



CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 27

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 19 de febrer de 1992
Quarta reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 9 hores i 45 minuts.)

— Intervenció dels diputats senyors Fermín Artagoitia Calabuig (G.P. Nacionalista U.V.), Ernesto Fenollosa Ten (G.P. Socialista), Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista U.V.), Pasqual Mollà i Martínez (G.P. Esquerra Unida), Vicente Aparici Moya (G.P. Popular), Maria Àngels Ramón-Llin i Martínez (G.P. Nacionalista U.V.), Alfonso Arenas Ferriz (G.P. Socialista), Filiberto Crespo Samper (G.P. Nacionalista U.V.), Juan Callao Capdevila (G.P. Socialista), Albert Taberner i Ferrer (G.P. Esquerra Unida), Martín Quirós Palau (G.P. Popular), Vicent Garcés Ramón (G.P. Socialista), Fernando Giner Giner (G.P. Popular), Ernest Nabás Orenga (G.P. Socialista), Gloria Marcos Martí (G.P. Esquerra Unida), Salvador Almenar Palau (G.P. Socialista), Alfredo Botella Vicent (G.P. Esquerra Unida), Leandre Picher Buenaventura (G.P. Socialista), Joaquín Nebot Monzonís (G.P. Socialista), Joaquín Farnós Gauchía (G.P. Nacionalista U.V.), María Antonia de Armengol Criado (G.P. Socialista), Rafael Sanchis Perales (G.P. Popular), José Asensi Sabater (G.P. Socialista), Avel·lí Roca i Albert (G.P. Socialista), José Vives Borrás (G.P. Popular), Jorge Lamparero Lázaro (G.P. Popular), Joaquín Calomarde Gramage (G.P. Popular) i Rafael Maluenda Verdú (G.P. Popular).

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 52 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 19 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 9 hores i 45 minuts, sota la presidència del vice-president primer, excel·lent senyor Soler i Marco. Sessió plenària número 18.

El senyor vice-president primer:

Continua la sessió.
Proposta de resolució 4.257.
Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Señor Presidente. Señoras y señores diputados.

Volvemos a traer aquí un tema clásico de los problemas de los valencianos, al que sigue sin darse solución, y en el que la nota que se le puede dar al partido del gobierno valenciano sólo puede ser la de suspenso, aunque luego supongo que nos dirán, como decían ayer, que nos falta sensibilidad por traer aquí propuestas casi, casi, ya muy conocidas.

Yo no voy a reiterar aquí lo dicho por el señor conseller de Trabajo, en la comparecencia de 30 de octubre pasado, cuando decía que la política seguida por parte del Consell con respecto a la empresa de IMEPIEL ha sido evidentemente nula. Las propias palabras hablan por sí solas.

Pero sí quiero recordar una verdad sin paliativos de ningún tipo. La Vall d'Uixó lleva perdidos en IMEPIEL 2.000 puestos de trabajo directos de los 2.800 que tenía, más todos los puestos inducidos que se han perdido. Lo que no es ninguna broma.

Quizá esos 200.000 puestos de trabajo que nos quieren hacer creer que han creado, según palabras del Muy Honorable Señor Presidente de la Generalitat en su intervención del otro día, tengan que ver con otra comunidad o es que quizás no se tienen en cuenta los destruidos en el mismo período. Pero eso será cuestión de una posterior actuación.

Que mientras estas Cortes y el Gobierno valenciano llevan nueve años hablando, los trabajadores tienen que salir reiteradas veces a la calle, a riesgo de que les rompan la cabeza en alguna carga, para pedir y reivindicar lo que en justicia les pertenece, lo que les reconoce nuestra Ley Fundamental: el derecho al trabajo y el derecho al cobro de sus salarios. A lo que curiosamente se ha opuesto el partido socialista en votación reiterada en estas Cortes, aunque ha sido recientemente resuelto en parte mediante convenio un crédito en los correspondientes avales. La pena es que no se hubiera hecho eso antes.

Quizás cuando aquí nos pase como ha pasado en Murcia o pase lo que está pasando en Asturias lo lamentaremos, pero entonces habrán soluciones de toda urgencia. Esta visto que si no se reivindica, no se obtiene.

Señorías, nuestro grupo cree que ya es hora de que se deje de hablar tanto en el Gobierno contándonos cuentos de la lechera, como ha venido haciendo hasta ahora, diciendo que el problema es de otros, del Estado, efectivamente del Estado también es. Y si del Estado tenemos que esperar soluciones, las tenemos claras. Al final también se dice que la culpa es de la iniciativa privada que no invierte. En fin, el caso es trasladar la responsabilidad siempre a otra parte.

Al final, el caso es que la Comunidad Valenciana, el Gobierno de la Comunidad Valenciana, lo que debe de hacer es traer planteamientos concretos, cuantificados y creíbles, aunque a lo mejor tenemos suerte y el jeque árabe nos saca el problema del medio.

No voy a reiterar aquí todos los argumentos que nuestro grupo ha dado ya en más de una ocasión, aunque tampoco puedo olvidar los compromisos públicos adquiridos por un

conseller de Trabajo en el 86 en cuanto a lo que iban a hacer en el 86 en polígonos industrial y naves, etcétera, nada se ha hecho; del 82 al 92, nada tampoco. Ni tampoco me voy a olvidar de la comparecencia del señor conseller de Hacienda en el 89, donde decía que el Gobierno garantizaría la subsistencia de los actuales puestos de trabajo cualquiera que fuera su destino futuro, público o privado —palabras textuales.

Como promesas creo que con lo dicho hay suficiente, aunque se pueden traer muchas más, pero no servirían de nada. Luego en réplica dirán «qué han hecho, qué han estado haciendo», como antes ha dicho.

Señorías, creemos que es hora de hacer, de que el Gobierno deje solo de hablar y de incumplir; y es hora de adoptar medidas concretas para acelerar el desarrollo industrial de la Vall d'Uixó, para la formación de sus trabajadores y la reconversión de sus empleados.

Y yo pienso que actuaciones como la que ha habido en el Congreso de los Diputados hace dos días, donde una enmienda presentada por el partido socialista insta al Gobierno —es una pena que decayera una propuesta de resolución que había presentada en esos mismos términos, es una pena— una enmienda presentada por ustedes, que esperemos que aquí esto traiga alguna solución al final, dice: «el Congreso de los Diputados insta al Gobierno para que en el plazo de tres meses adopte las medidas necesarias en colaboración con los distintos colectivos y administraciones públicas —supongo que algo tendremos que decir— afectadas que conduzcan a la definitiva solución de la situación por la que atraviesa la empresa IMEPIEL, así como la profundización en las distintas acciones de fomento e industrialización para la zona.»

Es claro que esto debería de pasar por la recuperación de IMEPIEL al patrimonio del Estado para poder sanearla y transferirla. Vamos a ver qué ocurre aquí. Pero medidas como estas quizás hace meses que se debían de haber tomado. Si la gente no sale a la calle, repito, parece que aquí no vale para nada.

Por eso creemos que esta vez la propuesta será aceptada, a lo mejor es que somos optimistas por naturaleza.

La propuesta dice: «Les Corts Valencianes insten al Govern valencià per tal que en el termini de tres mesos informe a estes Corts de les dotacions i mitjans econòmics que la Generalitat pensa adoptar per a solucionar l'actual crisi econòmica-social de la Vall d'Uixó com a conseqüència de la situació d'IMEPIEL.»

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

És preocupant que, dins d'aquestes Corts, un representant elegit per la voluntat popular en un estat de dret democràtic siga capaç de plantejar ací i preguntar-se ací si és que fets com el de Múrcia, Cartagena o en la pròpia Vall d'Uixó puguem ser la solució per al problema.

A mi, com a representant del poble valencià, com a representant d'aquestes Corts, em fa vergonya sentir eixes possibles al·lusions a eixa desobediència civil o a eixa possible rebel·lió per a plantejar, des d'una persona que entenc que és democràtica i representant d'una part del poble valencià, siga capaç de dir ací en aquesta trona el que ha acabat de dir.

És un tema clàssic el que hui es porta ací. Però dins de ser un tema clàssic és també clàssic que sobre aquest tema s'escolten

dues veus. Una veu, la que ací ha dit el proponent d'aquesta proposta de resolució: que la solució és que torne al patrimoni per a donar-li la definitiva solució al tema de l'empresa IMEPIEL.

I per si no ho sap vaig a dir-li el que el 50% de la seua representació del Grup d'Unió Valenciana a Madrid, o siga el diputat senyor Oliver, deia ahir mateix, no després-ahir, ahir mateix en el debat que estaven realitzant sobre les proposicions no de llei que s'havien presentat.

I deia el senyor Oliver: «que IMEPIEL no se convierta en una espita de gasto más que grave continuamente los Presupuestos Generales del Estado.» Això ho deia ell. I deia, a més a més, que recolza i accepta l'esmena transaccional presentada pel Grup Socialista en el Congrés de Diputats, que per cert va ser aprovada per absoluta unanimitat. La qual cosa vol dir que el criteri que havia portat el Grup Socialista en Madrid era un criteri que ningú no estava en contra, almenys allà, ací pareix que vostés utilitzen un altre llenguatge, utilitzen una altra cosa.

I continuaré dient-li el que deia el senyor Oliver: «evitar que esta empresa se convierta en un gasto más permanente con cargo a subvenciones en una empresa eternamente subvencionada que no sólo no resolvería su problema, sino que agravaría los problemas generales del país en la pequeña medida en que pueda influir en ellos.»

Jo crec que és una vergonya haver sentit en aquestes Corts les al·lusions a un tipus d'actuacions per a solucionar el problema. Però tanta vergonya o més és sentir en aquestes Corts, per part d'un representat del mateix grup polític que en el Congrés de Diputats, estar dient completament el contrari per buscar la solució al problema d'aquesta empresa.

I crec que també es cau massa en la frivolitat de voler plantejar, fins i tot una proposta, que serà o no serà factible després, una proposta vinga d'on vinga. Jo crec que la frivolitat en aquest tema, ninguna. El que s'ha de fer és des de la discreció escoltar les propostes, analitzar-les, veure si són factibles i si tenen realment una solució; i després d'analitzar-les, que s'agarre la que es considere més adequada. Però frivolitat ninguna, perquè precisament amb eixa frivolitat que vostés plantegen aquest tema és com no es pot topa solució.

Im'agradaria dir-li que fins i tot la solidaritat que ha tocat uns moments abans d'aquest debat per part d'algun representant de la dreta, dels qui estan asseguts en aquests escons d'ací, m'agradaria que estiguera, no per a donar-li arguments a una crítica entenc que molt poc constructiva, i jo diria a més destructiva en alguns dels plantejaments, i que eixa solidaritat estiguera més per a recolzar des d'una visió constructiva el futur d'eixos treballadors i el futur d'eixa comarca que, sens dubte, crec que estan sobrats de frivolitats, estan sobrats de demagògia i estan sobrats de dobles llenguatges, i que el que necessiten indubtablement és que hi haja, fent referència a allò que era el debat de política general, més cohesió econòmica i social i més responsabilitats per a solucionar aquest problema.

Per tant, jo li dic que en els termes en què vosté ha plantejat la defensa d'aquesta proposta de resolució i en els termes que s'inclouen ací, que primer de tot hauríem, des d'una posició sensata, esperar i veure quins són els plantejaments que el govern de la nació, que és d'alguna manera patrimoni de l'Estat, d'alguna manera responsable d'eixa empresa, doncs esperem primer que es plantegen eixes solucions que s'hagen de donar d'allà i després estarem en condicions, pense que des del govern de la Generalitat, de posar el que faça falta, i eix compromís el president de la Generalitat l'ha manifestat públicament, el que faça falta per donar solució al greu problema, indubtablement, de l'atur que hi ha en eixa població i eixa comarca, i no és tan sols pel fet específic del problema d'Imepiel en si, sent important o sent el més important, sinó també per una crisi dins del sector del calcer que

és pràcticament el monoproducció o monocultiu—que tampoc no hi ha cap problema en emprar els dos termes— del que és la producció industrial d'eixa zona.

Per tant, ens anem a oposar a prendre en consideració aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Mire, senyor Fenollosa, vosté és que no s'assabenta; s'assabenta d'allò que li convé i agarra les coses com li interessin. Clar, ha d'eixir per algun lloc. I comença dient que és preocupant que un Estat de dret, no sé què, no sé quant.

Mire, jo no he cridat a la desobediència civil i no crec encara que mai cap militant del nostre grup haja anat encara per on vostés han anat en altres èpoques—i si volem podem parlar també, que aquí estan les hemeroteques— en determinades actuacions públiques. I deixem el tema aquí on està, i prou.

Jo el que he dit simplement és que el que pareix, i és una vergonya, és que s'ha d'eixir al carrer per a poder obtenir coses, i jo no he dit ni crida a la desobediència civil, al contrari, cridaré sempre al diàleg, sempre que les parts vulguen dialogar, perquè quan és un diàleg de sords... perquè vostés diuen que doble llenguatge, que dialèctica... Home, jo no sé si dir-li allò de «la sartén y del cazo», això de «apartate que me manchas», perquè vostés poden parlar del que no tenen, doncs la veritat és que m'estranya que als països es parla, perquè no entenen.

Jo el que li vaig a dir simplement és que, efectivament, el nostre grup ha defensat això a Madrid, efectivament com jo ho vaig defensar en la comissió corresponent—vam defensar que tornara a l'empresa pública per sanear-la i tornar-la a l'empresa privada—, perquè efectivament no ha de ser una aixeta de despesa, efectivament, però el que està clar és que quan les coses es fan mal, com s'han fet reiterades voltes en el tema, doncs algú ho ha de pagar també, i normalment ho ha de pagar qui ho fa mal. Ara, si la incompetència del govern quan actua fa el que fa, doncs així està el tema. Aleshores ha de carregar en els costs, normal, perquè ho ha fet mal; si ho haguera fet be, no haguera passat res.

I al cap i a la fi vosté diu «¡home! és que açò s'ha aprovat per unanimitat». Home, «del mal, el menos». Clar, si és que, o s'aprova açò o no s'aprova res, doncs els altres haurem d'acceptar una esmena transaccional. Clar, vostés tenen majoria, vostés governen, és normal. Però no és perquè u estiga d'acord en tot el tema, sinó que accepta parcialment això, perquè això és una part del que s'ha proposat, però no és el tot. Aleshores diu mentre de cent en traga cinquanta o seixanta, doncs més val això que res, els altres quaranta continuarem lluitant per a traure'ls. Aleshores ens hem de conformar, què anem a fer?

Després diu: «home, és que s'ha de tenir sensibilitat», ja estem en la sensibilitat. «Hem de tenir discreció», ja estem en la discreció. Mire és que si no estan d'acord en allò que nosaltres plantegem no hi ha discreció, no hi ha sensibilitat, no hi ha res. I clar, vostés com són oposició, doncs a callar i a dir que sí, que per això són bons xics. I ja està. Doncs mire, no, no ens callem; que no servirà de res, però almenys serà una veu que clama. I vosté dirà «bé, una veu només de set diputats», doncs sí senyor, de set diputats, dos-cents i escaig mil vots valencians, i punt.

Mire, de crítica destructiva, cap. Nosaltres denunciem i estem dient el que hem de dir. I hi ha aquí un problema que ve latent de diversos anys, que ha costat molts duros a

l'administració de l'Estat, i que el que estem dient que la solució que ha de donar és eixa. El mateix que van dir que es pagaren els jornals i vostés van votar en contra i ara ho han solventat. I no crida a la desobediència civil, ni molt menys. L'únic que estic dient és que les coses s'han de fer com s'han de fer. Per què no es parla abans? Per què no se li van pagar abans? Per què no es van donar els crèdits eixos abans?

Al final és esperar i veure per a veure si tenim la sort que quan enterren Imepiel doncs s'acabe el problema. Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.
Senyores i senyors diputats.

De la mateixa manera que li he dit abans que em feia vergonya com a diputat haver sentit les paraules d'abans, li dic que en allò que fa referència —i m'ha paregut escoltar— que la seua posició és que està d'acord que el diàleg és la via per a solucionar les coses, li dic que d'acord, em pareix que és l'única via possible per a solucionar les coses: la via del diàleg, i espere que siga d'ara endavant l'única via per a solucionar el problema d'aquesta empresa.

Mire, sobre el tema de l'ètica i la responsabilitat, des del punt de vista polític, em pareix que vosté no té absolutament cap autoritat moral i política per ací parlar d'ètica. I, si no, reflexione un poc de la seua trajectòria política.

Mire, estan continuament fent un doble llenguatge, el d'ací i el de Madrid. I li torne a dir el que ahir mateix el diputat senyor Oliver deia «apoyo y acepto la enmienda transaccional presentada por el grupo socialista». Escolte, això vol dir que està d'acord en tota la seua integritat, no en matisacions conforme a les que vosté ací porta.

I, per últim, dir-li que jo crec que tenia molt de sentit el debat de política general que vam tenir i conforme el va enfocar el president de la Generalitat. Perquè a la vista que siguen capaçs vostés de presentar ací una proposta de resolució perquè es faça alguna cosa per aquestes Corts, que està adequadament reglamentat des de l'article 137 al 149 del Reglament de les Corts, el que fa referència a interpellacions i preguntes; i en allò que fa referència a l'article 156 i 157 sobre el tema de les compareixences, és clar que ens hem de preocupar per allò que és la productivitat i la competitivitat en la nostra Comunitat i, sobretot, vostés més encara s'han de preocupar perquè dedicar-li vint minuts o més a aquest debat, més tot el que vostés han d'haver discurregut per a presentar aquesta proposta de resolució quan en el Reglament ja tenien recollida tota la possibilitat d'eixa interpellació, pregunta o compareixença que podien demanar per aplegar al contingut de la proposta de resolució, denota que almenys en el que vostés representen, la competitivitat i la productivitat està molt lluny i que les reflexions del president fa falta que les escolten bé.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.
Senyor Villalba, per a què vol la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Senyor president, per a, d'una manera molt respectuosa, protestar per unes al·lusions personals, fóra de lloc en el debat i que sol·licitem del bon criteri de la presidència que siguen eliminades del *Diari de Sessions* d'aquest matí.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Anem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 32 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta de resolució.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

La veritat és que, després del debat que ha hagut ací, nosaltres, que en principi pensàvem que potser podíem estalviar algun temps no fent ús de l'explicació de vot, ens veem en l'absoluta obligació. Perquè la proposta de resolució que nosaltres hem votat afirmativament el que diu és que «les Corts Valencianes insten el Govern perquè en tres mesos informe de quantes mides i quants mitjans econòmics pensa utilitzar per a solucionar l'actual crisi econòmico-social de la Vall d'Uixó com a conseqüència del problema d'Imepiel.»

És a dir, una cosa que ha estat efectivament ja objecte de resolució en aquestes Corts, una cosa que ha estat objecte d'interpel·lacions pel nostre grup parlamentari, per exemple, i que en definitiva l'únic que planteja és això, no la insubordinació civil, ni cremar els parlaments, ni tota eixa sèrie de coses. I abans em permet fer el comentari que estava fent amb una il·lustre diputada, que hem perdut absolutament tot el criteri un poc desdramàtic de les coses i les dramatitzem excessivament.

Aquesta proposta de resolució el que diu és això i nosaltres això considerem que es correcte que es faça, que el Consell de la Generalitat, el conseller corresponent, en tres mesos informe d'una cosa absolutament necessària. El problema d'Imepiel, independentment, independentment —que a la millor aquí podem tenir el mateix criteri o diferent, ahir efectivament va haver un criteri unànim de tots els grups parlamentaris en representació estatal—, independentment, hi ha tota una crisi perquè estava absolutament monocultivat el treball en eixa comarca; i han hagut tota una sèrie de projectes, que alguns han donat resultats i altres no, i de tot això és del que hem de parlar.

I nosaltres pensem que sí que es mereixia que s'haguera aprovat aquesta resolució, i per això nosaltres l'hem votada favorablement. I això és el que hem debatut i sens dubte a això és el que nosaltres li hem donat el vot, i no a actituds vergonyoses o insubordinades, que crec que a més no tenien res a veure amb el propi contingut de la proposta de resolució. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

La veritat és que no estava previst que el debat vinguera així. Perquè aquest diputat no tenia previst eixir a intervenir en aquest moment, en un torn en què simplement es tracta d'explicar el vot.

I el vot del Partit Popular, com no podia ser menys, havia de ser positiu. I crec, i crec que actuant amb una miqueta de racionalitat, havia d'haver estat positiu com ha explicat ací abans el diputat Mollà, per part de tota la Cambra, pel que en si és el contingut d'aquesta proposta de resolució.

Però el que passa, és que, el diputat socialista, que ha vingut a intervenir s'ha equivocat de debat. Crec que estava pensant...

El senyor vice-president primer:

Senyor Aparici, senyor Aparici, senyor Aparici.

Ahir ja... no està explicant el vot. Com vosté sap molt bé, no està explicant el vot. Ahir ja vàrem fer un esforç tots, començant per la presidència, per a que cada intervenció tinguera el seu lloc.

Vosté intente explicar el seu vot i no es pose amb altres perquè...

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

...vàrem quedar que no hi hauria rèplica en aquest torn.

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

No em posaré amb ningú, perquè de totes formes no era la meua intenció posar-me amb ningú, senyor president. Però crec, però crec que ningú no s'ha de posar amb ningú i menys en les paraules que ací s'han dit a un diputat, siga del meu partit o no siga. Per tant, seguirem en l'explicació de vot.

I l'explicació de vot no podia ser d'una altra manera, i dir també que fins i tot, ací s'ha utilitzat el tema que es poden tenir compareixences. Estan demanades. Les tindrem. Continuarem parlant d'aquest tema. I crec que, en definitiva, el que es tracta ací és des d'un punt de vista polític, que és com ens correspon a nosaltres, defensar la situació d'una empresa. Podrien ser altres més. En defensarem de més. Però en aquesta concretament del poble d'Imepiel d'una situació econòmica, que ve donada no solament pel tema del calcer.

N'hi ha un altre també, i és el tema agrícola. És possible que també un dia parlarem d'ell. Diputats que en coneixen més que jo d'aquest tema. I en tot cas, el que sí que m'agradaria dir per acabar, és simplement una cosa. Jo només entenc, només entenc per a un valencià, que li pot donar vergonya no defensar els interessos dels valencians. Això sí que és el que a mi, com a diputat d'aquestes Corts, em faria vergonya.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Aparici.

Senyor Fenollosa, per a què vol la paraula?

El senyor Fenollosa Ten:

Per a rèplica.

El senyor vice-president primer:

La presidència ja ha intentat que no es genere eix dret de rèplica, i ha tallat el senyor Aparici justament perquè açò no passara. Ocupe el seu escó.

El senyor Fenollosa Ten:

El problema amb tota...

El senyor vice-president primer:

El problema l'entenc, però...

El senyor Fenollosa Ten:

...és que s'han fet al·lusions per part dels dos últims intervinents.

El senyor vice-president primer:

Molt bé.

El senyor Fenollosa Ten:

Crec que hi hauria...

El senyor vice-president primer:

Senyor Fenollosa, tots som conscients del que ha passat. Però per evitar mals majors, el millor és que vosté prenga (*remors*) ocupe el seu escó.

Proposta de resolució 4.259.

Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

En continuació a una sèrie de denúncies que en el seu dia férem en estes Corts Valencianes, respecte el pressupost tan mínim que té la conselleria del Medi Ambient per a est exercici del 92. I bé, i de fet, ja totes les denúncies s'han fet. Hem parlat en moltes ocasions en diversos debats que hi havia una necessitat de dotar econòmicament amb més recursos esta nova conselleria. Perquè consideràvem que era l'única fórmula d'acomplir els objectius que ella s'havia marcat, i en els quals d'alguna manera en principi estàvem d'acord.

Efectivament, ara considerem que hi ha una oportunitat important d'incrementar eix pressupost, que en estos moments ja he dit que era molt mínim des de la nostra perspectiva; a càrrec dels fons que la Generalitat va a rebre com a conseqüència del nou sistema de finançament de les comunitats autònomes, que recentment es va acordar. Efectivament, eix acord suposa un increment dels fons que vindran a aquesta comunitat. I, per tant, nosaltres en aquesta proposta de resolució, i considerant que és una qüestió prioritària, l'augment de l'estat d'ingressos de la conselleria del Medi Ambient per a acomplir les seues finalitats, pensem que, almenys una part, sinó tot, una part d'eix augment d'ingressos que tindrà esta comunitat, puga anar destinada per a augmentar la dotació econòmica de la conselleria del Medi Ambient.

Efectivament, com és un tema que ja hem plantejat en moltes ocasions, i que considerem dins de la línia de la nostra actuació. I com pensem que és una cosa, bé, de consideració i que tots els grups poden estar d'acord, doncs, hem presentat esta proposta esperant que compte amb el suport de tots els grups d'esta Cambra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Muchas gracias, señor presidente.

Señora portavoz del Grupo Parlamentario de Unión Valenciana, no estamos de acuerdo con la propuesta que hace por varias razones. La primera de ellas, una razón formal y legal, porque entendemos que la propuesta que hace en los términos en que la formula, en donde se pide que las Cortes Valencianas acuerdan que el Gobierno valenciano aumente, etcétera, etcétera, etcétera, es contraria a ley, a ley aprobada por esta Cámara. Me estoy refiriendo a la ley de Hacienda Pública de la Generalitat Valenciana, la ley 4 del 84, de 13 de junio, que en su artículo ocho dice: «los ingresos de la Generalitat se destinarán a satisfacer el conjunto de sus respectivas obligaciones, salvo que por ley se establezca la aceptación de algunos recursos a finalidades determinadas.»

Evidentemente, en la propuesta de resolución que hacen ustedes aquí no se cumple en absoluto ese requisito, por lo que entendemos que su proposición es formalmente inadecuada.

Pero es que, además, resulta que yo creo que no han valorado ustedes el esfuerzo que ha hecho la Generalitat, y el esfuerzo que ha hecho el Grupo Socialista, aprobando unos presupuestos donde el incremento en medio ambiente es de

casi el 22%. Algo que se recordó el día 13 de la semana pasada, en la contestación que hizo el presidente de la Generalitat a una intervención de Izquierda Unida.

Donde además hizo una intervención que fijó lo que son las políticas medioambientales de la Generalitat en sus justos términos. No en una concepción antigua, como ustedes tienen sobre medio ambiente, que piensan que solamente se hace medio ambiente desde la conselleria de Medio Ambiente.

Claro que se hace desde la conselleria de Medio Ambiente, pero también se hace política medioambiental desde la política de Obras Públicas. Ahí tenemos una ley de ordenación de suelo no urbanizable, donde hay criterios medioambientales. Desde la política agrícola de la conselleria de Agricultura, también se hacen políticas medioambientales. Desde la política de Educación, a través de la educación ambiental. Desde la política de Industria, a través de propuestas de ahorro energético y de competitividad, etcétera, etcétera.

Es decir, que creo que el concepto de medio ambiente que tiene el Consell, está mucho más actualizado y es mucho más moderno que el que ustedes tienen. Por eso le digo que nosotros consideramos que, al ser esta propuesta formalmente inadecuada, es al mismo tiempo políticamente innecesaria. Porque el Grupo Socialista conoce perfectamente la política medioambiental y la sensibilidad medioambiental que tiene la Generalitat. Demostrada una y otra vez, cada vez que le toca hacer desde una óptica global el reparto de los ingresos del Gobierno valenciano.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.
Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.
Senyor Arenas.

Efectivament, si vostés consideren que els termes de la proposta no és correcta, des del punt de vista formal, i estigueren d'alguna forma d'acord en el fons de la qüestió, podien haver presentat una esmena transaccional; que vostés en est debat crec que poques propostes de resolució estan deixant sense buscar una transaccional. I, efectivament, en est punt podíem haver-la fet. I des del nostre... vaja... des de la nostra posició no haguérem tingut cap inconvenient, com de fet no hem tingut a altres propostes ni a altres que vénen referides també al medi ambient concretament. Per tant jo crec que això és una excusa que pot tenir la seua validesa, però que jo crec que no és l'objecte d'est debat en esta Cambra.

Efectivament, hi ha ací una dotació econòmica, un augment, que efectivament alguna aplicació tindrà. I que, a més a més, vostés són els qui van... vosté, millor dit, el seu Govern al qual sustenta, és el que va a distribuir eixos diners. I d'alguna manera, doncs, també voldríem saber en què es van a distribuir, i des de la nostra concepció pensem que una part d'eixos diners haurien d'anar destinats a augmentar el finançament de la conselleria del Medi Ambient.

I sobre si entrem a debat polítiques de medi ambient, jo crec que efectivament no és el debat. Ja s'ha tingut eix debat tant en comissió com en est ple, per una interpel·lació que jo mateix vaig formular. Bé, jo crec que dir que Unió Valenciana té una concepció antiga doncs, bé, és donar algun tipus d'excusa per a dir que la política que té el Consell és la millor, la més moderna, efectivament.

Però bé, jo és que el problema que veig és que, d'alguna forma en l'actuació de la conselleria del Medi Ambient jo és que ja no sé si la concepció que es té és antiga o moderna.

Perquè el problema que hi ha és que no hi ha cap tipus d'aplicació, d'aplicació de tot el que s'ha dit. Jo crec que no s'està, que allò és un galliner, per dir-ho d'alguna fórmula, en alguna paraula que s'entenga, esta conselleria. Perquè en definitiva no està ni materialment ubicada del tot. I que, bé, doncs allò és un poquet de complicació el que hi ha allí. I en el pròxim punt que veurem, veurà com li demostraré el que estic dient, perquè efectivament no se sap ni en què es van a aplicar els diners que s'ha dotat pressupostàriament per al 92. I lamentem dir això, i lamentem dir-ho. Però és que és una realitat. Així de clar.

I bé, si tenim una concepció antiga o no, la qüestió és que ens preocupa el medi ambient, com li preocupa a la majoria de la societat. I això és una fórmula de tirar gols fora, dir que tenim una concepció antiga perquè allò important és que tots arribem a un consens en el tema del medi ambient.

I, per tant, doncs jo crec que no és admissible la seua justificació. Que efectivament, com ja... fan el seu paper, com ja li he dit jo en alguna altra ocasió, han de justificar allò difícilment justificable en moltes ocasions. I jo de veritat és que l'admire, perquè el paper que li ha tocat fer doncs no és molt interessant. No m'agradaria trobar-me en la seua pell.

Però jo crec que la proposta és conseqüent, és coherent en allò que estem plantejant, i que, efectivament, per qüestions de formes jurídiques no anem a discutir. Ja li ho dic d'entrada que no anem a discutir per eixa qüestió que quan siguen eixes qüestions estem disposats a transaccionar per arribar al que en definitiva tots volem. I que això ho hem demostrat en altres propostes i ho demostrarem en altres que vénen ara.

Però en primer lloc, doncs aclarisquen un poc com va a anar tota esta conselleria i la seua organització i estructura, i després ens contem sobre concepcions antigues i qüestions que no tenen res a veure. Perquè ací no hi ha ningú més modern que cap altre, perquè jo crec que tots som fruit d'esta època. I per tant, jo crec que tots estem en una línia igual, perquè vivim en la mateixa societat. I això és l'única cosa, i m'agradaria que recapitaren i que encara poguerem comptar amb el recolzament de tota la Cambra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.
Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Bueno, brevemente, efectivamente el Grupo Socialista se opone por dos razones, no exclusivamente por la inadecuación formal de la propuesta, de acuerdo con el artículo 8 de la Ley de Hacienda de la Generalitat, sino que además he dicho y reitero que es políticamente innecesaria.

Y es políticamente innecesaria porque la sensibilidad medio ambiental de la Generalitat está ampliamente demostrada. En el debate de política general el Presidente de la Generalitat lo ha manifestado en más de una ocasión en sus intervenciones; si las repasa usted verá cómo efectivamente habla; cómo el criterio medio ambiental es uno de los prioritarios a tener en cuenta a la hora de hacer la política de la Generalitat.

Y le digo que su concepción es antigua del medio ambiente porque en estos momentos tenemos aquí para debatir una ley que toca el tema medio ambiental, la Ley de Saneamiento, que, por cierto, ustedes votaron en contra. Espero que sí que reconsideren su postura porque esa ley es importante para el saneamiento de la Comunidad Valenciana. Entonces cuando ustedes tienen algo concreto se olvidan de lo que están defendiendo y votan en contra.

Reconsideren su posición, y además le indico que política medio ambiental se hace también en la Ley de Ordenación del Suelo no Urbanizable que va a venir aquí, donde se tocan muchos criterios de medio ambiente, y se hace en todas las demás políticas que no le voy a reiterar.

En cualquier caso sí le digo que la conselleria del Medio Ambiente está en el camino y está consiguiendo ser un ecosistema armonioso, y eso es algo que posiblemente si usted habla con ellos, si usted va por la conselleria, verá cómo efectivamente esa armonía se va implantando poco a poco. Y además no se olvide que lo más importante es que los criterios medio ambientales se hacen en todas las políticas del Consell a través de la presencia del Consell del Medio Ambiente en las decisiones del Gobierno Valenciano.

Muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 26 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció, és rebutjada aquesta proposta.

Proposta número 4.260.

Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, l'objecte d'aquesta proposta de resolució diu textualment així: «El govern valencià instarà el govern de l'Estat per tal que redacte una llei de crèdit extraordinari que ajude a minvar les conseqüències negatives dels danmificats de la pantanada de 1982». Per tant, estem una altra vegada parlant del tema de Tous i de la pantanada.

Señores diputados, hace diez años se produjo la ruina de la presa de Tous y en lo que se ha venido a decir «la pantanà» correspondiente, que afectó a unes 24.000 familias, como todas sus señorías saben.

El pantano de Tous se está rehaciendo con cierta polémica, tal vez justificadísima, porque como dice el refrán «el gato escaldado huye del agua caliente»; pero no es ahora el momento de hablar de la obra de Tous sino de los danmificados.

La sentencia dada en Valencia en favor de los danmificados por un tribunal nos orienta respecto al último fallo que dictará, cuando corresponda, el Tribunal Supremo.

A nuestro entender, una obra del Estado, en un cauce del Estado, gestionada y administrada por funcionarios del Estado, y que se derrumba por evidentes negligencias, sólo puede tener una consecuencia, la responsabilidad subsidiaria del Estado.

Pues, bien, éste, el Estado, es el que debe facilitar las ayudas a los danmificados. Solicitamos, por lo tanto, una Ley de Crédito Extraordinario con cargo al presupuesto del estado que mengüe o acorte las consecuencias de los danmificados de la «pantanà».

El Estado ha sido generoso con ciertos países iberoamericanos, incluso con otros muy alejados de nuestro entorno cultural. No venimos aquí a discutir, por supuesto, la política exterior del estado, que no es de nuestra competencia ni aquí es lugar de hacerlo, pero sí señalar esas cuantías económicas importantes que se han dedicado a culturas y pueblos muy lejanos de los nuestros. Pero sí criticamos el absentismo del Estado, último responsable del desastre de 1982.

Por eso solicitamos de ustedes, señores diputados, la petición de esta Ley de Crédito Extraordinario en las condiciones antedichas.

Y hasta aquí, por decirlo, la parte expositiva de mi

intervención; ahora viene la parte argumental, porque esto tiene argumentos. Si esta propia Cámara es incapaz de aprobar esta moción, sospecho que los danmificados y otros muchos valencianos se preguntarán qué hacemos aquí, para qué estamos aquí si somos incapaces de hacer ni siquiera esa petición.

En pedir, como dice un viejo refrán, no hay engaño, en pedir no hay engaño, pero sí hay engaño en prometer soluciones y no darlas. Sí hay engaño en representar a un pueblo y no resolver sus necesidades. Sí hay engaño en no asumir las responsabilidades que se derivan del ejercicio del poder, y me estoy refiriendo al Estado, y evidentemente también a esta propia Cámara.

Señores diputados, si después de diez años de espera solicitar un crédito en favor de los danmificados no es hacer, a nuestro juicio, un esfuerzo excesivo; si no, nos podemos encontrar, nos podemos situar todos los grupos de esta Cámara en una situación de absoluta falsedad respecto a nuestros representados.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

No hace mucho tiempo, señorías, en esta misma cámara se debatía el tema de la rotura de la presa de Tous, y me parece recordar que ya entonces decíamos que era un tema que presentaba unas características muy particulares, en el sentido de que afectaba a un sector de la población numeroso. Una población o un sector compuesto, fundamentalmente, por familias modestas, y que el fenómeno, el incidente, o el accidente, como quieran llamarle, había afectado también muy directamente a sus economías.

Y que estos requisitos venían a conformar lo que podríamos llamar un tema muy atractivo para los profesionales de la damagogia; esto es lo que intentábamos explicar en aquella ocasión, y yo ahora, después de transcurrido tan poco tiempo desde que se trajo a colación el tema a esta Cámara, vuelvo a repetir, o al menos me gustaría hacer una reflexión en común: ¿creen sus señorías, y muy concretamente el grupo autor de la propuesta, que de entonces a ahora a cambiado algo que justifique traer de nuevo el tema ante esta Cámara? ¿Qué cree su grupo, señor Crespo, que debo pensar yo y el mío cuando sin haberse producido ninguna novedad digna de mención ustedes vuelven a insistir en esta cuestión?

Bueno, no es necesario que se lo conteste, yo me temo que detrás de ese tipo de actuaciones no hay más que un afán manifiesto de capitalizar de nuevo la desgracia de un colectivo de valencianos. Creo que ésta es la única explicación posible; si quiere usted, entraremos en más detalle, pero creo que con esto es suficiente.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.

Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente.

Señores Diputados.

Señor Callao, sale usted con tan poca convicción que sinceramente espero que en otra ocasión esté usted más brillante.

Es usted partidario del «quietismo» por lo que veo, «no

sucede nada, no hay que hacer nada». Caramba con los partidos de izquierda que siempre han sido avanzados y dicen que son la locomotora de las generaciones y de la sociedad. «No hay que hacer nada porque no pasa nada». Claro, todo lo que ha pasado hace diez años ya que pasó. Por esa teoría, ¡caramba! la derecha estaríamos con Fernando VII. (*Rialles*)

Bien, señor Callao, no tiene usted argumentos, reconózcalo de una forma clara, no tiene usted argumentos; aquí lo que se viene a decir es una cosa muy clara: solicitemos un crédito del Estado ¿Nos contestará sí?, ¿nos contestará no?, no lo sé. ¿A quién?, a aquel que parece que tiene todos los indicios que es el responsable del desastre. Pero no porque sea el responsable, sino porque además tiene ese poder económico para salir al paso.

No pedimos ninguna subvención, no pedimos a fondo perdido nada, sino simplemente que se faciliten unos créditos, y le he puesto el ejemplo clarísimo, que en política exterior le podía poner otros, evidentemente. Hay países que solicitan créditos al gobierno español y se le dan esos créditos a muy buenos precios, incluso algunos de ellos con evidente peligro de no retornar. Me gustaría saber a mí el crédito que se le dio a cierto jefe de estado omnipotente en aquel momento, de una gran extensión, de unos territorios del este, hoy totalmente fraccionados, quién de esas fracciones va a devolver el crédito, si se ha llegado a dar, que tampoco lo sé, que tampoco lo sé.

Bien, le pongo el ejemplo, señor Callao, de que el Estado da créditos, y a veces, pues, con más o menos riesgo, porque todo el mundo que presta corre una aventura, eso es evidente.

Se ha dado a otros países, se ha dado en otras situaciones, se ha dado en otras circunstancias, pero lo que es evidente, señor Callao, es que en esta ocasión, aquí en este asunto, no ha habido esa voluntad. Y hoy presentamos aquí, no pretendemos capitanear la desgracia de nadie, personalmente en absoluto, y sale usted con una cosa que, incluso puede resultar hasta ofensiva.

Por qué capitanear desgracias, señor Callao, la desgracia la ha tenido quien la ha tenido y nosotros representamos a los que han tenido la desgracia y a los que no la han tenido, como es natural, y lo que venimos a decir aquí es: animemos al propio gobierno a que haga un crédito; no le digo la cuantía, no le digo las condiciones, no llevo a tanto, sencillamente, pero sí sería un detalle importantísimo para esos damnificados.

Podía yo haber entrado por un discurso distinto, haciendo una crítica a la lentitud de la justicia —¡hay tantas cosas que hablar en toda esta cuestión!—, pero hay una cosa que parece evidente, señor Callao, y es que diez años de espera, que yo no le reprocho a usted nada a título personal, son muchos años de espera. Y eso es una verdad cierta y objetiva, y ustedes ahora vienen a oponerse, no a oponerse a dar, que podía haber condiciones de tipo económico, sino oponerse a pedir, oponerse a pedir.

Caramba, señor Callao, usted ahora que es portavoz del Grupo Socialista también llega muy lejos. Yo le podría decir, devolviéndome el tema de las capitánías, que capitanea usted el Grupo que no quiere resarcir los daños dados, que ni siquiera quiere adelantar algo no en donación, no en regalo, sino simplemente en préstamo, por si aún queda alguno que necesite algo.

En fin, señor Callao, en esto no cejaremos, no somos partidarios del quietismo, que es un argumento que se puede utilizar unas veces a favor, otras veces en contra. Y como a usted esto del quietismo parece que le ha extrañado, e incluso ha preguntado de qué se trataba, hombre, es un clásico el señor Molina, el padre Molina, de nuestra literatura y del quietismo. No se lo recomiendo.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señor Crespo, no minusvalore mi cultura que, aunque es modesta, sé que el quietismo es una herejía.

Lo que mi Grupo no hará jamás, y entérese usted de una vez porque parece ser que esto vamos a tener que repetirlo reiteradamente, es participar en ejercicios de hipocresía. Y eso es lo que usted está proponiendo a esta Cámara: pidamos porque así quedamos bien con los pobrecitos damnificados de Tous, ¿para qué?, ¿qué más da que nos den o no?, lo importa es pedir, y que quede esta Cámara como que hemos pedido para estos señores un crédito extraordinario. Por cierto, aún no nos ha explicado usted ese crédito extraordinario para qué lo quiere, porque dice que no se trata de subvencionar, no se trata de que pague nada, sino simplemente se trata de pedir.

Mire usted, el argumento de las repúblicas sudamericanas y del... es la tercera o cuarta vez que se lo escucho, y siempre he tenido la prudencia de no contestárselo porque me parecía que era totalmente inoportuno, innecesario.

Mire usted, ese crédito —que usted sabe que se concedió a la antigua Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas— quedó congelado cuando la crisis que afectó a este gran país, y que luego ha vuelto a rehabilitarse y, ¿sabe usted cuáles son estos fondos o qué se destina ese crédito?, pues precisamente a posibilitar que una gran empresa valenciana pueda abrir 5 fábricas en la actual Rusia. Porque los créditos a nivel internacional, señor Crespo, no es dar dinero que le quitamos a los pobrecitos de Tous, sino es eso: conceder créditos, créditos que permitan precisamente a nuestras industrias, a nuestras empresas, abrirse paso en el extranjero. Esto es lo que, quizá, usted tendría que aprender. Y tendría que aprender también, que es de la época de Fernando VII —como usted decía— decir lo que usted ha dicho y he repito varias veces en esta Cámara, que a su juicio la cosa está clara; como es un empresa pública, el Estado a pagar. Y, por tanto, hay que declarar responsable civil subsidiario al Estado. Usted no tiene ni idea, señor Crespo, de lo que es un Estado de Derecho y lo que es el equilibrio de los poderes.

¿Cómo usted, un modesto legislador como yo, de una Comunidad Autónoma de este país, de este Estado, pretende imponer al Tribunal Supremo la sentencia que va a dictar dentro de unos meses? ¿Pero cómo usted se atreve a decir que hay que declarar responsable civil subsidiario? ¿No será más prudente, más serio y, por supuesto, menos demagogo, esperar prudentemente a que se pronuncie el poder judicial? Y, mientras tanto, para que usted no acuse al poder central de ese quietismo que me acusaba a mí, vuelvo a repetirlo, porque es que se lo he repetido ya hasta la saciedad, que el poder central, en la medida de sus posibilidades, ha concedido moratorias para que se dejen en suspenso el pago de los intereses y devoluciones de aquellos créditos concedidos a los damnificados de Tous por parte de la banca oficial.

Muchas gracias, señor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 30 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució 4.261. A aquesta proposta de resolució i també a la 4.303 hi ha una transaccional conjunta. Si no els

importa, al ser dues propostes les implicades en la transacció, el que faria jo és primer demanar als grups que han proposat aquestes propostes que ho tinguen en consideració perquè jo llegira la proposta resultant de transaccional, i després vostés podien explicar el seu vot en tant que no és la situació normal. Fins ara el que feiem era que el grup que havia presentat la proposta llegia i després es feia la transaccional, però ací hi ha una situació diferent. Per tant, demane jo que siga aquesta la tècnica si no els importa. Molt bé.

Esmena transaccional, per tant, proposta transaccional a les propostes de resolució originals 4.261 i 4.303. Diu el text: «Que el Consell de la Generalitat Valenciana presente davant d'aquestes Corts, dins de l'actual període de sessions, el projecte de llei forestal, i que en el termini màxim de dos mesos presente un pla específic de restauració, protecció i millora forestal.»

Això és el que es passa a votació substituïnt les antigues propostes de resolució 4.261 i 4.303, que implica a dos grups parlamentaris diferents; el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana i el Grup Popular.

Comença la votació.

Per 64 vots favor, 4 en contra i cap abstenció, és aprovat aquest text.

Explicació de vot, senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

El Grup d'Esquerra Unida ha votat que no a aquesta proposta de resolució no perquè estiguem en desacord amb el contingut del que allí es proposa, evidentment volguérem que eix Projecte de Llei de protecció del patrimoni forestal valencià fóra un projecte de llei que es presentara a aquestes Corts demà mateix, però hem votat que no perquè entenem que les Corts Valencianes no poden estar un any, un període de sessions, un altre període de sessions, donat pròrroques a una cosa que unànimement aquestes Corts havien manifestat amb el recolzament de tots els Grups. I vull recordar, a les seues senyories, que en la primavera de l'any 90 els grups parlamentaris d'aquestes Corts ja manifestaren per escrit, signant una proposta de resolució conjunta de tots els grups parlamentaris d'aquella legislatura, la necessitat de presentar urgentment eix projecte de llei de patrimoni forestal valencià.

En el debat de política general d'octubre de l'any 90, el propi president de la Generalitat es va comprometre a presentar eix projecte de llei. Finalment eix projecte de llei es presentà abans de la dissolució d'aquestes Corts amb motiu de la convocatòria de les eleccions autonòmiques i, aquell projecte de llei va decaure. Novament tornà i torna el tema amb motiu de la discussió que els grups tinguérem respecte dels incendis que havien assolat una part del nostre territori aquest estiu i, senzillament, és a dir, que es presente quan qui té la responsabilitat de presentar-lo vulga presentar-lo, però nosaltres no anem a contribuir a la confusió que representa durant més de 2 anys estar anunciant per unanimitat de les Corts que es va presentar eix projecte de llei, i per una causa o per una altra eix projecte de llei mai no es presenta. Així que nosaltres no recolzem cap pròrroga; que es presente senzillament quan qui té la responsabilitat vulga presentar-lo.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Senyora Ramón Llin.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Efectivament i de fet com que aquesta proposta de resolució conjunta té una part de base en la nostra proposta inicial, hem votat afirmativament. Hem votat afirmativament perquè en la segona part d'aquesta que s'ha aprovat diu que «en termini màxim de dos mesos presente un pla específic de restauració, protecció i millora forestal.»

Efectivament en aquesta línia és en la que nosaltres estàvem des del principi i que ve a corroborar el que ja d'alguna forma teníem clar; i és el fet que en el pressupost de la Generalitat per al 92, dins del programa de restauració, protecció i millora forestal hi ha 3 projectes concrets d'aquesta matèria per a les 3 províncies de València, Castelló i Alacant i que en unes preguntes parlamentàries que nosaltres férem, la seua resposta, efectivament, denotava amb molta claredat, que aquesta delimitació de zones en les que s'anava a actuar i que nosaltres demanàvem en la quantia per a cadascuna de les zones, no estava encara clar per part de la conselleria, que efectivament en aquesta qüestió de restauració, protecció i millora forestal es demostrava, i de fet aquesta proposta transaccional ve a demostrar que teníem la raó i que no està fet aquest pla malgrat d'estar pressupostat per al 92.

Efectivament, com aquesta proposta transaccional ve a corroborar el que nosaltres ja teníem clar; que no estava fet aquest pla i que resultava lamentable que pressupostar un pla no estiguera elaborat per quan no s'ha pogut contestar a les nostres preguntes, doncs, efectivament en aquesta corroboració de les nostres sospites hem votat afirmativament. I, a més a més d'incloure el que nosaltres ja proposàvem, s'ha inclòs també el tema del projecte de llei forestal que, efectivament, també ho vam remarcar en la nostra intervenció en el debat i que, per tant, a més a més de corroborar eixa falta de programa en quant a restauració, protecció i millora forestal que té la Generalitat per al 92, però que sí que la té pressupostada, a més a més de corroborar això s'amplia la proposta afegint-se la d'un altre grup, i per tant, nosaltres hem votat afirmativament esperant que efectivament est termini màxim que s'ha posat de dos mesos —que nosaltres posàvem d'u, però s'ha posat de dos, que efectivament no crec que tinga molta importància— esperem que en el termini d'estos dos mesos siga una realitat est projecte, est pla específic —com diu la proposta que ha eixit de restauració, protecció i millora forestal— que a estes altures encara no estava fet i que en pròxims anys, quan es faça un pressupost les qüestions que estiguen pressupostades, tinguen un programa elaborat, perquè del contrari crec que s'arribarà a situacions molt curioses.

Per tant, estem contents d'esta aprovació majoritària de la Cambra, esperem aquest programa dins dels dos mesos, farem el seguiment i, efectivament, quan es pressupost tinguem el programa en el seu moment.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón Llin.

Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia del señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Nosotros también hemos aceptado esta enmienda transaccional que, al fin y al cabo, difiere muy poco de lo que nosotros decíamos; simplemente se han incorporado dos frases: «que en el Consell en este período de sesiones presente el projecte de ley», o sea, la palabra «período de sesiones», «y que después sea concretado en el plazo de dos meses el plan de medidas para prevenir los posibles incendios forestales.»

Creo que no se nos puede acusar de nada. Durante el tiempo

que se ha creado esta nueva conselleria de Medio Ambiente le hemos dado un margen de confianza; no hemos criticado para nada el presupuesto a que ha tenido acceso, libremente pactado por su partido; le hemos ayudado presionando para que le transfirieran sus competencias, que, por cierto, aún no lo ha cumplido el Consell y los miembros del gobierno están tan distraídos hablando de tertulianos, y sin enterarse que estoy haciendo alusión a ellos, es un ejemplo a seguir, es un ejemplo a seguir de seriedad, de rigor y de atención a los problemas valencianos que se debaten en esta Cámara.

Y siguen sin transferirse, sin completarse las transferencias en una batalla interna tremenda del Partido Socialista y de las distintas consellerias. Por eso presionamos para que se fijen plazos y tengamos en cuenta que el tiempo no perdona, que va avanzando y que ya hemos tenido incendios en estos días pasados.

El índice de peligrosidad de nuestra Comunidad es el más elevado de España o de los más elevados. El índice de eficacia es de los más bajos. Y el riesgo de este verano va a ser tremendo, y se exigen medidas inmediatas, y se exigen las competencias transferidas ya. Y basta de lo que se ha dicho aquí de ejercicios de hipocresía, basta de bombardear con piñones porque no sabemos lo que va a pasar, no sé cuándo se va a iniciar el bombardeo de piñones, no sé cuándo va a empezar el bombardeo de piñones. Y basta ya de esa imagen patética, que a mí me da vergüenza que un presidente de la Generalitat vaya a jugar al aro con un grupo de niños por Buñol, así, con un servilismo demagógico justificativo, como el que hemos tenido que asistir cuando sabíamos que no servía para nada esa imagen.

Y la prueba definitiva que ha quedado aquí muy clara es que este grupo socialista que sostiene al gobierno no dialoga con el gobierno, aunque hablen mucho entre sí...

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, senyor Quirós, és conscient que no està atenent-se amb rigor al torn que li pertoca d'explicació de vot? n'és conscient vosté?

El senyor Quirós Palau:

Señor presidente, la consciencia es forzosa, y cuando uno se lanza a hablar...

El senyor vice-president primer:

Vinga que li queden dos minutets, aprofite'ls!

El senyor Quirós Palau:

Yo quiero decir que se ha aprovechado nuestra propuesta para establecer un diálogo entre el gobierno y el grupo que le sostiene. Están tan preocupados con lo que le pasa al señor Agramunt y a nuestro grupo, y como hay que hacer política que no hablan entre ellos.

El senyor vice-president primer:

Però estem parlant de política forestal, no? (*Rialles.*)

El senyor Quirós Palau:

Sí, sí, hay que plantar sentido común.

El senyor vice-president primer:

Vinga, va!

El senyor Quirós Palau:

Yo le digo a usted, señor presidente, y me recuerda la frase aquella de Antonio Machado que decía «ayudadme a entender lo que os digo para poder explicároslo mejor». Yo es que no sé

por qué me frena el señor presidente cuando estoy diciendo estas cosas...

El senyor vice-president primer:

És la meua obligació, senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Lo comprendo.

Entonces, yo lo que quiero decir es que forzosamente el sentido común se impone, los plazos se exigen y creemos que ayudamos al señor conseller en la tarea de defender el patrimonio forestal de la Comunidad Valenciana que, dentro de muy pocos meses, o lo protegemos o se nos acaba de destruir por completo.

Gracias por su paciencia, le reitero de nuevo, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Para explicar el voto socialista a esta propuesta, a esta enmienda que finalmente hemos votado todos por unanimidad, que además ha sido propiciada e impulsada por el Grupo Parlamentario Socialista que tiene una voluntad de consenso permanente en materia de medio ambiente en cuanto encuentra un margen, una posibilidad de hacer propuestas constructivas para la Comunidad Valenciana.

Esta propuesta, en definitiva, que hemos votado todos, recoge compromisos manifestados ya por el gobierno valenciano en esta Cámara relativos a ley Forestal, recoge palabras del conseller de Medio Ambiente, recoge propuestas contenidas en el propio programa socialista. Hay, por lo tanto, una voluntad de todos los grupos de llevar adelante esa ley Forestal, y el Consell, con este mandato de las Cortes, estoy convencido que hará una buena ley, que nos convencerá a todos, no solamente para este verano, sino para muchos más años; porque se trata de conseguir una ley que permita que todos los valencianos estemos interesados en defender nuestros bosques; y ese es un esfuerzo que exige imaginación y exige rigor para conseguir incentivar la voluntad de cada uno de los valencianos.

Al mismo tiempo en la propuesta se concreta el compromiso, que está ya en los presupuestos de la Generalitat del año 92, de un plan específico de restauración, protección y mejora forestal que, a grandes rasgos, ya está contenido, ya hay inversiones previstas en ese presupuesto; efectivamente en Castellón hay previsto para esta finalidad 300 millones, en Valencia 545 millones y en Alacant otros 300 millones, en una serie de comarcas que no las voy a decir todas, pero están a disposición de la Cámara porque son bien conocidas a través de respuestas que ha dado el conseller de Medio Ambiente a preguntas concretas de parlamentarios, en este caso, del Grupo de Unión Valenciana. Pero además de estas cantidades que están ahí referidas a cada una de las comarcas, con un objetivo concreto en cada una de las comarcas, que es lo único que se va a hacer aquí —el compromiso que se ha adquirido— de concretarlo en un calendario para que tengamos claro conocimiento todos los parlamentarios, hay cantidades para estas mismas finalidades, también de la administración central a través de actuaciones del ICONA en el Plan Hidrológico Forestal, y además hay cantidades específicas, otros 530 millones de pesetas más en el Plan de Restauración de la Cubierta Vegetal.

Hay, por lo tanto, una importante cantidad de dinero

destinada a esta finalidad y que estamos convencidos de que se van a llevar a cabo, especialmente ahora que las condiciones hidrológicas con esta lluvia van a permitir que el terreno acepte las condiciones para hacer esa reforestación.

Por lo tanto, reitero una vez más la voluntad de los socialistas de llevar a cabo propuestas que permitan armonizar los intereses y la preocupación medioambiental de esta Cámara con la actuación del Consell, del Gobierno valenciano en esta materia.

Y, sin más, cedo la palabra para las próximas intervenciones. Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Proposta de resolució 4.262. Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, esta proposta de resolució, idèntica en el seu contingut, en el seu tenor literal, va ser aprovada per estes Corts el dia 27 de setembre de l'any 88, també a proposta del nostre grup.

Ja sabem que quan ací s'aprova una cosa no és cap garantia que vaja a complir-se, perquè tenim moltíssims exemples en què el Govern socialista ha fet cas omís a acords presos, fins i tot per unanimitat, amb el vot a favor del grup socialista. ¿Com anem a esperar que s'acompleixca un acord d'estes Corts en què el PSOE votà en contra i va a eixir aprovat amb els vots de l'oposició?

A pesar d'això, a pesar que no tenim massa el convenciment que encara que s'aprove vaja a servir per a res, la presentem perquè és la nostra obligació, com a grup de l'oposició, intentar millorar les circumstàncies socio-econòmiques de la nostra Comunitat i la presentem amb l'esperança que, després de més o menys quatre anys des d'aleshores, des que es va aprovar i no es va complir i que com a conseqüència que és ben evident que les funcions que realitzaven les cambres agràries no han sigut assumides per cap altra institució, reconeguem que l'aplicació de la llei de les cambres agràries, que vostés feren, aprovada pel Congrés dels Diputats a iniciativa del Partit Socialista, no ha reportat cap canvi a millor, sinó tot el contrari, ja que els serveis que prestaven les cambres agràries, entre ells la guarderia rural i la conservació dels camins, hui pràcticament són inexistents; i a més ho reconeixen vostés que són inexistents.

El procés que següen en aplegar el seu reconeixement el dia 24 de febrer de l'any 89 va ser el següent.

En l'any 86, en el Congrés dels Diputats i en els vots exclusivament de la seua majoria absoluta, aproven la Llei de Cambres Agràries.

Dos anys després, en l'any 88, s'aprova aquesta proposta, que és idèntica a la que hui estem debatent, i no que vostés no fan ni cas.

I en l'any 89, després de tres anys d'aprovar la llei i un any d'incompliment, fan l'acte de contricció; i eix acte de contricció es concreta en una proposta de resolució, que presenta el grup socialista, i que en el punt segon diu textualment: «Que el govern valencià, amb la major celeritat —quan es demana celeritat és perquè fa falta— inste al Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i a les corporacions locals perquè, d'acord amb la Llei 7/85, de 2 d'abril, articulen i milloren —si s'ha d'articular i millorar és perquè no està articulat ni va bé— les funcions de vigilància o policia rural i conservació dels camins i vies rurals —servei que fins ara ha d'estar dut a cap pels ajuntaments, comptant per a això amb els mitjans materials i personals corresponents—».

Aleshores si s'ha d'articular, s'ha d'instar amb la major celeritat un servei que els ajuntaments no estan fent, és perquè

ni està fent-se perquè no compten amb els mitjans materials ni personals corresponents que vostés en l'any 89, en un acte de contricció reclamaven.

Què ocorre? Que davant la ineficàcia de la Llei del 86, de Cambres Agràries, recorren vostés en el seu acte de contricció a dir que com a conseqüència de la Llei 7/85, de Bases de Règim Local, s'arregle des dels ajuntaments allò que s'havia desarreglat des de la Llei de Cambres. Vostés mateixa estan reconeixent implícitament que la situació no és la millor ni la més aconsellable.

Evidentment l'operativitat que tenien les cambres agràries locals ha quedat nul·la. I, per altra banda, l'administració socialista, tant la central com l'autonòmica, no ha sabut prendre cap mida que pal·lie esta situació deficitària de serveis i de descoordinació entre els diferents organismes vinculats al sector agrari. I amb açò no valen subterfugis ni excuses de mal pagador, les coses són com són.

L'Estatut d'Autonomia ens concedeix competència plena en matèria d'agricultura, i tot el que s'ha fet en l'assumpte que ens ocupa, per acció i per omissió —que de les dues coses n'ha hagut—, és responsabilitat exclusiva del grup socialista i del govern per ells sustentat.

A pesar de la llei estatal abolicionista de les cambres agràries locals, altres comunitats autònomes sí que han sabut arbitrar els mitjans adequats per a reparar la deficiència que la llei estatal creava.

Ací, en la Comunitat Valenciana, per una absoluta falta de sensibilitat i per no desenvolupar adequadament l'Estatut d'Autonomia, per no desenvolupar adequadament l'Estatut d'Autonomia, s'han deixat morir les cambres agràries per inanició de competències i per inanició de pressupostos, sense que vostés en la seua responsabilitat de govern hagen sabut organitzar l'instrument a través del qual canalitzar i instrumentar eixa competència estatutària.

Per tant, senyories del grup majoritari, si vostés creuen que les cambres agràries s'han d'adequar, millorar-les o donar-los una nova orientació i funcionalitat, són govern, a més a més tenen majoria absoluta. Com a govern han de poder arbitrar el projecte de llei corresponent. I a això és al que estem animant-los, no a que facen el que estan fent fins ara que després de quatre anys ni mengen, ni deixen menjar.

Nosaltres no estem demanant amb aquesta proposta el manteniment de l'anterior, en absolut estem demanant que es mantinguen les cambres agràries com tradicionalment havien funcionant. El que demanem una vegada més, i després de quatre anys d'incompliment, és que s'aprofite l'instrument ja existent: les cambres agràries. Per tal que vostés, amb una llei que desenvolupe l'Estatut d'Autonomia, les puguen dotar dels continguts que al sector agrari valencià, al conjunt de tot el sector, a la globalitat de tot el sector, més els interesse. Lamentablement fins ara no ho han fet així.

Abans he fet referència al que en aquestes Corts es vota, al final haurem de pensar, per constància evident, que igual té que ací s'acorden les coses que no. Perquè coses que s'han acordat, després des d'esta tribuna s'han desautoritzat; i coses que s'han acordat, com esta, després no s'han complit.

Per tant, la nostra proposta és una proposta que serveixca de dinamització perquè d'una manera definitiva, i perquè tenim la competència i perquè des de la concepció nacionalista del nostre grup, el que volem és que es desenvolupe l'Estatut.

¿Per a què volem demanar més competències si les que tenim no les aprofitem? La que tenim, aprofitem-la. I si creiem o creuen des del Govern que les cambres agràries no són les adequades, com no han estat capaços de crear un instrument alternatiu, aprofitant que eixa organització ja existeix facen vostés una llei que les desenrotlle i que les adequie, que

nosaltres estarem d'acord perquè siguin representatives per al conjunt i la globalitat de tots els sectors implicats en el camp valencià.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.
Senyores diputades i senyors diputats.

Ens trobem novament davant d'un debat reiteratiu, repetit en aquesta Cambra, debat sobre un tema en què les posicions dels respectius grups parlamentaris ha estat definit i està definit. I, per tant, és molt difícil que en el dia d'avui es puga portar res de nou, i això ho sap el grup que proposa la resolució.

I és una mostra més, el punt que estem debatent, del que no hauria de ser un debat de política general. És molt difícil deduir d'un debat de política general, com el que s'ha plantejat en aquesta Cambra, una proposta de resolució puntual, concreta, sobre un tema que no és de política general, ni tan sols de política agrària global, sinó que va a un punt molt concret, molt determinat dels temes que fan referència a l'agricultura valenciana.

Per tant, dit això, possiblement ja ho hauria dit tot. Però, insistint en el que és una línia conseqüent de resposta a les propostes que es fan, haure d'entrar en un cert detall del que ací s'ha plantejat.

En primer lloc, se'ns acusa d'incompliment. És una acusació banal, no fonamentada. Perquè el senyor Villalba, que té memòria com la tinc jo, sap exactament en quines circumstàncies es produeix el debat al que ell ha fet referència. I també sap perfectament en les successives vegades, abans de la que ell ha mencionat i després de la que ell ha mencionat, quines han estat les postures expressades i els resultats. Per tant, és una acusació que jo entenc sense recolzament real.

Però, a més a més, és conegut per tots els diputats que en aquesta qüestió de les cambres agràries, com en tantes altres, el Grup Socialista està actuant amb una exquisida prudència i sensibilitat.

Som plenament conscients que no es pot introduir una modificació substancial, en el que és l'estructura de funcionament sociològic del camp valencià, sense un context que ho faça possible, un context que recull per un costat un marc jurídic i legal. I, des d'aquest punt de vista, hem estat esperant que es pronunciara el Tribunal Constitucional, cosa que ja ha fet, com a conseqüència de distintes reclamacions que hi hagueren a la Llei de Cambres Agràries de l'Estat. I hem tingut d'esperar, després que es pronunciara el Tribunal Constitucional, que el Govern de l'Estat introduïra modificacions en la Llei de l'any 86, de Cambres Agràries, adaptant aquella llei als pronunciaments del Tribunal Constitucional.

Per tant, és només des de finals de l'any 91 que ens trobem en un marc jurídic, en un marc legal que ens permet exercir les nostres competències estatutàries sense entrar en conflicte amb el marc jurídic global. Competències estatutàries a les que no hem renunciat mai, i ens hem pronunciat en reiterades ocasions en aquest sentit, sinó que hem esperat el moment adequat per a exercir-les. I ara estem en el moment adequat. Ara és el moment en què hi ha una perfecta sintonia entre el Tribunal Constitucional i la llei estatal i per tant podem ja prendre la iniciativa que corresponga.

I no dubte el senyor diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula que anem a exercir aquesta iniciativa. Perquè no sols

és que tenim la competència estatutària sinó que tenim una necessitat evident. I és una necessitat evident, perquè les cambres agràries —ja ho hem dit en determinades ocasions— han complert una tasca històrica i han arribat al final d'aquesta tasca.

El camp valencià de l'any 1990, de finals del segle XX, no és el de principis de segle; no exigeix els mateixos instruments i no pot estar representat de la mateixa manera.

Per tant, des d'aquesta voluntat, des d'aquesta necessitat del camp valencià, és que anem a fer possible una estructuració, un marc legal que permeta que el que són reivindicacions del camp com a tal camp tinguen els seus conductes d'expressió —i ja existeixen aquests conductes d'expressió, són les associacions professionals agràries, són els sindicats agraris—; que el que són tasques de manteniment del terme siga exercit per qui té les competències, i les competències estan des de l'any 85 en els ajuntaments, per tant, tot el que fa referència a camins i a guarderia està assumit pels ajuntaments.

Hem millorat les competències i l'exercici de les competències a través del conveni establert entre el Ministeri d'Agricultura i la Federació Valenciana de Municipis i Províncies i la Conselleria d'Agricultura i Pesca dels Països Valencians. Per tant, les competències que afecten al terme en el seu conjunt estan executant-se i van a seguir executant-se a través de les corporacions locals. I anem a prendre iniciatives en el sentit de regular, des de l'àmbit valencià de competència autonòmica, el que ha de ser el destí del que queda d'aquesta fase històrica ja superada, que són les cambres agràries locals.

Per tant, no ens trobem davant d'un buit o d'una falta d'iniciativa sinó que ens trobem davant d'una expressa voluntat del Grup Socialista d'actuar dins d'un marc jurídic plenament regulat i actuar amb prudència i sensibilitat, que és una norma fonamental de comportament davant d'aquests temes.

Espere que aquesta resposta li haja satisfet. I que anem a tenir ocasió, si així ho volen les seues senyories, d'insistir en aquest tema, de completar-lo en allò que no l'haja satisfet aquesta resposta.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Garcés, sí que m'ha satisfet però no pel contingut del que ha dit sinó pel to, l'accentet relaxat i quasi, quasi de sauna en què vosté ha intervingut. I, efectivament, això sempre és millor que no una intervenció crispada. Per tant, doncs eixa satisfacció des del punt de vista... (*Rialles*) —Que bo és tenir consellers que apunten.

Senyor Garcés, des de la satisfacció i la relaxació, mire, no tenim el mateix concepte del que és la política general i si afecta o no afecta al camp valencià. Vosté ha dit que no era ni de política general, ni tan sols de política sectorial agrària. I a pesar d'això s'ha estès vosté un bon rato, menys mal que no era, perquè si aplega a ser estem ací debatent tot el matí.

Diu vosté que ha estat una proposta novament reiterativa i repetitiva. I jo li he dit que no, no és eixe el plantejament, ni jo he dit que de nou la duem, sinó que he dit que la duem perquè està incomplint-se, i la duem perquè fa falta arbitrar uns instruments adequats de representació en el camp valencià. Això és nou en la formulació d'esta proposta i en l'explicació de la formulació d'esta proposta.

I vosté ha reconegut, i són paraules textuales, que hi ha una necessitat evident perquè això es faça. I, fins i tot, ha dit que

aleshores no es va fer perquè no era el moment adequat. I ara sí que és el moment adequat, perquè pareix ser que està en consonància el que han dit els tribunals amb la que era la seua voluntat política de desenrotllament estatutari.

Aleshores, estem d'acord. Perquè jo he acabat dient-li que com el govern socialista no ha estat capaç d'arbitrar els instruments que supliren les deficiències estructurals, que vosté ha manifestat que tenien les antigues cambres agràries, el que li hem dit és que aprofitant eixos instruments vostés, a través de la llei adequada de desenrotllament estatutari, els portaren a la pràctica i els feren viables i els feren possibles. Perquè, evidentment, la necessitat que vosté fa patent perquè se solucione el problema del que fem o del que hauríem de fer o hauríem de seguir fent les anomenades cambres agràries.

Mire, des del punt de vista dels funcionaris, i això entra dins de les evidències, la situació laboral que tenen és d'indefinió i d'ineficàcia, perquè no saben al final on es quedaran, a quina administració pertanyeran i en estos moments en què han de desenrotllar la seua labor. Doncs, des del punt de vista dels funcionaris, és ben evident que fa falta un canvi a millor.

Des del punt de vista dels serveis que prestaven no em diga vosté que la guarderia rural, que teòricament havia d'estar en mans de la competència municipal, en estos moments la guarderia rural és pràcticament inexistente. I la situació d'inseguretat que hi ha al camp valencià vosté és conscient, i totes les senyories ho són, que en alguns pobles s'ha arribat, fins i tot, al perill que representen les patrulles organitzades de llauradors que tenen que defensar per ells mateix allò que l'administració no és capaç de defensar.

És un altre argument que evidentment demostra que l'esperit i la filosofia de la nostra proposta és necessària. Des del punt de vista dels camins rurals la ineficàcia dels pressuposts municipals estan impedit que els camins rurals estiguen arreglats i estiguen en les condicions adequades per a transitar per ells. I això és una realitat, però algun esforç, que està fent-lo, però que no és el suficient, la Conselleria d'Agricultura per a donar subvencions als ajuntaments en matèria de renovació dels paviments dels camins rurals.

Però si vosté hui es passeja pel camp valencià veurà com la majoria dels camins estan en una situació intransitable molt superior a quan les Cambres Agràries complien eixa funció del seu manteniment.

Per tant, senyor Garcés, no vingua vosté a retraure arguments d'altres debats que no hem utilitzat. El Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana ve a dir-li, «aquí hi ha una deficiència, que vosté ha dit que és una necessitat evident, perquè ni des del punt de vista de funcionament, ni des del punt de vista de la guarderia, ni des del punt de vista dels camins, eixos serveis en estos moments estan atesos.»

Al que els estem convidant és a què desenvolupen l'Estatut d'Autonomia, al que estem convidant-los és a què siguen més autonomistes, al que estem convidant-los és que ja que vostés eliminaren les Cambres Agràries arbitren una cosa que fins ara no han sabut, perquè, a què fa referència? als Consells Municipals Agraris? Els Consells Municipals Agraris vosté sap que en la majoria d'ajuntaments s'han constituït des del punt de vista de representació política, i en algun cas excloent d'aquelles organitzacions que pel que siga vostés pensen que no són afins a la seua ideologia.

I nosaltres el que estem dient és que cal utilitzar les Corts Valencianes per a fer eixa Llei que dinamitze i possibilita la presència, on es tinga que prendre les decisions per al món agrari, on estiguen tant els propietaris, els jornalers, com tots aquells que tinguen una cosa a dir, i una cosa a aportar a la millora de la situació del camp valencià.

Perquè, senyor Garcés, si vosté vol que retrotraquem el

debat a allò d'abans, li hauré de dir que vostés eliminaren les Cambres Agràries perquè hi hagueren unes eleccions en les que guanyà majoritàriament AVA, també tingué representació la Unió de Llauradors i Ramaders, però que curiosament la FTT, la Federació de Treballadors de la Terra, que és la branca sindical de la UGT, no tingueren pràcticament quasi representació.

Per tant, si no volen vostés que pensem que en el tema de les Cambres han fet vostés com en la política habitual fan, que allò que no dominen ho eliminen, si no volen que pensem això facen el favor de dir, «si no volen les Cambres Agràries arbitren, mitjançant una llei adequada, les mesures oportunes per a aconseguir que la situació d'indefinió i de falta de donar uns serveis adequats, que està donant-se ara, es puga millorar». I això és al que els convidem. Hem vingut a dir-los que ja que tenen la possibilitat estatutària que la facen, que no estiguem quatre anys en un *impasse* i en una indefinió que no beneficia ningú.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyor Villalba, en la seua proposta de resolució el que vosté diu és, «que es prenguen les mesures necessàries per a dotar de contingut les Cambres Agràries Valencianes». Per tant vosté insisteix en què han de ser les Cambres Agràries les que exerceixen... (*Remors*) ... —en la proposta no ho diu, però en l'explicació verbal sí que ho diu—...vosté torna al model antic de representació del camp.

Jo li he explicat ja en aquest debat i en els anteriors, que el camp valencià ja no pot estar representat mitjançant les Cambres Agràries Locals perquè no ho necessita. No és això el que el camp valencià hui exigeix.

El que hui el camp valencià exigeix, ho sap igual vosté que ho sé jo, és capacitat per a treballar, capacitat per a modernitzar-se, capacitat per a ser competitiu, capacitat per a produir més i millor, i fer front a allò que són els reptes de final del segle en l'agricultura valenciana, en l'agricultura espanyola, en l'agricultura europea i en el context internacional. I això és el que demana el camp valencià.

I a això li estem donant resposta mitjançant la política agrària general que estem desenvolupant, dintre de la qual la qüestió de les Cambres Agràries Locals, li insistesc, no ha sigut objecte d'iniciatives legals per part del govern de la Generalitat i per part del Grup Parlamentari Socialista, en la mesura en què no existia encara el marc legal adequat.

És només des de desembre de l'any 91, i estem en febrer de l'any 92, que aquest marc legal existeix, és el resultat de les sentències del Tribunal Constitucional i el resultat de la tasca legisladora del Parlament espanyol. Per tant, ara estem en aquest moment, i anem a prendre iniciatives, —si li ho he dit ja—, anem a prendre iniciativa.

Vosté, la iniciativa que anem a prendre no la va a compartir si segueix en la mateixa línia, amén si la comparteix quan arribe, però si segueix en la línia que ha explicat ací és que està dient que no la va a compartir, s'està anticipant vosté al que serà la iniciativa que anem a portar.

I per què dic això? vosté insisteix en allò que és el concepte de representació de les Cambres Agràries, no poden tenir aquest caràcter. El caràcter de representació el tenen, per un costat, les administracions locals elegides democràticament, dins del que és l'àmbit de la legislació local, i aquest àmbit recull les competències en relació a camins i guarderia.

I en aquest moment, mitjançant el conveni que està operant i que ha sigut aprovat per la immensa majoria d'ajuntaments del país valencià, aquest conveni articula expressament el que fan els funcionaris, —que encara ho són—, de les Cambres Agràries Locals, i el que són els camins rurals, i el que és la guarderia rural. Hi ha una ajuda material, econòmica, expressa, pressupostàriament aprovada ací i executada per la conselleria d'Agricultura i Pesca, en ajuda material als camins rurals i als ajuntaments que actuen sobre camins rurals.

Per tant no poden tenir tasques de representació, no tenen capacitat d'actuar en competències que són de les administracions locals, ni molt menys poden ser els vells ens corporatius que expressaven els interessos del camp. Per tant, des d'aquest punt de vista històricament la tasca de les Cambres Agràries Locals ha acabat, i estem en el moment, en el context jurídic adequat per a prendre una iniciativa i regular el que han de ser les noves qüestions.

Aquestes noves qüestions quines van a ser?, van a ser les que giren al voltant dels consells municipals agraris, van a ser les que giren al voltant de com fer possible que arriben les expressions dels interessos dels llauradors valencians a l'administració local, i que tota l'oferta de serveis estiga coberta. I això, no es preocupe vosté, o preuque's si vol, naturalment, però no es preocupe des del punt de vista d'absència d'iniciativa.

Aqueixa iniciativa des del punt i hora en què existeix el marc legal adequat, des del moment en què existeix ja la sensibilitat i a més a més, li repetesc, la prudència en la qual hem operat en aquest tema. No hem anat bravamant, senyor Villalba, hem anat atenent en cada moment el que eren les expressions dels llauradors valencians, els interessos dels llauradors valencians, i el marc legal i de competències en el qual podem moure'ns.

Per tot això no li anem a aprovar la proposta de resolució, i jo espere que en el seu moment vosté se sume a les nostres iniciatives.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyories se suspén el ple fins les 11,45

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 29 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 45 minuts.)

El senyor vice-president primer:

Proposta de resolució 4.263.

Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president.

Senyories.

Portem aquesta proposta de resolució que diu textualment, «el govern valencià instarà el govern central per tal que milloren els serveis de correus de la Comunitat Valenciana.»

Señorías las comunicaciones por del correo, o sea, la transmisión de documentos entre personas físicas o jurídicas, o entre la administración y los administrados, o viceversa, es un servicio capital de los estados bien organizados.

El servicio de correos creado a mediados del siglo XIX en España, y también en las naciones adelantadas de Europa, ha sido y es una prueba y un índice del progreso de una nación y de la eficacia de un gobierno. El servicio de correos español ha

tenido fama hasta hace poco de eficiente, sus funcionarios eran modélicos, incluso era un cuerpo que gozaba de las simpatías de los españoles. La figura clásica del cartero ha sido motivo, incluso de menciones literarias, incluso poéticas. Pero no vamos a entrar aquí.

Es verdad que ya a mediados del siglo XX, en sus inicios, apareció un nuevo medio de comunicación oral, que fue el teléfono, mucho más rápido, mucho más eficaz, pero con inconvenientes insalvables respecto a la fidelidad de lo hablado o lo dicho.

Ya en el último tercio de este siglo ha aparecido el télex que rompía esta inseguridad telefónica, en el sentido de que el télex plasmaba de una forma clara la intención del comunicante, lo dejaba por escrito. Y ahora, desde hace unos pocos años, ha aparecido el fax, que indudablemente es casi mágico, por decirlo así, que transmite instantáneamente textos o dibujos, o incluso cualquier tipo de grafismo de un interlocutor a otro que disponga de este servicio.

Sin embargo, frente a estos avances de la tecnología el servicio de correos español ha quedado, por decirlo así, deshinchado, no ha cogido el ritmo de los tiempos. Podríamos adjetivar al servicio de correos español en estos momentos de lento, de poco ágil en su gestión, inseguro, aviejado. O sea, no está a la altura de los tiempos, y aparecen competidores privados que son rápidos, ágiles, seguros y modernos que inundan toda nuestra geografía. Son fiables y los ciudadanos, por lo tanto, confían en esos servicios, bien es verdad que el precio es muy superior, y esto hay que reconocerlo.

Y entonces la primera cuestión que se presenta así de una forma genérica es, si correos no puede dar ese servicio porque es excesivamente barato y algo que se paga mal no es muy lógico que se de un buen servicio, o bien se ha de reestructurar de alguna forma el servicio de correos. No digamos de ponerlo a costes reales, porque esto sería sacar un servicio paralelo a los actuales «mensajeros», algo tiene que poner siempre el presupuesto del estado al respecto, pero sí elevar el precio del servicio dada la competencia que hay y buscar la eficiencia.

Pero esto no es el debate que traemos, porque evidentemente no es de nuestra competencia, y evidentemente tampoco la de mi grupo parlamentario entrar en esta dinámica.

En lo que sí entramos en la dinámica es en lo que se refiere a nuestra Comunidad Valenciana que ese mal general del servicio de correos español también se produce aquí, y no me atreveré a decir que con mayor intensidad, pero no con menos por supuesto.

Las estadísticas son fiables, puede decirse que hay una cierta dispersión de la población en nuestra Comunidad, mucho más por ejemplo en la Comunidad Gallega, mucho más, donde hay mayores dificultades, y entonces lo que ocurre es que el servicio de correos no es eficaz, no es eficiente y, claro, lo sufrimos los que vivimos en esta Comunidad.

Yo puede dar aquí algunos datos a sus señorías. Hay cartas que de Valencia a Alicante han tardado once fechas, hay cartas que desde un pueblo —y lo cito porque puedo presentar la documentación— por ejemplo Náquera de la provincia de Valencia a otro pueblo de la provincia de Alicante, Jávea, han tardado 14 días y no evidentemente en temporada turística, ni en temporada de navidad; los repartos en las grandes ciudades como Valencia, Alicante, Elche, Castellón son escasos, y la tardanza incluso del envío de cartas dentro de una misma gran población —como las citadas— a veces tarda más de 4 días.

Por tanto, nos encontramos con un servicio que mengua, un servicio al que ya cuando se necesita una gran operatividad y urgencia no se acude a él, se acude al servicio privado, esto crea un desdoro, y es evidentemente un índice muy negativo para nuestra Comunidad en primer lugar, como es lógico, y para todo el servicio del Estado, por supuesto.

Yo no sabría dar aquí soluciones, pero sí indicar que en los países de Europa se intenta dar caminos diversos. Por ejemplo, en Inglaterra hay un servicio de correos, pero hay dos tasas según uno quiera que las cosas vayan muy bien o bien. Aquí los servicios de urgencia es pagar un poco más por una carta, pero no el servicio mejora de una manera evidente. Hay también otros criterios como el suizo, en donde todos los servicios públicos suizos son Correos, todos: autobuses, trenes, todos los servicios y, es ejemplar. Evidentemente, quiero ser objetivo, Suiza no es tan grande como España, tiene una mejor red de comunicaciones por ferrocarril que España, infinitamente mejor. En Suiza se puede mandar cualquier cosa, hasta a un niño, por correo. Es eficiente, evidentemente ese servicio.

Entonces, nos encontramos con esta bajada de los servicios de correos, aquí nadie dice nada, nadie ha dicho nada, las peticiones que puedan hacer particulares: empresas, asociaciones, se dirigen por la vía que deben dirigirse a los administradores de correos. Pero, creo que ha llegado el momento que estas Cortes, dentro de su competencia, se dirijan al Estado indicando que en la Comunidad Valenciana, que es lo que nos atañe, estos servicios de correos son deficientes.

No voy a entrar en causas internas de esos servicios, en cuestiones laborales y, en otros temas que no son de nuestra incumbencia, por lo menos de la mía no es. Pero sí solicitar de sus señorías que se apruebe esta resolución, por la sencilla razón que cumplirá dos cuestiones; la primera cuestión, hacer ver a quienes tienen la responsabilidad de este servicio que las cosas no van bien; y segundo, hacer un favor a los ciudadanos de esta Comunidad porque estas Cortes se interesen de una cuestión que es vital en una sociedad moderna.

Nada más y muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señor Crespo, con el talante distendido que puede permitir la naturaleza del tema que su señoría propone a la consideración de esta Cámara, yo comenzaría agradeciéndole este introito literario, esta introducción tan ilustrada que nos ha servido su señoría.

Si me permite le añadiría al principio, remontándome a la Grecia clásica donde ya los mensajeros, aquellos mensajeros maratonianos fueron quizá el precedente histórico que conocemos del correo al que usted se refería, pero después de esta pequeña introducción también distendida a mí me gustaría recordarle a su señoría y a su Grupo, porque otras veces hemos tenido ocasión de hacerlo, que nos encontramos ante un supuesto, ante un tema que escapa clarísimamente a lo que es la competencia de esta Comunidad.

Usted en su intervención —recuerdo— me parece que le he oído decir que el servicio de correos funciona mal y también funciona mal en la Comunidad Valenciana, aunque no me atrevería a decir que lo haga o que funcione peor que en otros sitios. Precisamente por eso usted sabe de sobra que el criterio de mi Grupo es que cuando hay un tema que afecta a la globalidad del Estado y no tiene una incidencia especial en nuestra Comunidad, mi Grupo por sistema se viene oponiendo a esto. Por tanto, aquí tendríamos una primera razón para oponernos, y le recuerdo que hace escasos minutos en una intervención de un miembro de su Grupo ha hecho o ha dedicado parte de su intervención a justificar que aquél punto que estaba defendiendo sí que era de la competencia de esta

Comunidad, lo cual estaba tácitamente aceptando el argumento que ahora en esta ocasión estamos esgrimiendo.

La segunda razón, señor Crespo, es que usted reconocerá que ni tan quisiera es un tema que pueda encajar en este debate, es decir, en un debate de política general de la Comunidad Valenciana hablar de que si funcionan bien los correos o si una carta llega 14 días o no de Denia a Benidorm, pues, evidentemente, yo creo que esto no es tema. No obstante y ya, por tanto, le anunciamos que vamos a oponernos a esta propuesta, para que nos quedemos todos con la conciencia tranquila de que no vamos a crear la más mínima indefensión aunque sea de signo político en ninguna fuerza representada en esta Cámara, ya le anuncio que vamos a votar que no, pero con la conciencia tranquila de que ustedes tienen otro foro, que son las Cortes Generales, y más concretamente el Congreso de los Diputados, donde posiblemente su discurso hubiera caído de maravilla, era el momento oportuno para hablar de si el servicio oficial de Correos en España tiene unos competidores que lo hacen mejor, más caro o más barato, y si hay que compararse con Suiza o con Inglaterra, pero evidentemente —repito— esto no era tema de estas Cortes y, por tanto, vamos a tener que rechazar su propuesta.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.
Senyor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente.
Señorías.
Señor Callao.

Es evidente que estas Cortes no pueden legislar ni acordar nada que directamente intervenga, mejore o desmejore el servicio de correos. Pero la propuesta que presentamos es de otro talante, es solicitar que se mejoren los servicios, cosa que puede perfectamente acordar estas Cortes, porque aquí nos atañe todo lo que sucede en la Comunidad Valenciana, todo, absolutamente todo. Unas cosas se pueden resolver por medio de leyes o de cualquier procedimiento político, y otras no se pueden resolver aquí, pero el interesarse por ellas y hacer solicitudes a quien corresponde es importante.

Me desea usted una suerte política de que algún día en el Congreso de los Diputados o en el Senado, no lo ha especificado usted, pueda ya presentar cuestiones de este estilo, se lo agradezco, pero para mí no sería ninguna suerte, estoy contento con el cargo que unas votaciones autonómicas me han otorgado.

Precisamente estoy contento con este cargo porque me permite aquí llevar estas cuestiones. Que en su resolución se demuestre quiénes intentan mejorar todo aquello que atañe a esta Comunidad y, quiénes hacen un brindis al sol, pasan de lo que tienen que pasar y, evidentemente, falsean una realidad con la excusa de que no es el momento oportuno o no atañe, o sencillamente es inútil elevar estas no protestas, sino simplemente instar de unas mejoras.

Esto es un tema que ya entraríamos en la cuestión política de quién es quién aquí, cómo estamos, qué pedimos o qué hacemos, que evidentemente no lo voy a plantear, los hechos son los fundamentales. Señor Callao, la interpretación argumental, tal vez un poco escolástica de decir «usted no ha dicho que aquí está peor que en otros sitios, sino que es semejante a otros lados», no nos vale, no nos vale.

He dicho que esta Comunidad tenía dificultades expresas por la dispersión de población, y he reconocido que una comunidad como la gallega aún las tiene más grandes porque hay una población más dispersa. Lo que es evidente es que el

servicio de correos —y le voy a poner un ejemplo claro— que se da en Valencia capital, es muy distinto al que se da por ejemplo en la capital de España que es más eficiente, por razones que ignoro. Lo que le puedo decir es que hay unos servicios de correos en España en ciertas provincias que guardan, por decirlo así, unas indicaciones o unas directrices más añejas, o han tenido menos problemas sus funcionarios, o no sé qué, porque yo no puedo saber la causa, pueden ser muchas causas, pero sí conozco los resultados y son más eficientes que en nuestra Comunidad.

Señor diputado, señores diputados, el solicitar esto no ofende a nadie, si no es poner de manifiesto la inquietud de los que representamos a los usuarios, porque son los valencianos los que utilizan el servicio de correos en nuestra Comunidad, de presentar ante el Gobierno central estas deficiencias. Que reconozca yo aquí que las deficiencias son generales no debía a usted alegrarle, lo que debía usted pensar es que algo va muy mal en toda España cuando aquí somos sólo uno más. Mejor hubiera sido, en un sentido unitario, decir que sólo van mal los servicios de correos en la Comunidad Valenciana.

Esperemos a que vayan aquí peor que en otros sitios, porque tal vez, entonces, señor Callao, usted se anime a apoyar peticiones de este estilo. O sea, la cosa parece clara; hay que estar peor que lo demás para poder actuar.

Mire, como en la intervención anterior me ha acusado usted de ciertas cuestiones que no voy a repetir porque no quiero reabrir un debate, yo le he dicho que estaba usted en una línea semejante a cierto sacerdote del siglo XVI o del XVII, camino de ambos, pues me lo tengo que callar, pero le tengo que decir que esta actitud de pasar de los problemas de la Comunidad con la excusa de que las demás lo tienen, nada refuerza el sentimiento autonómico de esta Cámara. Y esta Cámara vuelve a ser, como es muchas veces, simplemente un eco o una repetición de cuestiones que se hacen simultáneamente en otras Cámaras donde el Partido Socialista tiene la mayoría, y en este caso la mayoría absoluta.

Nada más y muchas gracias.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El señor president:

Muchas gracias.

Señor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señor Crespo.

Yo no le he deseado ninguna suerte política. Quizá su señoría lo haya entendido mal. Si quiere se la deseo. Es decir, que usted quiere ir a Madrid, por mí puede usted ir cuando quiera y así lo decida su partido. No he querido decir eso, ni lo he dicho. He dicho simplemente que su discurso era más propio del marco del Congreso de Diputados. No que usted esté de diputado. Y vuelvo a repetir que si es su deseo, yo me sumo y le firmo todas las instancias que haya que firmar para ayudarle.

¿Por qué le digo esto? Porque cuando mi grupo mantiene un criterio, y eso es lo que trataba de explicarle; es este, es decir, todo aquello que afecte a problemática que escapa formalmente a la competencia de la Generalitat, y que no afecta de una manera especial, no incide de una manera especial en nuestra comunidad, pues nosotros tenemos el criterio de no apoyar ese tipo de iniciativas. Y esto no es caprichoso. O sea, este criterio no se mantiene simplemente porque sí, sino porque nosotros no compartimos una visión, una visión «magmática» de la organización del Estado.

Es decir, nosotros sabemos que hay unas instancias, unas instancias parlamentarias, que tienen un ámbito estatal. Y hay otras instancias parlamentarias, que tienen un ámbito regional o autonómico. Bueno, pues, yo creo que es ser respetuoso con esa organización del Estado el decir, bueno, esto es nuestro y aquello es de aquellos señores. Y, por tanto, si usted me viene de nuevo a hablar de que si el correo funciona peor o mejor aquí en la comunidad, o funciona mal, vuelvo a repetirle que esto no es un tema nuestro. Y mucho menos, y mucho menos, en un debate de la naturaleza del actual. Es decir, en un debate de política general.

Esto es lo que he querido decirle, y nada más. Absolutamente nada más. Compararse con otras naciones, pues vuelvo a repetirle que no. Alegar sentimiento autonómico, que usted tienen más; pues mire usted, si de verdad usted quiere justificar su sentimiento autonómico pidiendo que se mejore el sistema de correos, pues lo está haciendo muy mal. Se lo digo ahora porque tiene usted la oportunidad de presentar una lista de unas 500 propuestas de resolución semejantes, sobre 500 servicios que se prestan a nivel estatal; que a todos no nos gustan a lo mejor.

Es decir, usted quejándose de correos lo hace muy mal solamente. Con eso no va a defender la autonomía, si la quiere defender por ese camino, pues presente usted 500 propuestas de esta misma naturaleza.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor president:

Pasamos a votación la propuesta de resolución de Unión Valenciana.

Comienza la votación.

Por 30 votos a favor, 42 en contra y ninguna abstención. Queda rechazada.

Propuesta de resolución número 4.264.

El señor Giner, tiene la palabra.

Perdón, perdón, perdón, perdón, perdón... Señor Quirós, ¿quiere explicar el voto de su grupo? No me había dado cuenta.

Yo ruego a sus señorías tengan la buena costumbre, y no lo digo por el señor Quirós, de ponerse de pie cuando pidan la palabra. Para colaborar a todo. No lo digo por usted. Lo digo por todos.

Señor Quirós, tiene la palabra.

El señor Quirós Palau:

(Remors.)

Señor presidente, con la venia.

Señoras y señores diputados.

Hemos votado afirmativamente por varios motivos. En primer lugar, el ciudadano recibe muchos servicios. Unos que dependen de la autonomía, donde está... donde vive. Y otros que por su complejidad, por su costo, por lo que sea, por su competencia, dependen del Estado.

Lo que es evidente es que alegar que aquello que no es de la competencia del Gobierno de la Generalitat, en cuanto que dependa de él las decisiones a tomar para mejorar el servicio, no es motivo de crítica, o por lo menos, de reclamación. Si un servicio no es bueno lo lógico es que ustedes se vayan a quien se lo presta. Y tanto en el ámbito público como en el privado, una persona no le da a usted un buen servicio, usted se va a hablar —si es un mal profesor— con el profesor de su hijo, y se acabó. Y no es que no es la competencia... Pero bueno... Y precisamente el otro día lo hablábamos ayer en la comisión, que así nos va a los valencianos por esa dejación, por esa interpretación un poco partidista otro cantar sería si el Gobierno central fuera del Partido Popular. Habría que verles a ustedes como se dirigían, cómo instaban, cómo instaban. Pero instaban

ustedes que no tendrían bastantes papeles para instar. Irían pero volados, pero volados. O sea que, el problema de instar o no instar es quién, a quién hay que instar, a quién hay que instar.

En segundo lugar, dice que, hombre!, que no son problemas de incidencia especial, me parece entender porque las fases...

El señor president:

Señor Quirós, señor Quirós.

Explique su voto, no está en un turno de réplica al señor Callao, sino para explicar la posición de su grupo.

El señor Quirós Palau:

Eso, nosotros consideramos...

El señor president:

No. Pero explique la posición de su grupo.

El señor Quirós Palau:

Sí, que es un tema que tiene una especial incidencia...

El señor president:

No, no, si el tema es importantísimo. Yo no lo discuto eso. Lo que digo es que fije la posición de su grupo...

El señor Quirós Palau:

Exactamente...

El señor president:

No consuma un turno de réplica, porque no es para eso para lo que he le he concedido la palabra.

El señor Quirós Palau:

Para nosotros tiene una especial incidencia el problema en la comunidad. Porque recientemente, hasta informaciones de prensa anuncian que se van por lo menos a remover de su puesto a los responsables provinciales de Valencia, Castellón y Alicante. Y supongo que eso no ocurre en toda España. No se remueven de su puesto a 50 delegados de correos. Digo yo.

¿O es que toca moverlos? ¿O es que hacen ustedes una combinación para que la cosa sea más complicada? O sea que sí que tiene una especial incidencia. A mí me parece vergonzoso, que un servicio tan básico, que como se ha contado aquí, empezaba en fin, cuando... cuando el maratón? en la evolución histórica, cuando aquí se hablaba de Maastricht el otro día. Esto es las antípodas de Maastricht, que el correo te lleve la carta, me parece que ya no es para hablar con Maastricht.

Si hay que pactar, oiga!, pactemos primero con correos, y luego pactemos el gran pacto social con los de Maastricht o lo que ustedes quieran. Pero lo que es absurdo es que, propogan un gran pacto social con no sé quién. Y que con correos no podamos preguntarle, oiga, ¿por qué no me trae usted la carta? Porque oiga, a mí me están llegando cartas de los señores consellers felicitándome las Navidades en estos días. Lo cual es bueno, porque mantiene el espíritu de cordialidad y de afecto, no solamente durante un período reducido de días, sino por meses (*Remors*) por meses. Todos nos mandamos y... amor con amor se paga y el espíritu navideño se mantiene durante mucho tiempo. Quizá sea la intención de correos, mantener esa cordialidad en un pueblo que se crispa y se diferencia.

Y es curioso, oiga!, un pueblo que no lee, porque es que no leemos, los españoles leemos poco. Ya ve usted que se quemaban los libros o no sé qué el otro día. Es un pueblo que lee poco, que naturalmente el pueblo que lee poco escribe menos, y además se incorpora, como se decía hace un momento, el telex, el fax, el correo electrónico. O sea, cada vez se utiliza

menos correos. Y cada vez lo poco que hay que repartir lo reparten peor y con más demora.

Y quiere ir a Maastricht? Bueno, vamos a decirle a Maastricht lo mal que se puede hacer correos también. Pero yo la palabra instar me parece un contrasentido, e instares enviar una instancia. Yo creo que lo mejores dirigirse, y exigir, pedir, solicitar, instar... Pues mire usted, usted va a caer en la propia trampa que usted... Porque claro, usted agarra, hace una instancia y la manda por correo. Pues va usted dado, va usted dado. A quién le manda usted la... por correo? Va a llegar la instancia...

No llega. Yo quiero decirle que lo mande por otros métodos. No voy a hacer propaganda, hay empresas privadas. Yo quiero decirle como final que quizás estamos defendiendo los intereses de nuestros votantes. Porque según el CIS, los que más leen la prensa son los votantes del Partido Popular, los que menos leen son los votantes del PSOE. Y quizá por eso a ustedes les importa un bledo, porque como por lo visto leen poco y escriben menos, pues son poco perjudicados (*remors*) porque este sistema funcione así.

Y cada cual pues arrima el áscua a su sardina, y bueno...

El señor president:

Señor Martín, señor Martín Quirós.

Yo le ruego que colabore un poco conmigo...

El señor Quirós Palau:

El señor presidente tiene todo mi, todo mi afecto...

El señor president:

Colabore un poquito conmigo.

El señor Quirós Palau:

...y mi admiración, porque realmente es difícil gobernar esta (*Remors i rialles*.) Muy difícil.

Por eso digo que en definitiva, porque defendemos a nuestros votantes...

El señor president:

Es que además se le ha acabado el tiempo. Hemos de ser un poco estrictos, al menos en el turno de explicación de voto.

El señor Quirós Palau:

Corto la palabra, antes de que me la corten. Y espero que alguien me explique las razones en contra de lo que yo he defendido aquí.

Gracias, señor presidente.

El señor president:

Muchísimas gracias, señor Quirós.

(*Remors*.)

Propuesta de resolución 4.264.

El señor Giner había solicitado la palabra y la tiene.

El señor Giner Giner:

Senyor president.

Senyors diputades i senyors diputats.

Presentem una proposta de resolució amb la que pretenem que les Corts Valencianes sol·liciten al govern valencià, que per part de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, es prenguen les mesures oportunes perquè, tant els textos didàctics com les publicacions que emanen de la Generalitat, siguin fidels a l'article seté, apartat primer, del nostre Estatut d'Autonomia, i a la Llei d'Ús i Ensenyança del valencià en l'article segon.

En massa ocasions, senyors diputats, ve qüestionant-se la identitat de la llengua dels valencians, de l'idioma valencià,

oblidant que, segons l'article tercer de la Constitució Espanyola, el castellà és llengua espanyola oficial de l'Estat. Per a afegir a continuació, que les demés llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes, d'acord amb els seus estatuts.

I en el nostre estatut, queda molt clar que els dos idiomes oficials de la comunitat autònoma són el valencià i el castellà. Estem assistint amb massa freqüència a greus violacions de la identitat de la nostra llengua valenciana. Tant en distints textos i materials didàctics, com en publicacions que es realitzen amb el vist-i-plau de la Generalitat.

Per mig d'esta proposta que presenta el nostre grup parlamentari, esta proposta de resolució, volem que es respecte el nostre estatut, on es reconeix d'una manera clara l'idioma valencià com a llengua oficial. Volem que s'acaben situacions com la recentment viscuda en textos on apareixia clarament que el contingut de l'assignatura era llengua catalana. I la de molts textos que sota la denominació de valencià—denominació genèrica—en els seus continguts didàctics s'estiga obertament fent plantejaments que transgredeixen allò establert en el nostre estatut. Imbuït i manipulant el nostre alumnat, al que sota el pretext de «cientifisme» se'l mentalitza que la llengua que parla, que la llengua de la comunitat, és la catalana. I el mateix ocorre amb massa freqüència amb les publicacions de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència.

A tot l'exposat, cal afegir la política de suport a activitats atemptatòries a la identitat del nostre idioma valencià, i com a mostra ací està la col·laboració de la Generalitat Valenciana amb els Premis Octubre i l'Encontre d'Escriptors del passat 1991. Amb Trobades de professors de català a estrangers, i un llarg etcètera. Fem com dic, esta proposta de resolució perquè entenem que cal acabar amb la despersonalització a què, sibil·linament, s'està sotmetent la nostra llengua.

Perquè estem convençuts que el poble valencià acollirà sempre l'idioma valencià, estudiant i estudiat per als valencians i pels valencians. I mai una llengua catalana estudiada per catalans per als catalans amb una lleugera adaptació per als valencians.

Creem que cal acabar amb la col·laboració que, des de la Generalitat Valenciana, s'està donant per omissió, en permetre est estat de coses, i no oposar-se que, professors de llengua catalana puguin concursar dins del territori de la nostra Comunitat, per posar algun exemple.

Per mig d'esta proposta de resolució, el nostre grup vol que, d'una vegada per totes, es done compliment a la Llei d'Ús i Ensenyança del Valencià, que diu en el seu preàmbul el següent: «La Generalitat Valenciana té un compromís irrenunciable en la defensa del patrimoni cultural de la Comunitat Autònoma, i de manera especial, en la recuperació del valencià, llengua històrica i pròpia del nostre poble, que constitueix la més peculiar senya d'identitat.»

I volem que es compleisca el marc legal a què en repetides ocasions he al·ludit, perquè estem convençuts que, en la realitat quotidiana, la nostra llengua, l'idioma valencià, està sotmés a un procés de despersonalització, perquè de forma general, s'està impartint llengua catalana, i així ho diuen els mateixos professors, i els texts i mitjans didàctics que utilitzen.

Si s'entén per didàctica el conjunt de situacions, mitjans i tècniques encaminades a aconseguir l'aprenentatge per part dels alumnes, és molt difícil aconseguir l'aprenentatge del valencià quan els mitjans didàctics utilitzats són diferents o totalment aliens al valencià.

¿Com es pot, senyories, donar compliment al nostre Estatut i a la Llei d'Ús, si utilitzem com a mitjans didàctics llibres catalans, visats per la Generalitat de Catalunya, que parlen de Catalunya, però no es refereixen, ni tan sols en una ocasió, a les

nostres terres valencianes? Llibres que parlen de llengua catalana, que inclouen mapes lingüístics, que mantenen que la llengua del nostre poble, que l'idioma valencià és llengua catalana, que utilitzen vocabularis i ortografies estranyes a la llengua viva que parla el nostre poble, llibres, materials que són rebutjats sistemàticament per pares i alumnes.

En el nostre grup, senyories, estem convençuts que cal acabar amb esta situació; una situació que és una agressió constant a la cultura i a l'idioma valencià, i que la proposta de resolució que portem davant d'esta cambra, mereix el recolzament de tots els grups.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyor Nabás...

El senyor Nabás Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Aquesta proposta, senyores i senyors diputats, que porta el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana, forma part del *show* habitual en cada període de sessions.

Els texts que emanen de la Generalitat Valenciana són respectuosos amb la Constitució, amb l'Estatut i amb les lleis, totes, per tant, sobra la proposta, i puc afegir una cosa més: som molt més respectuosos que el mateix Grup Unió Valenciana, almenys en la redacció d'esta pròpia proposta.

El senyor Giner Giner:

Senyor president...

Senyor Nabás, no vaig a dir-li mentider, perquè seria una incorrecció, però sí he de dir-li clarament que falta vosté a la veritat quan diu que els texts compten amb tot el recolzament i amb tot el respecte a l'Estatut de la comunitat autònoma, perquè no és cert.

L'article setè del nostre Estatut es vulnera constantment, en l'immensa majoria dels texts que s'estàn utilitzar en les nostres escoles; i li diria que vosté, igual que molts altres diputats d'esta cambra, hauran rebut un escrit recentment d'una associació cultural, Jaume I; i allí pot vosté trobar la resposta al que vosté planteja, i allí pot vosté trobar la prova evident de que no és cert el plantejament que ha fet vosté.

La veritat és que, i lamentablement és així, els texts, els materials didàctics que s'estàn utilitzant en les nostres escoles vulneren constantment el nostre Estatut, vulneren constantment la Llei d'Ús i Ensenyança del Valencià.

A mi m'agradaria que no fóra així, però senyor Nabás, el que és trist és que eixa és la realitat.

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyor Nabás...

El senyor Nabás Orenga:

Moltes gràcies.

Jo no sé si menteix o no; crec que no. Almenys, eixa no és la intenció.

Jo volia preguntar-li què és això de «l'article». Jo tinc ací la redacció oficial de l'Estatut i diu «article». Vol dir article, no? Supose, per a entendre'ns.

Segon: vosté diu en el seu escrit «Llei d'Ús i Ensenyança»; «Llei d'Ús i Ensenyament» diu la llei que vam aprovar en estes Corts, sense cap vot en contra. Qui respecta les lleis?

Moltes gràcies.

El senyor president:

...proposta.

No, no, perdó; perdó, un moment. No. És que era per una altra cosa.

La votació s'ha acabat. Pot entrar el diputat, si s'ha acabat la votació.

Senyor Villalba...

El senyor Villalba Chirivella:

Senyor president, evidentment, anava a sol·licitar que es repetira la votació, perquè hi ha molt més de cinquanta-nou diputats, i d'acord...

Ja sé que tornem al debat d'ahir, però sol·licitaria que es repetira la votació...

El senyor president:

Per a què? Per a computar després els bons i els roïns?

El senyor Villalba Chirivella:

No.

El senyor president:

Bo, dic jo. Perquè si no és pel tema del resultat, no sé quina explicació pot tenir el seu...

El senyor Villalba Chirivella:

Considere que no és una interpretació correcta...

El senyor president:

No, no. És la del sentit del seu grup d'ahir. Si no és que hi ha dubtes sobre l'equilibri, és per a veure quins són els bons i els roïns. No hi ha altra interpretació possible. Jo no entre en eix joc, Senyor Villalba. Passem al següent punt de l'ordre del dia.

Ah! Senyora Marcos, té la paraula.

La senyora Marcos Martí:

Gràcies, Senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats, com sempre, quan es parlen de determinats temes en aquesta cambra, assistim a un joc pervers d'espills deformants. Una cosa és el que es diu que es diu, i una altra cosa és el que es preten dir, i és el que s'explica quan s'ix a aquesta trona.

És evident que la Constitució Espanyola de 1978 va trencar amb una llarga tradició centralista, però tant en aquest text constitucional com en l'Estatut es generen ambigüitats sobre les denominacions lingüístiques, que han estat la causa de molts mals per a la normalització lingüística a les comunitats autònomes amb llengua pròpia.

És absurd i demagògic intentar utilitzar l'ambigüitat dels redactors dels esmentats texts legals, entre altres coses, els pares i les mares de la pàtria no tenen cap obligació de ser filòlegs, per a fer un judici d'intencions del que es volia o no es volia dir amb aquests texts legals.

I sobretot, és absurd i demagògic dir que en aquests textos es diu el que no es diu; és a dir, de cap de les maneres la redacció de l'Estatut fa palesa una definició que contradiu la definició del diccionari de la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola, és a dir, que al País Valencià es parla una modalitat lingüística del que es coneix com a llengua catalana, i demanar ací, com es demana, pretenent confondre la lletra i la música, que en aquestes Corts ens pronunciem contra aquestes definicions de la Reial Acadèmia de la Llengua i contra les definicions de tota la romanística internacional, no sols és un absurd, sinó que, en cas d'haver guanyat aquesta moció, donaríem un trist espectacle d'incultura. I he de dir que, si la ignorància és molt atrevida, l'estupidesa és suïcida.

Alguns estan jugant al joc de l'enfrontament, de la confusió, i fins i tot entren en flagrants contradiccions.

Com diu Aina Moll, no és estrany que una mateixa persona es declare indignada perquè la Universitat de València diu català al valencià, en teoria perquè aquest nom és el que se li dona a la nostra variant lingüística al nostre Estatut... i amb la mateixa força aclaparadora, les mateixes persones diuen que el Ministeri d'Educació ha de dir espanyol a la llengua oficial de l'estat, passant per alt que la Constitució li dona el nom de castellà.

Tampoc no és estrany que, algunes persones, s'esquincen les vestidures per veure utilitzats a classe llibres de Barcanova, i no diuen mai res quan s'utilitzen els llibres de l'extinta editorial Pueblos Unidos de Montevideo.

Es qüestiona l'expressió Països Catalans, però mai no Països Llatinoamericans, o països de parla hispànica. En tot cas, no es pot anar contra la ciència; és curiós que en alguns pamflets, còmics o *dazibaos* que jo he vist, es diu, per exemple, que la nostra definició com a poble ja té precedents en el neolític, per la forma com es feien les garbes dels cereals en el que avui seria el País Valencià. Evidentment, aquestes qüestions no aguanten la mínima crítica científica.

No obstant, no tenen sols vostés tota la culpa, perquè està clar que, moltes vegades, des de les institucions, es fa deixament del que serien els deures del govern valencià i de la pròpia administració educativa, i per això es creixen.

Com deia l'altre dia, ahir mateix, el meu company, no es poden perseguir idees, ni segrestar llibres, ni cremar-los, ni trencar-los, entre altres coses perquè, exemples de la història, des dels judicis de Déu fins la Inquisició, que quan comencen a perseguir-se idees, a segrestar o a cremar llibres, acaben per personificar-se aquestes idees en les persones; acaba per atacar-se també a les persones.

I no obstant, el que deien que va dir Galileu quan es moria: «E pur si muove.»

Això vol dir que l'expressió Països Catalans corespon a una realitat històrica, cultural i lingüística, per molt que alguns vulguen fer un tabú d'aquesta expressió.

Negar la unitat de la llengua vol dir condemnar a mort una de les seues variants lingüístiques; vol dir condemnar a mort al valencià. Per tant, és evident que el nostre grup parlamentari ha votat que no a aquesta moció.

El senyor president:

Passem a la següent proposta de resolució, també del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, 4.265.

Senyor Artagoitia, té la paraula.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Señoras y señores diputados.

Con la presente propuesta de resolución nos referimos a un sector de capital importancia en esta comunidad y que se encuentra sumido en una profunda crisis, crisis que tiene difícil salida si no se le ayuda a buscar soluciones. Lo que, al fin y al cabo, no es más que obligación del Gobierno valenciano y de estas Cortes.

No es la primera vez que el tema del juguete se ha tocado, como tampoco es la primera vez que se ha hablado del Libro Blanco del Juguete, pero los problemas lejos de solucionarse se han ido agravando. Y es hora de que intentemos darle soluciones dialogadas, negociadas, con participación de todos los grupos y partes interesadas. Antes se hablaba ya de diálogo, vamos a ver si esto es verdad.

La competencia de los países de extremo oriente es mayor cada día. Sus productos importados son un serio peligro para la industria juguetera y también, en muchos casos, para la propia salud de los usuarios y consumidores, por una total falta de control, por tener una mano de obra mucho más barata y una

productivitat muy superior, aunque la competencia también la tenemos en otros países.

Hoy, desgraciadamente y por primera vez, tenemos una balanza comercial deficitaria, importando más juguetes que exportamos. Nuestro consumo es inferior a la media de los países de nuestro entorno, estamos por debajo de Italia, Francia, Países Bajos, Alemania e Inglaterra.

La falta de competitividad se evidencia por la falta de productividad, por la problemática de las redes de distribución, por la problemática de la investigación, por la crisis general que atraviesa nuestra industria en un mundo cada vez más pequeño y donde la competencia y la lucha por la supervivencia industrial es cada vez más dura.

Y aquí sí que es de plena aplicación la necesidad de que la Administración marque con toda claridad a medio y largo plazo las reglas de juego en las que la iniciativa privada tiene que moverse para salir del atasco de este sector, al que le son de aplicación todas las necesidades señaladas como puntos programáticos de futuro, que no realidades, por nuestro presidente de la Generalitat, señor Lerma, en su intervención del pasado día 12, referentes a la inflación, tipos de interés, cambio de la peseta, déficit público, falta de ahorro, falta de formación, etcétera.

Hoy está claro que los elementos básicos de la capacidad competitiva son: los costos, la eficacia, la buena organización y gestión de las empresas, la investigación y el desarrollo de las tecnologías, y la formación y capacitación humana.

El sector del juguete necesita racionalizar todo su circuito, desde la fase de producción hasta la del consumidor final; debe incrementar el consumo y la exportación, ampliando su campo de mercado, incrementado la investigación para conseguir mayores rendimientos, mejorar la presentación y terminación, así como mejorar la calidad y seguridad. Y todo ello mejorando a su vez los precios, bajando sus costos para ser más competitivos, lo que debía redundar en lo fundamental, que es: aumentar las ventas y la exportación, mejorando la balanza comercial.

Todo ello no tiene nada de fácil, incluso puede parecer un contrasentido, requiere mucho tiempo, trabajo y esfuerzo. Por eso, señorías, pensamos que hay que afrontar el reto y ayudar a salir a las empresas de la crisis en que se encuentra el sector.

Y por eso planteamos la presente propuesta de resolución que, como sus señorías saben, es la siguiente:

«Donada la greu crisi per la que travessa el sector del joguet en la Comunitat Valenciana, les Corts Valencianes acorden que en el termini de dos mesos es cree una comissió mixta, Govern valencià —sector del joguet— grups parlamentaris i institucions afectades, a la fi d'estudiar les mides oportunes per a donar una solució eficaç a la crisi d'est sector.»

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Torn en contra?
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

La intervenció del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, aquesta intervenció, aquesta proposta de resolució, sí que crec que entra dins del que hauria de ser el debat de política general. És tracta d'una qüestió que afecta al gran repte de la competitivitat de la indústria valenciana, però s'ha portat ací amb una solució concreta, que és la de crear una comissió mixta.

Jo no eludire el tema de fons que, en la seua exposició o fundamentació de la proposició, ha fet l'il·lustre senyor diputat Artagoitia. El tema de fons és precisament el de la competència o de la competitivitat del sector del joguet.

En primer lloc, dir-li que efectivament la competència del sector exterior, de la indústria, fonamentalment del sud-est asiàtic, ha estat forta, important, no és l'única causa del sector, i tendeix a estabilitzar-se.

En qualsevol cas, sí que convendria afirmar un conjunt d'actuacions que estan fent-se, que no és que a partir d'ara s'ha de fer un conjunt d'actuacions per a solventar la crisi del joguet, sinó que es porta ja un conjunt d'anys fent-se un conjunt d'activitats emmarcades en allò que és el pla de competitivitat de la Generalitat Valenciana, a través de l'IMPIVA, per mig d'ajudes a les empreses per a millorar la productivitat a través de la inversió i de la innovació productiva.

I un cas, un exemple, que és important remarcar-ho, és l'Institut Tecnològic del Jugueta d'Ibi. Li anuncie que eix institut augmentarà pròximament les seues instal·lacions amb una inversió de 300 milions de pessetes. Per tant, s'estan fent coses, però des de fa temps i en el present, i es pensen fer més.

El segon punt que m'agradaria remarcar de les línies d'actuació en el sector és la promoció comercial. Una interior, és molt coneguda, el recolzament que es fa des de la política del Consell a les fires, i concretament a la Fira del Jugueta. Però també, i com a novetat important, la promoció de cara al comerç exterior, a l'exportació dels juguets valencians fora.

Concretament, com a exemple també, li diria que PROCOVA ha aconseguit que un conjunt de sis empreses valencianes estiguen en la fira de Nuremberg que és la més important del sector. I, per tant, la presència valenciana està assegurada dins dels mercats internacionals d'una manera que fins ara no és prou.

Per últim, a part d'innovació, d'inversió, d'ajudes tecnològiques, d'investigació, de promoció comercial, hi ha un conjunt d'aspectes que són més generals, que afecten tots els sectors industrials, en els quals també el Consell, el Govern de la Generalitat, està fent d'ajuda i de transmissor d'informació cap al Govern de l'Estat.

Tot això està fent-se, però està fent-se amb la col·laboració i el contacte directe amb la gent implicada del sector. No és perquè el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana propose ara el contacte amb el sector, que això és farà per a solventar la crisi, està fent-se des de fa molts anys. Si hi ha alguna cosa que constitueix i caracteritza la política industrial de la Comunitat Valenciana, és una enorme participació i contacte amb els sectors implicats.

I li dic, per tant, que el Grup Socialista, encara que reconeixent la bona intenció de la proposta, no accepta la proposició entre altres raons, perquè està fent-se, s'ha fet i continuarà fent-se. I, en segon lloc, perquè té una difícil plasmació institucional.

Pense vosté que la comissió mixta que vostés proposen és una comissió mixta, entenc, que no parlamentària; parlamentàriament eixa comissió no té cap sentit reglamentari. Si és una comissió no parlamentària, qui la crea? Si la crea el Govern, ordena els grups parlamentaris?

Nosaltres entenem que la proposta de resolució que fa el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, pel motiu de fons que li he dit abans i pel motiu de forma, no és acceptable.

Gràcies, senyor president.

(Ocupa la presidència el vice-president segon, excel·lent senyor Montesinos García.)

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias.
Señor Artagoitia, tiene usted la palabra.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Gràcies, senyor president.

Senyor Almenar, li he d'agrair dues coses: primer, el to del debat de la seua resposta i, segon, reconèixer que almenys era matèria a debatre ací. Almenys alguna cosa hem guanyat ja.

Està clar també que si estaven d'acord bàsicament amb el tema de la proposta, també podien haver presentat alguna transaccional i haguérem pogut solventar tots eixos problemes que m'ha comentat. Perquè al cap i a la fi en política diuen que quasi tot és possible, dialogant es busca el punt d'acord i es donen solucions.

Si era difícil crear eixa comissió mixta, doncs potser hi havia altres solucions, taules sectoriales, o el que fora. Ja veuríem a veure el que es podria fer.

En fi, realment hem portat ací un tema per a raonar sobre ell. No estem dient, i jo no crec que en la meua intervenció haja dit, que el Govern valencià no estiga fent coses, estan fent-se coses, està el tema —com s'ha dit— de l'Institut Valencià del Juguet d'Ibi, estan les fires i tot açò, PROCOVA, IMPIVA, tot el que s'està fent. Però nosaltres pensàvem que a la millor feia falta una discussió més a fons del problema puntual per a intentar accelerar la solució, accelerar-la si és que es podia.

I per això parlàvem de participació de la Cambra, del Govern, d'institucions i parts afectades. I hem parlat de diàleg i de negociació, no hem parlat d'altres coses.

Per tant, lluny de la nostra intenció apropiat-nos de cap idea en exclusiva, molt lluny de la nostra idea. L'únic que hi havia era una oferta per poder ajudar a la solució en la mida de les nostres possibilitats.

A part d'això, torne a repetir, que li agraisc el to de la seua intervenció.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Artagoitia.

Procedamos a la votación...

Perdón.

Para turno de réplica, tiene la palabra el señor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gracias, señor presidente.

Senyor Artagoitia, efectivament crec o creiem en el nostre grup que la seua intervenció, que és una oferta de diàleg i de col.laboració, l'entenem positivament. I esperem que en el futur eix diàleg, eixa col.laboració i eixa proposta d'ajuda es verifique amb la pràctica parlamentària.

El que entenem, i és la diferència d'opinió respecte d'aquest punt, d'aquesta proposta, és que no és la fórmula adequada per integrar. Perquè de fet el contacte amb els sectors, amb la indústria, està contínuament donant-se, amb els sectors socials contínuament donant-se a través de diverses instàncies que la Generalitat té, des de la comissió de seguiment del PEV II, des de la relació directa amb els industrials del sector. I, per tant, aquesta fórmula que proposa el Grup d'Unió Valenciana s'entén amb bona voluntat, però s'entén que és innecessària perquè està fent-se.

Per tant, prenem bona nota de la proposta de col.laboració que en matèria de política industrial fa el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Almenar.

Procedamos a la votación de la propuesta de resolución número 4.265.

Comienza la votación.

71 votos presentes: 27 a favor, 44 en contra. Queda rechaza la resolución.

El señor Botella, del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida, tiene la palabra.

Por 27 votos a favor, 44 en contra, queda rechazada la resolución.

El señor Botella, por el grupo parlamentario de Esquerra Unida, tiene la palabra.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat que no a aquesta proposta de resolució perquè entenem que aquesta proposta no vindria en definitiva a solucionar el tema de la problemàtica del sector de la juguina; entre altres coses perquè pensem que fins i tot aquesta proposta, en bona voluntat, el que vindria és a constituir ni més ni menys que una comissió, que fins i tot hi hauria dificultats des del punt de vista parlamentari per constituir-la, però que fins i tot el que vindria és a plantejar ni més ni menys que les mateixes mesures que fins ara està prenent el propi govern; és a dir, no comptar en absolut amb els sectors socials. Perquè ací no es parla de la representació sindical, i s'ha plantejat i es planteja en la pròpia resolució, efectivament, la greu crisi per la qual travessa el sector, però en cap moment es parla que és un dels sectors en major treball submergit que existix, juntament amb el calcer i amb el tèxtil, i per tant la representació important dels sindicats aquí per tal que eixa qüestió també es tracte.

Inosaltres haguérem estat d'acord, i segurament tampoc no s'haguera votat favorablement per la majoria, que haguera estat creada una comissió, una mesa sectorial que estudiara, efectivament, la problemàtica del sector de la juguina on estigueren representades l'Administració autonòmica, l'Administració local, els empresaris i els sindicats, que en definitiva són els sectors implicats al respecte.

Però és veritat també que estan fent-se ajudes des de l'IMPIVA, però també cal reconèixer que no hi ha cap control al respecte. Fa poc ha aparegut la notícia d'una empresa important de la juguina, Feber, que està en suspensió de pagaments i que ha tingut una subvenció aquest any passat de mil milions de pessetes per part de l'IMPIVA. Una empresa en crisi, com eixa que ha rebut mil milions i que no ha hagut cap control per part de l'administració en quina situació es trobava eixa empresa, i es van donar eixos diners.

Per tant, en la mesura que existira eixa mesa sectorial, on realment estigueren els sectors empresarials, però també els sindicats, es podria controlar realment els diners públics que els donen, quina finalitat tenen i, des d'eix punt de vista, nosaltres haguérem estat d'acord.

En aquesta proposta que se'ns presenta, lògicament no podíem votar-la a favor perquè es deixava fóra, precisament, des del nostre punt de vista a un dels sectors més importants que han de dir molt al respecte.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Botella.

Propuesta de resolución número 4.266, del Grupo Nacionalista Unión Valenciana.

Para su defensa, tiene la palabra el señor Héctor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Des de la insatisfacció que al nostre grup li produïx el fet que la Comunitat Valenciana haja quedat exclosa de les ajudes

i inversions que es facilitaran a través del pla d'ocupació rural per a 1992, es perquè presentem aquesta proposta de resolució que és molt senzilla d'entendre i que diu:

«Les Corts Valencianes insten el Govern central perquè incloga la Comunitat Valenciana dins del pla d'ocupació rural.»

Quan es va debatre est pla en el Congrés dels Diputats l'excusa que donà el govern socialista és que l'agricultura valenciana no pot estar en el pla d'ocupació rural perquè la Comunitat Valenciana no està inclosa en el grup de zones desfavorides i, per tant, com a conseqüència d'aquest criteri, cap dels 114.000 milions de pessetes, cap d'ells vindran a pal·liar les deficiències estructurals i conjunturals del camp valencià.

I ja m'avance perquè entreveig que algú pot venir en la cançoneta que a qui volem llevar-ho perquè ens ho donen a nosaltres. I ja m'avance que no estem dient des del nostre grup que ho lleven a ningú perquè ens ho donen a nosaltres. El que volem és que es tinga en compte que ací, a la Comunitat Valenciana, des del punt de vista de la situació en què es troba l'agricultura valenciana, també tenim raons objectives que ens donen la legitimitat suficient per a demanar la inclusió de la Comunitat Valenciana en plans com est i altres similars que ens ocupen en est moment.

La nostra agricultura, i això és una cosa que ninguna senyora diputada ni ningun senyor diputat pot dir que no és real, l'agricultura valenciana específicament té dos problemes de cara a allò que significarà la integració en Europa: el seu minifundisme i la seua característica artesanal.

I precisament per eixes dues característiques negatives: el minifundisme i l'excessiu caràcter artesanal de la mateixa, necessita cada vegada més, en una major imperiositat els fons econòmics i les ajudes institucionals tendents a la seua immediata reconversió.

Per tant, senyores i senyors diputats, creem que la justícia de la nostra proposició i la finalitat objectiva i positiva per al sector agrari valencià de la mateixa va a fer que tots els grups de la Cambra la voten afirmativament.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Villalba.

Para turno en contra, tiene la palabra el señor Picher, diputado del grupo socialista.

El senyor Picher Buenaventura:

Senyores i senyors diputats, la proposta de resolució que ha portat ací a la Cambra el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana sobre el pla d'ocupació rural, jo crec, en el meu modest criteri, que no té massa sentit que ací es porte aquesta qüestió per diverses raons que vaig a tractar d'explicar.

El Grup Parlamentari d'Unió Valenciana ja ens té acostumats al victimisme, als greuges comparatius, etcètera, etcètera, i al llarg d'aquestes sessions ens parla de les potències del nord que volen ocupar la cultura i llengua, territori, etcètera, etcètera, però ara també, ara també ens tracta de comparar amb Andalusia i Extremadura en eix afany de victimisme i de dir que els valencians estem molt mal.

Mire, senyor Villalba, jo crec que la Comunitat Valenciana no té res a veure amb Andalusia i Extremadura quan a l'atur estructural agrícola. Jo crec que són situacions totalment distintes. Quan s'aplica un pla especial d'ocupació per a pal·liar l'atur agrícola en eixes dues comunitats és perquè dupliquen o tripliquen a la mitjana d'atur agrícola de totes les comunitats del nostre estat o de la nostra nació. Per tant hi ha unes condicions específiques molt clares respecte a la nostra.

Per tant, dir que determinats habitants de determinades comunitats autònomes gaudeixen d'uns privilegis que nosaltres no tenim, no és cert, no és cert. A més jo li vaig a dir a vosté que els treballadors agrícoles eventuais valencians no estan, no estan ni marginats ni discriminats ni indefensos davant d'una sèrie de finançaments, d'ajudes, de subsidis que es poden donar.

Mire, vosté sap tan bé com jo que hi ha un Reial Decret que es fa per a Andalusia i Extremadura on es regulen eixos plans especials per a eixes zones globalment deprimides. Jo crec que açò és important, el tractar-ho, el que és una comunitat autònoma globalment deprimida i les que no són. Però vosté sap també que hi ha una Ordre del 17 de gener de l'any 91 on es regulen els consells comarcals per a aquest foment de l'ocupació, no solament a Andalusia i a Extremadura, sinó que també diu que es preveu la creació de consells comarcals en l'Institut d'Ocupació en les Comunitats Autònomes distintes on es despleguen eixos plans especials. I dins d'eixes comunitats es creen 27 consells comarcals i es creen les comunitats autònomes de Castella-La Manxa, Castella-Lleó, Regió Murciana i Comunitat Valenciana, que jo crec que, com he dit al principi de la meua intervenció, són realitats completament distintes de l'atur estructural agrícola.

Jo no crec que als valencians els agrade comparar situacions; no són comparables, però tampoc no estic d'acord amb la situació que tenen allí eixos ciutadans. Per tant, a través d'eixa ordre, que es regulen i es creen cinc consells comarcals de zones deprimides dins de la Comunitat Valenciana que afecten més de cent pobles, més de cent pobles afecten eixos consells comarcals on es regulen i es fan tots eixos incentius. Per tant, jo crec que no hi ha cap desprotecció, al contrari.

Però a més també jo li volia dir a vosté que hi ha una Ordre de 6 de febrer de l'any 91, de la conselleria de Treball, on es fa també i es fomenten una sèrie d'acords sobre la desocupació agrària estacional i sobre una sèrie de convenis que es fan en els ajuntaments per a pal·liar l'atur agrícola estructural dins de la Comunitat Valenciana.

Per tant, jo crec que no hi ha greuges comparatius, jo crec que són situacions econòmiques i estructurals totalment distintes, i el que s'ha de fer és explicar clarament a l'opinió pública valenciana quina és la situació nostra en relació a l'economia nostra, a l'economia de tots els valencians i tot el que s'aplica.

Vosté m'ha parlat que un dels problemes és el minifundisme. Efectivament amb això estem d'acord, i des de la conselleria d'agricultura i des d'altres conselleries s'estan fent i promocionant plans de concentració agrària, que potser en algun poble on governen vostés no estan massa per la labor, però, en fi, a la millor això és l'excepció, i l'excepció no confirma la regla.

Jo estic d'acord que un dels problemes és el minifundisme. Treballem conjuntament en la concentració parcel·laria, en eixes zones deprimides, i aquí ens trobarem junts.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Picher.

Para réplica, tiene la palabra el señor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Picher, jo el primer que li recomane és que s'apregua el nom del nostre grup parlamentari. No ho té gens difícil. A cada diputat ens ha deixat un muntó de propostes de resolució i unes lletres prou grosses ho posa, perquè jo m'imagino que no té cap problema visual, i supose que dels

altres menys encara; per a entendre el que són lletres juntes, doncs així ho llig i deprén quin és el nom del nostre grup, perquè dues o tres vegades que ho ha utilitzat, doncs ho ha utilitzat de manera incorrecta, i no crec que siga per falta de costum perquè vosté ja és una persona veterana en aquestes Corts i per tant no crec que es dega a una falta de nerviosisme o de no saber estar en la trona. Així que, per favor, quan es referisca al nostre grup li agrairia que utilitzara el nom correcte del mateix.

En segon lloc, Senyor Picher, ni victimisme, ni galimaties. És que sempre vénen ací amb la mateixa cançoneta! Quan no saben què dir a les proposicions d'Unió Valenciana, sempre ixen en el mateix: «És que vostés vénen ací a fer el discurs del victimisme...» Doncs, no senyor. Ni victimisme, ni galimaties. Ací l'únic que estem dient-li és que la Comunitat Valenciana té unes deficiències cojuturals i estructurals, que perfectament feia possible que estiguera inclosa en el Pla d'Ocupació Rural.

I vosté que ha dit que se sap tantes coses, jo quasi, quasi, li diria que es llegira el reial decret on es regula que pot tindre accés al Pla d'Ocupació Rural, i veurà com, en una plana pràcticament, es diu que la Comunitat Valenciana no té per què estar exclosa d'allí.

Els objectius que es volen complir en el Pla d'Ocupació Rural són perfectament assimilables a les necessitats que té la Comunitat Valenciana. I no vinga ací a dir que, si nosaltres hem volgut fer un greuge comparatiu amb Andalusia i Extremadura, perquè de la boca d'est diputat que li parla, no han eixit eixes paraules.

El que passa és que, com vosté diu: «Bé, estos per on eixiran? Eixiran per allí?» Doncs vosté, sense sentir la tesi que nosaltres anavem a defensar, s'ha preparat la rèplica, i el problema és que no té res a veure el que vosté ha contestat amb el que jo he parlat.

Perquè ens pareix molt bé que a Andalusia i Extremadura els donen una sèrie de fons per a pal·liar les seues deficiències. Ací hem dit ben clar: no venim a llevar-li res a ningú, sinó el que venim és a intentar que la sensibilitat política del Partit Socialista que governa a València i que governa en l'Estat, incloga les necessitats de l'agricultura valenciana dins del Pla d'Ocupació Rural. I vosté, raons en contra d'això no n'ha donat ni una. Ha tornat a les rondalles de sempre.

Però com això ja s'ho sabem, que vostés, quan no tenen res a dir, trauen eix conte, doncs molt bé. Vosté seguísca per allí, que nosaltres estem molt convençuts del que demanem, i a més creem que és d'estrema justícia. I vosté, raons positives, que es puguen contrastar en contra de les que hem dit ací nosaltres, no n'ha fet ni una.

Vosté el que podia fer és anar a la seua comarca, una comarca agrícola, i diu allí tot allò que ha dit ací. Diu allí, a la comarca de Llíria, que no fan falta ajudes per a la reconversió, que no fan falta ajudes per a l'adequació de l'agricultura valenciana, que no fan falta ajudes per als períodes en què les borses de desocupació són molt grans...

Però clar, jo comprenc que el seu paper és molt difícil, perquè des de la conselleria corresponent li han donat el paperet, i li han dit: «Tu no et preocupes! Diguem el que diguen, tu llig açò, que quedaràs bé.» Doncs no. Quan u ve amb un paperet escrit, i no escolta les raons que diuen els altres, li passa el que li ha passat a vosté, que no n'ha encertat ni una.

Moltes gràcies, Senyor President.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Muchas gracias, Señor Villalba.
Señor Picher...

El senyor Picher Buenaventura:

Senyores i senyors diputats...

Mire, jo em cuidaré de venir ací a est Parlament a fer galimaties o a fer rondalles. No solc utilitzar eixes paraules, perquè crec que van en demèrit d'esta cambra.

Mire, si allò de vosté és una qüestió de noms, doncs mire, perdone que jo em resistisca a dir-los nacionalistes, i a vegades també pot donar lloc a algun equívoc la paraula, perquè és una paraula composta; pot donar lloc a equívocs.

Perdone que jo em resistisca, perquè jo considere que vostés són de dretes i regionalistes, i bo, si... ací moltes vegades es fan qüestions per abreujar, i es diuen les sigles, però si d'ara en davant vosté vol que li diga jo tot el seguici del seu nom, doncs no es preocupe, que jo per qüestions de nom, no m'embranque gens ni miqueta.

Mire, vosté, per a sostindre la defensa de la seua proposició, no ha aportat ni una xifra de l'atur estructural de la Comunitat Valenciana; ni una, ni mitja. Per tant, porte dades comparatives, diga l'atur estructural que hi ha a la Comunitat Valenciana, i diga l'atur estructural que hi ha a Extremadura i Andalusia.

Diu: «Jo no l'he citat. Però vosté ha dit que allí tenen un pla especial, i resulta que ací no el tenim.» I jo, com a valencià, estic orgullós de la situació que tenim, encara que sóc solidari, i comprenc les necessitats que passen eixes comunitats autònomes. Això ho tinc molt car. Però jo estic orgullós de la situació que tenim quan a l'atur estructural agrícola. Però vosté no parla de les línies, de les subvencions, de les ordres, dels decrets que hi ha respecte a les subvencions per a la millora de les estructures agràries valencianes. Vosté no parla d'això.

Vosté no parla, en absolut, que és una forma com una altra de pal·liar l'atur agrícola estacional. I vosté em parla de la meua comarca; efectivament, jo estic molt orgullós de ser de la meua comarca, del meu districte, i diputat de la província de València i de la Comunitat Valenciana, i represente els interessos globals, i els de la meua comarca també, i en la meua comarca s'han fet moltes inversions i molt bones, i algunes que no s'han fet perquè han posat vostés dificultats.

Per tant, li he de dir a vosté que, allò que vosté ha plantejat, no és cert. Com que no aporta proves, i jo sí que li les puc aportar quan vosté vulga, que les situacions són distintes, i de que no hi ha marginació per part dels treballadors eventuais agrícoles valencians respecte a altres comunitats autònomes.

I per tot això, és clar, ens anem a oposar.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Muchas gracias, Señor Picher.

Procedemos a la votación de la resolución número cuatro mil doscientos sesenta y seis.

Comienza la votación.

Sesenta y seis presentes; doce votos a favor, cuarenta y uno en contra, y once abstenciones. Se rechaza la resolución.

Propuesta de resolución número cuatro mil doscientos sesenta y siete, sobre viviendas de promoción pública, del Grupo Nacionalista de Unión Valenciana.

Para su defensa, tiene la palabra el Señor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías.

Hem presentat una proposta de resolució que diu literalment: «Les Corts Valencianes acorden que la tercera part de les vivendes de promoció pública que realitze la Generalitat entre 1991 i 1995 siguen destinades al lloger, per a un període almenys de deu anys.»

Estamos en un asunto complejo, que convendría meditar de alguna forma, aunque sea brevemente.

En octubre del año pasado, en Murcia, el señor Borrell, ministro de Obras Públicas, firmó con quince comunidades autónomas un plan para viviendas en todo el territorio del Estado Español. Entre las autonomías que firmaron este plan, se encuentra nuestra Comunidad Valenciana. No entró el País Vasco y Navarra, por la sencilla razón de que sus conciertos económicos imposibilitan esta ayuda, ya que sus dineros se los manejan ellos mismos, por decirlo así, de una manera sencilla.

Y en ese periodo que estoy citando, 92-95, que es el periodo propuesto, se ha elegido para nuestra comunidad la promoción de unas cuarenta y siete mil seiscientas y pico de viviendas, que serán de protección oficial en nuestra comunidad. Hay detalle —en prensa se puede leer, y en otros sitios— de cómo se piensa desarrollar este programa.

Este es, en síntesis, el acuerdo logrado con el Ministerio de Obras Públicas; es importante señalar que el noventa por cien de estas viviendas serán realizadas por la iniciativa privada, aproximadamente; y se entra en unos conceptos de viviendas que se rehabilitan, de subsidiaciones en función de los sueldos o ganancias de las familias, etcétera. No es este el caso.

El caso que nosotros presentamos ahora es la necesidad de promover, aunque sea poco, porque poco se puede hacer, pero algo se puede hacer, el dotar a nuestra comunidad de unas viviendas de promoción pública en alquiler, por pocas que sean.

La historia de esta cuestión de por qué España, en su generalidad, es un país atípico en Europa, respecto a la disponibilidad de viviendas en alquiler, se debe a motivos que vienen de muy lejos.

En primer lugar, hay motivos consustanciales con la sociedad; durante muchos años, la sociedad española ha tenido una estabilidad de empleo, y ésto incitaba, esta estabilidad, a que el trabajador, la persona que tuviera un trabajo, adquiriese una vivienda cerca, próxima al sitio de trabajo, puesto que la estabilidad de empleo prácticamente estaba asegurada.

Por otra parte, había también una acción política del régimen anterior de procurar que las personas menos pudientes incluso, tuvieran la posibilidad de una vivienda.

Por otra parte, había un desastre, por decirlo así, de tipo traumático, en nuestras necesidades de viviendas, causado por la guerra civil.

Y por otro lado, había una emigración interior muy fuerte, que aconsejaba, por todos los motivos, que se crearan nuevas viviendas.

Pero gran parte de este esquema ha cambiado; y no sólo ha cambiado el esquema, sino también ciertas leyes que desanimaban absolutamente a que se promovieran, se hicieran viviendas en alquiler, y me estoy refiriendo a la antigua Ley de Arrendamientos Urbanos.

Pero claro, ahora suceden otros nuevos factores: la movilidad de empleo se irá acentuando cada día más, por razones de crisis, que lamentamos, por supuesto, y por el acercamiento a modelos laborales más liberales y más europeos, que aconsejan estudiar medidas o disposiciones que faciliten el acceso a las viviendas en alquiler, o sea, la movilidad laboral irá en aumento, y por lo tanto, el sacrificio, el esfuerzo de una familia para comprar una vivienda, no sabiendo si siempre va a estar en ese lugar, por razones de su propio empleo, puede llegar, en algún momento, hasta a ser suicida, a un esfuerzo desmesurado.

Por otra parte, ya se ha retocado, en su momento, el famoso Decreto Boyer, el régimen de la Ley de Arrendamientos. Se anuncia ahora un cambio de régimen, y no voy a entrar en un futuro, pero indudablemente, se entrará por la vía de agilizar, de alguna manera, todo el esquema de las viviendas en alquiler. ¿Por qué? Porque, aquí mismo, si se está hablando de que entramos dentro de un contexto de leyes y de situaciones típicas en Europa, no puede quedarse el régimen de alquiler de

viviendas de forma atípica de como está en Europa. Nos faltará mucho, pero bueno, todo paso siempre es bueno, siempre que se vaya en esa dirección.

Por lo tanto, nuestra propuesta, modesta, porque hay que pensar que las viviendas de promoción pública serán las que serán, como es natural, o las que puedan ser, es que la tercera parte de ellas se dediquen a un régimen de alquiler.

Pero pensamos que tampoco la Generalidad tiene que convertirse en casero, por decirlo así, y como quiera que, dentro del contexto de los países que tienen una raíz, en cuanto a la propiedad, nacida del Derecho Romano, hay muy pocas posibilidades; en realidad está el alquiler, la venta, o bien puede haber un alquiler con un acceso a la propiedad, diferida de alguna manera, es por lo que defendemos esta propuesta, que creemos que es razonable.

Si la movilidad de los empleos cada día es mayor, si el esfuerzo, hoy ingente de un ciudadano para adquirir una vivienda es comprometerse 15 ó 16 años, o 14, con unos pagos que son importantes, retraídos de su salario, parece ser que hay que dar satisfacción a las familias jóvenes, especialmente, a los que crean un hogar, a los que de alguna manera acceden a crear una familia, para que haya una oferta, al menos pública, de viviendas en alquiler en los términos que hemos presentado.

Por esto, animamos a esta cámara a que vote favorablemente a esta proposición que puede beneficiar, no digo a todos los valencianos, pero sí, si se lleva esto de una forma razonable, a muchos que hoy están carentes de estas posibilidades.

Nada más y muchas gracias.

(Ocupa la presidència el vice-president segon, excel.lent senyor Juan Antonio Montesinos García.)

El senyor vicepresident segon:

Muchas gracias, señor Crespo.

Para turno en contra tiene la palabra el señor Nebot del Grupo Socialista.

El senyor Nebot Monzonís:

Molte excel.lent president.

Senyories.

El Grup Parlamentari Socialista comparteix la preocupació del il·lustre senyor diputat, i en els pressupostos de la Generalitat hem donat proves evidents de la nostra preocupació pel tema. Per tant, vull recordar a les seues senyories que en l'apartat d'oferta de vivenda i per facilitar l'accés a la mateixa de tots els valencians hi ha prevists un total de recursos de 7.867 milions de pessetes.

I entrant ja a allò que seria la proposta de resolució, he de dir que entre dintre de la política que està portant a efecte la Generalitat Valenciana en matèria de vivenda, però no podem acceptar-la en la seua redacció per quant aquesta política no pot ser rígida i ha d'adaptar-se a les circumstàncies i la demanda de cada moment.

Els terminis que normalment s'estableixen en els contractes de lloguers és superior a 10 anys; no obstant això, aquesta precisió no pot aparèixer en una resolució que ens obligue perquè en ocasions és més convenient permetre la compra de la vivenda als arrendataris.

I per tant el Grup Parlamentari Socialista presenta una esmena transaccional que les seues senyories han acceptat, que diu el següent: «Que el Consell de la Generalitat Valenciana en el si de la política de vivenda promoga l'ús en lloguer per a les vivendes de promoció pública que es realitzaran en el període 1991/1995, en una proporció aproximada en 1/3 del total de les mateixes.»

El senyor vicepresident segon:

Muchas gracias, señor Nebot.

Esta Presidencia no tenía conocimiento de esta enmienda transaccional; en consecuencia procedemos a la votación, puesto que está aceptada por los grupos.

Turno en contra? (*Remors.*)

Para aceptarla, perdón, sí.

Tiene la palabra el señor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor Presidente.

Señorías.

En primer lugar cumplir el rito parlamentario de retirar mi enmienda y aceptar la que acaba de leer el ilustre diputado que me ha precedido en el orden de subir a esta tribuna.

Y voy a dar brevisísimamente las razones de la aceptación. No entrábamos en una problemática de cómo y cuándo, es evidente que cualquier propuesta puede perfeccionarse, es evidente que lo que nos movía era el espíritu del anterior discurso que ya he dicho, y celebramos, por supuesto, que haya esta aceptación por parte del grupo mayoritario, que reconozco que si no hubiera sido así no hubiera progresado.

Por lo tanto, nosotros creemos que por este camino de presentar enmiendas que benefician a ciudadanos, que tal vez en estos momentos estén pendientes con intranquilidad, como me consta que ha sucedido, se van buscando impresos, se van haciendo preguntas sobre qué va a pasar con este plan.

Pues alguno de ellos, no todos, porque es imposible, dentro de unos años podrá acceder a una vivienda de alquiler, lo cual esto siempre es satisfactorio. Porque desde nuestro punto de vista, de la óptica de Unión Valenciana, la pluriidad del posicionamiento económico y social de cada persona es fundamental para conseguir una sociedad vertebrada.

Los caminos cerrados, de pocas salidas, aquellas cosas que es «lo tomas o lo dejas», o «el entrar por aquí o el entrar por allá», son siempre caminos que a la larga no repercuten la vertebración social. Somos partidarios de que se liberalice en lo posible, dentro de una economía de mercado, casi todo, pero también somos partidarios de que las iniciativas públicas sean ejemplares y animen a otros estamentos para conseguir aquellas cuestiones que son necesarias, que son buenas, y que posicionan de una forma más favorable a los ciudadanos.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Crespo.

Vamos a proceder a la votación de la enmienda transaccional leída por el portavoz del Grupo Socialista y aceptada por todos los grupos.

Procedamos a la votación.

70 diputados presentes. 68 a favor, ninguno en contra. Es aceptada la enmienda transaccional.

Para explicación de voto tiene la palabra el señor Martín Quirós desde su escaño.

El señor Quirós Palau:

Sí, con la venia del señor presidente.

Hemos aceptado esta transaccional porque para nosotros la dificultad de la propuesta era el período por un plazo de 10 años. O sea, el problema era cómo se despedía a unas personas después de 10 años.

Realmente es otro, como está planteado el tema de la cuestión de viviendas y de las ayudas estatales en España, pues, diferimos completamente con los planteamientos que hay en este momento, o sea, España ha destinado sólo el 0'9 de su PIB para apoyo de la vivienda cuando hacen falta otros planteamientos, unos plazos mucho más largos, 30 años al 7%, o sea, cambio de la Ley Hipotecaria... Es un planteamiento

distinto, radicalmente distinto y mucho más rico en matices y posibilidades que el que la mediana o mediocre óptica del gobierno plantea.

Pero, vamos, estamos de acuerdo con dar esa oferta de alquiler, y eliminado el plazo de los 10 años, que nos planteaba un problema a la hora del despido de los que no pudieran pagarlo, pues aceptamos la propuesta. Nos parece positiva tal como ha quedado redactada.

El señor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Quirós.

Propuesta de resolución número 4.268 del Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana sobre la denominación de origen del turrón.

Tiene la palabra el señor Héctor Villalba.

El señor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Simplement per a manifestar a la presidència que retirem aquesta proposta de resolució.

El señor vice-president segon:

Queda retirada la propuesta de resolución número 4.268, en consecuencia pasamos a la propuesta 4.269 del mismo Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana sobre la nueva Universidad de Valencia.

Para su defensa tiene la palabra el señor Giner.

El señor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Per mig de la present proposta de resolució, el Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana pretén que les Corts Valencianes acorden la creació d'una nova Universitat en València, buscant com a finalitat el descongestionar l'actual universitat valenciana. Tal i com ja va indicar el nostre portaveu en el seu discurs en el debat de política general, entenem que hi ha sobrades raons que justifiquen la proposta de crear una nova Universitat.

I entre les raons cal destacar l'elevada ratio alumnes-professors a la Universitat de València, que està situada al voltant de 230, coeficient que resulta superior en un 65% a la mitjana de les universitats espanyoles.

L'elevada massificació de l'alumnat impedeix impartir una docència de qualitat, impedeix també el foment de les tasques d'investigació entre el professorat, un professorat que té una càrrega docent molt superior a la qual existeix en altres universitats espanyoles.

Però si a més a més tenint en compte que el nombre d'alumnes en el curs 90/91 ha estat de 14.933 a Alacant, de 20.173 a la Politècnica, i de 56.408 a València, podem percebre que a la província de València la concentració de l'alumnat universitari és molt elevada en terminis de població total, la qual cosa permet suposar que en el futur es produiran creixements importants en la demanda universitària procedents, entre altres, de persones majors de 25 anys, càrrecs mijants d'empreses i de l'Administració, així com de l'alumnat procedent de l'ensenyança superior i de la formació professional.

Ningú no pot negar que cada dia és major el nombre d'alumnes procedent de les comarques que accedeixen a la universitat, i que es veuen obligats a realitzar llargs i costosos viatges per assistir a classe, o es veuen obligats a sufragar un elevat lloguer per a viure a la ciutat durant el calendari acadèmic.

I és per això, per la qual cosa, el nostre grup entén que

l'emplaçament de la nova universitat hauria d'assumir un objectiu bàsic de descentralització, estudiant el lloc més idoni per a atendre les necessitats de la demanda.

És important, al nostre criteri, tenir en compte que durant el curs 89/90 el nombre d'alumnes universitaris per cada 100.000 habitants va ser de 1.009 a Alacant, de 480 a Castelló, i de 3.044 a València.

Altres aspectes importantíssims per a tenir en compte en aquest tema és el fet que les carreres que registren una major demanda per part de l'alumnat es troben en la universitat de València, i afavorisquen la creació d'una nova universitat en la qual s'impartisquen eixes disciplines. Així com les que sorgisquen de l'ampliació del nou pla de titulacions adoptat pel ministeri, es permetria donar una adequada resposta a la demanda social existent, i afrontar el nou pla de titulacions en una oferta raonable.

D'aquesta manera a València podrien iniciar-se noves titulacions com sociologia, o ciències polítiques i de l'administració, que actualment no s'imparteixen.

La previsió d'augment i de la demanda és molt alta, i tant sols cal fixar-se en els augments d'alumnats que s'han produït entre els cursos acadèmics 86/87 i 90/91. En carreres com la d'econòmiques, ha hagut un augment del 50'1%; en dret l'augment s'ha xifrat en el 28'1%; en psicologia el 35'2%; i en empresarials, per posar alguns exemples, en el 54'1%.

Al mateix temps en aquestes carreres es presenten les ratios alumne-professor més elevades, la qual cosa va en contra de la qualitat de la docència. Destacar la notable insuficiència de l'oferta existent en aules, seminaris, ofertes complementàries, com biblioteques, etcètera. Insuficiència d'una oferta per tal d'atendre una important demanda.

Aquesta situació genera una espècie de llistes d'espera d'admissió en alguns centres, números clausus en altres i, en definitiva, la pèrdua d'expectatives i il·lusió per a la majoria d'alumnes que veuen frustrades les seues esperances d'accedir a una titulació superior.

Abundant en la necessitat de crear una nova universitat, cal considerar que la major part de l'oferta universitària valenciana té actualment més de 25 anys d'antiguitat, estic referint-me a les infraestructures. Actualment en eix període s'han realitzat inversions lògicament d'ampliació, de millora, però malgrat tot el notable increment de la demanda ha fet que això siga totalment insuficient.

El nostre grup parlamentari entén que el moment actual és l'ideal per a plantejar la creació d'una nova universitat de València i, entre altres raons, per la coincidència amb l'entrada en vigor de les noves carreres i plans d'estudis. Açò facilitaria la creació d'una universitat de grandària mitjana que amb uns 20.000 alumnes podria al mateix temps reduir la congestió que existeix actualment en la universitat valenciana.

I perquè estem convençuts que no és prou una ampliació de l'oferta actual per mig de la construcció d'aules, i perquè estem convençuts que seria rendible en termes de futur crear una nova universitat en la qual —com he dit— s'integrarien els nous ensenyaments prevists en la reforma universitària, i es produiria un divisió de les carreres més congestionades existents en la Universitat de València en l'actualitat i que, previsiblement, d'acord amb les dades comparatives de què disposem van a seguir tenint un gran augment, és perquè el nostre grup hem presentat esta proposta de resolució que esperem compte amb el recolzament de la majoria d'esta Cambra.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Giner.

Para turno en contra, tiene la palabra el diputado señor Nabás, del Grupo Socialista.

El senyor Nabás Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Aquesta proposta que porta al Ple de les Corts el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, no la puc qualificar com la d'abans en la meua intervenció que la traïen en cada període de sessions com a un esquema més dins del show parlamentari que solen presentar, sinó que és una proposta que sí que puc qualificar com a demagògica i irresponsable, i aquí mateix ha estat qualificada d'irresponsable.

Creem que és irresponsable aquesta proposta fer-la hui perquè, des de la nostra perspectiva, no es poden crear en aquest moment expectatives que difícilment es poden acomplir en aquest moment conforme ho planteja el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana.

Crear una universitat, vostés són conscients, nosaltres també, i aquí en aquesta Cambra hem parlat molt d'aquest tema, no és una broma que es pot presentar a les Corts com a una proposta de resolució al final d'un debat de l'estat de la Comunitat. Jo crec que és la intenció —i faig anàlisi o previsió d'intencions, possiblement m'equivoque— que després si en algun moment determinat les forces socials, polítiques i la possibilitat pressupostària ho permet dir, «yo la vi primero», jo vaig ser el primer que vaig aportar aquesta proposta públicament i probablement no són els primers, però ací en les Corts sí que són els primers.

No es pot portar aquesta proposta de creació d'una universitat a la Comunitat Valenciana per moltíssimes raons. La tramitació que porta la creació d'una universitat d'acord amb la Llei de Reforma Universitària, diu que poden crear universitats primer per llei de l'assemblea legislativa de la Comunitat Valenciana. Açò que vostés porten no és una llei, és més bé una proposta de resolució i, per a poder complir aquest tràmit de debat en llei prèviament vostés saben, per la pròpia Llei de Reforma Universitària, que és necessari l'informe del Consell d'Universitats de l'Estat, l'informe del Consell Interuniversitari Valencià.

Una altra raó per la qual aquest tràmit no és en aquest moment l'oportú i aquesta proposta tampoc, i podem dir que és demagògica, és que per a crear una universitat és necessari que socialment tinguem en tota la Comunitat Valenciana els estudis necessaris per veure si això és convenient, si realment la demanda social que en un esforç tan gran, pressupostari, exigeix, és en aquest moment una realitat; hem de veure la demografia, si creix, si no creix, si potser eixa massificació que es nota en algunes franges de la població, possiblement dins de 5, de 10 anys, eixa massificació per la pròpia realitat demogràfica no es tan gran, és un element que hem d'estudiar; està en aquest moment aplicant-se la reforma d'estudis, un altre element social que hem d'analitzar; acabem de crear per aquestes Corts Valencianes una universitat, la quarta universitat de la Comunitat Valenciana ubicada a Castelló; hem dit sempre que és la quarta universitat de la Comunitat Valenciana, és una nova oferta universitària per a tots els estudiants, no solament del districte únic valencià, sinó també una oferta per a tots els estudiants que vulguen venir a estudiar a la Comunitat Valenciana, probablement de comunitats autònomes pròximes. Eixa nova oferta hem de veure quin és el resultat que dona.

Crec que seria precipitat avançar-nos a eixa proposta que vosté diu perquè ha començat a funcionar aquests cursos, hem de veure i fer el balanç d'eixa gestió, d'eix treball, d'eixa nova universitat creada per les Corts Valencianes, pel Govern valencià; i també en aquest moment eixa demanda superior que hi ha d'estudiants estan intentant implementar-se, respondre a eixa demanda, amb l'ampliació del campus universitari en Alacant, en València, en els pressupostos que fa pocs mesos

vam aprovar en aquestes Corts Valencianes i hi havia partides concretes destinades a l'ampliació d'eixos campus universitaris.

Per tant, des de la nostra perspectiva, creem que veent conforme vagen aquestes noves ofertes responenent a la demanda d'estudiants i de la pròpia societat, tindrem nous criteris per a plantejar-nos seriosament si realment convé a la Comunitat Valenciana crear una nova universitat o no.

Per últim, un altre element fonamental per a crear una universitat és que hem de tenir en compte el pressupost amb el qual comptem; i, eix pressupost en la societat en la qual estem és un pressupost reduït, és un pressupost d'acord amb les nostres riqueses, i vostés són els primers que s'oposen a qualsevol intent d'implementar, d'augmentar la recaptació de recursos via impostos.

Des d'eixa perspectiva, amb els pressupostos amb què comptem, hem d'analitzar si les inversions que la Generalitat està fent per a donar més possibilitats als joves valencians i d'altres comunitats que tinguen estudis universitaris, donen resposta a eixes demandes. En aquest moment creem que la proposta que vostés fan és una proposta demagògica perquè no es pot dur a terme i no es poden crear expectatives que difícilment es poden complir.

Per tot això, votarem en contra de la seua proposta.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Nabás.

Para réplica tiene la palabra el señor Giner.

El senyor Giner Giner:

Senyor president.

Senyor Nabás, no crec que la nostra proposició siga demagògica, ni tan sols és admissible que es puga considerar irresponsable.

El nostre Grup considera que és necessari que es portara a terme la creació d'eixa universitat, i això tampoc no significa —com vosté ha afirmat— que s'haguera de fer en aquest exercici. Nosaltres no estem plantejant la construcció de la universitat d'una manera immediata, estem plantejant que aquestes Corts prenguen l'acord de crear un nova universitat, i això és obrir un procés amb diferents ítems, amb diferents passos fins arribar a la definitiva posada en funcionament d'eixa universitat.

Es tracta, per tant, senyor Nabás, de crear-la, i no és res estrany que fem eix plantejament perquè aquestes mateixes Corts crearen en el seu dia la Universitat Jaume I de Castelló. Senyor Nabás, si fan falta informes, si cal recaptar una sèrie de dades prèviament, que les recaptin, però el que sí que és evident és que en aquesta societat valenciana s'està exigint, hi ha una necessitat objectiva de la nova construcció d'una universitat.

Senyor Nabás, els pressupostos donen resposta a unes prioritats polítiques, i si hem de fer cas a la seua intervenció és evident que no està entre eixes prioritats per al PSOE la construcció d'eixa nova universitat. No és demagògic, per tant, fer una proposta de nova creació d'una universitat. No és demagògic, senyor Nabás.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Giner.

Señor Nabás tiene la palabra.

El senyor Nabás Orenga:

Evidentment, els pressupostos de qualsevol institució fixen les prioritats. Vosté em contestarà si incrementar conforme ha incrementat el Consell de la Generalitat en els pressupostos del

92, en la partida destinada a universitats, el 37%, és tenir en compte eixa prioritat o no. Vosté digue'm alguna altra partida important que haja incrementat la Generalitat Valenciana els seus recursos en el 37%.

Segon, crec que no sabem llegir igual vosté i jo. Perquè li ha llegit l'article cinqué de la Llei de Reforma Universitària on diu, i li ho lligiré en castellà per si de cas: «la creación de universidades se llevará a cabo por ley de la asamblea legislativa de la comunidad autónoma en cuyo ámbito territorial haya de establecerse.» Vosté diu en la proposta: «acord en la creació», no sé si el seu valencià no vol dir el mateix. Crec que claríssimament vostés demanave una altra cosa que vosté ha volgut després explicar d'una altra manera.

I, per últim, dir-li, i li ho he explicat abans, que les necessitats dels estudiants en aquest moment no tan sols es poden produir a la ciutat de València i al seu àmbit més pròxim, hi ha necessitats en altres llocs, hi ha una oferta universitària important en aquest moment, descentralitzada, a Alacant, a Castelló, hi ha inversions en marxa a Alacant, a Castelló, al campus nou de la Universitat de València, per a poder respondre a eixa demanda que és una preocupació dels socialistes i del Govern respondre a eixa demanda de formació universitària per als nostres joves. És dins dels discurs i del debat que van mantenir la setmana passada dels ítems importantíssims, la formació en capital humà. Aquí, aquí estan els pressupostos, aquí estan les prioritats, i el que no podem fer és de la nit al matí com una broma dir que ara anem a crear una universitat perquè sí. Anem a veure les raons, els estudis sociològics, la demografia, els pressupostaris, i tinga vosté la seguretat que després de veure tot això el Govern de la Generalitat mentre el Partit Socialista el sustente, defensarà com a primera prioritat la inversió en formació i educació.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Nabás.

Finalizado el debate procedemos a la votación de la resolución número 4.269.

Comienza la votación.

Con 67 votos presentes; por 7 a favor y 59 en contra. Queda rechazada la propuesta de resolución.

Para explicación de voto tiene la palabra el señor Martín Quirós, del Grupo Popular.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

A riesgo de ser objeto de un ataque demagógico, hemos votado en lo que honestamente pensamos se debe votar.

Hemos votado en contra de la creación de esa nueva universidad fantasma, que bueno, que se nos planteaba aquí de repente. Para nosotros la universidad era algo más serio que McDonald's o Don Algodón. O sea, no se puede hacer una universidad así por una ocurrencia, de repente. No se puede hacer una universidad diciendo: otra más.

Tenemos dos en Valencia, Alicante, la de Castellón, el CEU, un avance de universidad católica. Bueno, y conste que somos de los que hemos defendido la universidad. Y seré un poco más directo que el señor Nabás, porque tengo historia que contar, señor Nabás. Y quizás ha sido usted manipulado, señor Giner.

Yo tengo en mis manos el plan general de Valencia, al cual por fortuna tuve la oportunidad de participar en colaboración, desde el año 85. Y cuando hubo que defender la universidad, la defendimos, porque estábamos en la comisión de urbanismo. Y de los 250.000 metros cuadrados que proponía el Partido Socialista, en aquél momento, hacer el nuevo campus, nosotros conseguimos incrementarlo, pedíamos 500.000, para no tener la universidad como si fuera... como si fueran academias

distintas. Unir el actual campus con el futuro en una especie de zig-zag a través de la prolongación de Blasco Ibáñez. Se consideró que era oportuno.

Y la universidad surgió donde debía surgir. Y se aprobó el plan general. Y por cierto, hay una cosa muy curiosa. El plan general no se aprueba con los votos del Partido Popular —entonces Alianza Popular—, se aprueba con los votos de Unión Valenciana. Luego la universidad va donde Unión Valenciana decidió que fuera.

A partir de ese momento, viene la manipulación demagógica, en la cual no vamos a entrar ni a dejarnos coger. Un determinado sector de personas interesadas, que esperaban que sus terrenos siguieran otro camino, que no el de la expropiación para un uso público; empiezan a su movimiento de defensa legítima de sus intereses. Y entonces, Unión Valenciana, que, está pillada con el argumento de que ha decidido ella dónde va la universidad, no sabe qué hacer y entra; y es que la demagogia nos pilla al final. Es que la demagogia nos pilla al final.

Y lo más cómodo es cambiemos, hagamos una nueva universidad, y así no hacemos ésta...

El senyor vice-president segon:

Señor Quirós.
Aténgase a la explicación...

El senyor Quirós Palau:

Es que yo quiero explicar la historia, para decir que yo soy universitario, toda mi vida lo seré, porque entré por ahí y no me he retirado.

Y, señores, «hagamos una nueva universidad para no hacer esta». No, no. Lo lógico es, páguese, en su justa medida, a estas personas. Páguese en su justa medida a esas personas, porque no puede ser que un beneficio colectivo sea pagado por unos cuantos. Hágase el justiprecio adecuado, porque señores, esto es la nueva universidad que está sin empezar. ¿Para qué vamos a hacer otra?

Yo les voy a decir a ustedes, porque como me la trabajé y me la sudé, les puedo decir que son exactamente 204.500 metros para la Politécnica, 171.000 para la Literaria, total 375.000 metros cuadrados para la nueva universidad que aún no se ha empezado. ¿Y haremos otra? ¿Haremos otra, cuando tenemos...? Yo no sé si a usted lo han pillado un poco... Esta está por empezar. ¿Hagamos otra? Si hay 14.000 millones de pesetas destinados en el plan general que se están actualizando con este destino, ¿otros 14.000 millones para tampoco hacer universidad? ¿Qué es, que vamos a pintar universidades sin hacer universidades?

Cosa diferente es que estén mal dotadas. Bueno, sí. Si son 70.000 pesetas de matrícula, y cada universitario cuesta 200.000 pesetas al año —cuando hice el estudio, porque yo ya hace tiempo que no me dedico a eso, pero yo lo tengo, lo tengo—, como tengo aquí la tasa de universitarios superiores en Valencia, 2,03. No vamos tan delante. Y tenemos 178 universitarios por 10.000 estudiantes. Cuando deberíamos tener, como pasa en Canadá o en USA, 780.

De modo que está más que justificado, está más que justificado, que nosotros no nos dejemos pillar en una manipulación cómoda. Esto no puede ser, señores. Nosotros lo que queremos es una universidad buena. Que terminen las cosas con la masificación gregaria que en este momento hay. Que el tranvía que va a funcionar por allí es para algo, es para usar la universidad. Si hacemos un tranvía, vamos a hacer una nueva urbanización, y resulta que vamos a irnos luego con la música a otra parte, porque hay unos interesados que no sé qué... No nos dejamos pillar en el argumento.

La demagogia, oiga, no es buena cosa. Al final sale a la cara. Lo que tengo que decirle es que tengo los documentos

básicos de mi argumentación en la mano. Y que por ello, con toda honestidad, lamento extraordinariamente decir eso. Vamos a hacer entre todos las cosas bien hechas en lo que realmente es infraestructura. Y este pacto es natural. No hay que firmarlo. Ese pacto es espontáneo. Porque, señores, si no, no seremos honestos con nuestra profesión política.

Hacemos política para defender los intereses de un pueblo, cuando esos intereses son verdad, se imponen por sí mismos y superan las visiones partidistas o partidarias. Y la universidad no hay que tomarla en broma, ni como arma arrojadiza, ni como medida demagógica, ni que yo soy más listo que tú, y que estos...

El senyor vice-president segon:

Senyor Quirós, vaya terminando.

El senyor Quirós Palau:

No, es que hay cosas que me indignan y me mueven las células. O sea que... (*remors.*)

El senyor vice-president segon:

Señor Quirós, vaya terminando.

El senyor Quirós Palau:

Yo, señores, les digo, creo que está justificado...

El senyor vice-president segon:

Se lo ruego.

El senyor Quirós Palau:

Y si quieren criticarnos, nos critican. Porque eso será en realidad un honor para nosotros, que se nos critique por nuestra honestidad.

Nada más.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Quirós.
Señor... Señor Villalba, ¿para qué pide la palabra?
(*Remors.*)
Para una cuestión de orden tiene la palabra.

El senyor Villalba Chirivella:

Per a fer constar en acta el nostre desacord amb la presidència. Ja que ha permès que el torn d'explicació de vot del Partit Popular, s'haja convertit en un torn de rèplica a les tesis defensades per Unió Valenciana...

El senyor vice-president segon:

Señor, señor Villalba. (*Remors.*)
El voto era negativo, naturalmente; cuando ha explicado que el voto era negativo estaba replicándole a usted. Por lo tanto, no constará en acta (*remors i rialles*). No tiene usted la palabra. (*Remors i rialles.*)

La sesión continuará a las cinco de la tarde. Se suspende actualmente la sesión.

(*Se suspén la sessió a les 13 hores i 55 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 17 hores.*)

(*Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Continua la sessió.
Proposta de resolució 4.270.
Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president.

Una vegada més portem a aquesta Cambra el tema de la Universitat Jaume I de Castelló. I vull fer abans de res, referència al motiu perquè portem novament el tema dels pressupostos, de les dotacions pressupostàries, per al desenrotllament del projecte o dels objectius de la Universitat Jaume I. Encara que van ser debatuts en la llei de pressupostos, i on el meu grup nacionalista va presentar unes esmenes.

Per tant, reconeixem la nostra reiteració. Però amb l'excepció que també perquè les circumstàncies han canviat. Gràcies a eix pacte de finançament autonòmic, som coneixedors doncs, que els pressupostos de la Generalitat es veuran incrementats en els tres pròxims exercicis amb 28.000 milions de pessetes, lògicament, dividits en tres anys. Doncs bé, amb càrrec precisament a eix increment pressupostari, i per tal de poder donar satisfacció al que han estat els projectes de les necessitats econòmiques per al desenrotllament del pròxim curs, concernent a inversions en edificacions, equipaments i curs acadèmic; com dic, amb càrrec a eixos 28.000 milions que es puga atendre eixa demanda de l'equip rectoral, de la Universitat Jaume I. I és normal, que així ho fem, perquè no fem més que recollir el que és una aspiració, el que ha estat una exigència econòmica de l'equip de govern i sobretot, del rector de la Universitat Jaume I.

Per tant, no som més que en aquests moments portaveus d'eix tipus de govern de la universitat de Castelló. Lògicament som portaveus, en primer lloc, perquè amb tot el respecte a l'autonomia universitària, no es volen fer des d'ací uns pressupostos. Sí que ens sentim obligats perquè som coneixedors primer, perquè era la demanda que fèiem i després perquè en saber que els pressupostos de la Generalitat es veien incrementats ens consta que també demanen una participació en eix increment, que creem que és lògica i natural.

Ja sabem que hi ha moltes necessitats, hi ha prioritats, però precisament parlant de prioritats, senyor conseller, que vosté ha sentit quan li ho estic dient, doncs creem que és una prioritat important.

S'ha fet referència, precisament en un debat anterior a aquest, en parlar també del tema de la universitat, d'una demanda una segona universitat per a València, la tercera universitat jo diria, que en el debat de política general va a eixir precisament per una intervenció del nostre portaveu, el tema greu, important, de la manca de qualitat universitària. I per tant, dins d'eix esperit, que eixa jove universitat que està naixent a Castelló, que comencem amb unes condicions on es puga oferir la millor qualitat, no solament a l'hora d'enfocar les unitats d'infraestructura, edificis, equipament, laboratoris, investigació, docència, formació integral universitària. I evitar el que ja és un mal crònic del funcionament de la universitat espanyola, i molt concretament de la universitat valenciana, perquè, com recordava el diputat Héctor Villalba, en la seua intervenció fa dos dies, no podem continuar amb eixos ratios de 230 alumnes i un professor.

Jo sé que a Castelló hem començat millor. Però hem de tenir eixa ambició, eixa aspiració, que eixa universitat faça honor al que va ser el seu esperit de la creació. I em pareix molt bé, fins i tot, el cognom, que no li vam donar nosaltres. No solament d'universitat, de Jaume I, sinó un terme que ha estat de l'ús per molts polítics del Partit Socialista, quan han vingut a Castelló o els de Castelló, fins i tot per l'equip rectoral, que han parlat d'universitat de futur.

Doncs eixa és la idea, que sustenta la nostra petició hui. Que comencem a pensar en universitats de futur i no en comportaments universitaris de passat.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orega:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En aquest mateix debat que vam tenir ací no fa molts dies, vaig dir que des de la perspectiva del Grup Socialista que sustenta el Govern, i que en aquell moment ho deia com a conseqüència del debat de pressupostos, que la Jaume I compta en l'exercici 92, i comptarà en els exercicis econòmics següents, amb els recursos financers suficients per desenvolupar el projecte singular que vol ser aquesta universitat.

Que en aquest moment la Generalitat puga comptar amb majors recursos. Serà el Govern, en una primera instància, el que distribusca aquests recursos d'acord amb la Llei d'Hisenda Pública, article vuité, on diu que aquests ingressos nous han d'estar destinats al conjunt de les respectives obligacions que té la Generalitat.

I si férem cas de totes les propostes que s'aniran debatent en aquests dies d'aquestes propostes. Aquests 8.000 milions i escaig que toquen per a l'exercici del 92, han crescut tant que quasi són 100.000 milions ja. Perquè si totes les propostes que volen acollir-se a aquests recursos s'atengueren amb la proposta literal que es fa pels distints grups, amb 100.000 milions de pessetes no tindriem suficient.

Des de la nostra perspectiva, l'equip rectoral de la universitat té la suficient personalitat per parlar per si mateix, i crec que no necessita portaveus. I ha dit el que ha de dir en aquest tema. Va fer una proposta de pressupostos. I qualsevol institució quan fa una proposta de pressupostos, i qui ha d'atendre eixa proposta és una altra institució —en aquest cas els pressupostos generals de la Generalitat— ha de comptar quan fa eix estudi previ del que pot gastar, en el que li poden donar. Perquè tots podem fer els pressupostos per la nostra casa, però si no sabem al final de l'any el que podem guanyar o cobrar, doncs evidentment el nostre pressupost és desequilibrat.

Reitere que, en els pressupostos de la Generalitat en aquests moments per a l'exercici 92, en les partides adscrites nominativament a la Universitat Jaume I. En les partides adscrites a inversions per al nou campus de les universitats Jaume I i de València. En les distintes partides desglossades en diversos capítols, que altres vegades hem explicat que estan en els pressupostos de la Generalitat. I que la Jaume I pot acollir-se per incrementar la partida destinada prioritàriament i nominativament a la Universitat Jaume I. Pot acollir-se per a poder resoldre els problemes que té, i poder complir el projecte d'universitat moderna, innovadora, amb perspectiva de futur.

Estem totalment d'acord amb el que diu el portaveu del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, que allò important en aquest moment, també és la qualitat en eixa docència. I estem convençuts que en aquests pressupostos i en els que vindran per a la Jaume I eixa qualitat es tindrà amb els alumnes que pugen eixir d'allí.

Per tant, difícilment podem acceptar aquesta proposta, quan estem convençuts que en els pressupostos que la Generalitat li ha signat, comptant que hi ha altres universitats i que el Govern de la Generalitat ha de governar per a tota la Comunitat Valenciana, i que ha d'equilibrar les necessitats de totes les universitats en el capítol que estem; creiem que són suficients per desenvolupar eix projecte modern, innovador i de futur.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.

Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies senyor diputat Nabás, pel to de la seua intervenció. Jo crec que, en el fons els dos tenim, o tots tenim el mateix desig de fer d'eixa universitat com dic una universitat de futur, exemplar, que ens funcione bé. Estem orgullosos d'ella. I lògicament, doncs veem, veem que ha hagut ja, ha hagut ja almenys, un plantejament de projecte, perquè lògicament el pressupost va a estar en funció dels projectes. Un pressupost més curt per part de la Generalitat, que farà més curt o menys ambicions el que era un projecte d'eix equip rectoral.

Per tant, quan vostè em diu que en el debat dels pressupostos ja vaig dir, ja es va dir que ací es comptarà amb els recursos financers necessaris. Jo he de dir que això no coincideix, eixos recursos no coincideixen —de qualsevol forma— per a portar a bon lloc el que és el pla, el projecte de l'equip de govern d'eixa universitat. I efectivament, ningú no ens ha anomenat portaveus. No ho necessitem.

És un sentir que u arreplega quan fa política, de connectar amb la gent, de parlar amb professors. I sabem que eix equip, eix equip rectoral espera encara, té l'esperança —com nosaltres també la tenim i no la perdem, com quan demanàvem aquella universitat i se'ns deia que no. Tenim l'esperança que precisament per eixa sensibilitat que tots compartim, per a que eixa universitat que està naixent, pugua funcionar el millor possible i abans possible.

Per tant, senyor Nabás, tampoc no em val dir que el tractament pressupostari per a aquesta universitat, lògicament ha d'estar en funció o en compte d'unes altres prioritats universitaris. Però sí que m'agradaria recordar-li que no està tampoc en les mateixes condicions, perquè no és el mateix que hagen transcorregut uns quants anys, on tots sabem que els pressupostos es consoliden i després van tenint eixos augments anuals.

Aquest matí s'ha parlat d'eix important augment pressupostari del 37%. Ens pareix fantàstic, molt bé. Però sí que cal afegir, que precisament no es pot aplicar eix criteri a una universitat, que ha nascut ara mateix. I que per tant, té unes necessitats supletòries a les que tindria una universitat ja consolidada i funcionant des de fa molts anys.

I ací, ens referim sobretot que necessita de moltes inversions, en el seu campus, en el seu equipament. I sobretot, com deia abans, quant al professorat perquè eixa qualitat siga el millor possible. I no anar millorant-la —com cal fer també en les altres— de forma progressiva. Perquè no és el mateix transformar alguna cosa que va mal, aportar el millor, que fer una cosa nova. Que hem de començar per pensar que ha de naixer amb una bona qualitat.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orenge:

Moltes gràcies.

Evidentment una universitat comença, necessita més recursos, que una que està consolidada. Eixa proporció de més recursos estan contemplats, no vaig a recordar-li les distintes proporcions entre per exemple, professors i alumnes. És un benefici que té la Universitat Jaume I, i els alumnes de la universitat de Castelló, comparada amb altres universitats de la Comunitat Valenciana.

I per eix camí jo crec que no haguérem d'entrar. Perquè el que han de fer aquestes Corts i el Govern de la Generalitat és distribuir solidàriament els recursos per a tots. Evidentment hi ha una necessitat i s'ha posat en marxa una universitat nova. Necessita més recursos posar-la en marxa, i després una

vegada posada en marxa, hem de, solidàriament, amb les necessitats de tots els estudiants i totes les universitats, adequar els pressupostos que compta l'erari públic.

I també recordar que totes les administracions, i ho diem ací contínuament, totes les administracions hem de fer un esforç solidari també per a ajustar-nos a l'austeritat que suposa una societat com la nostra que no nada en l'abundància. I això vol dir ajustar-se també en els pressupostos quan es demana, que moltes vegades hem de moderar eixes peticions o, el que conseqüentment eixes peticions si s'acceptaren poguera portar.

I eixa línia també de reflexió jo crec que l'equip rectoral de la universitat de Castelló en aquest moment l'assumeix perfectament.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 30 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Sí. Per a explicar el vot del nostre grup.

Esquerra Unida ha votat en contra d'aquesta proposta de resolució, no perquè pensem que no és necessari implementar nous pressupostos i millorar el nivell de finançament de l'ensenyament públic universitari, sinó perquè Esquerra Unida té presentada una proposició no de llei en què es demana que el Consell de la Generalitat presente davant d'aquestes Corts, un projecte de llei de crèdit extraordinari, que es pugui aplicar al pressupost del any 92, precisament, on quede clar l'increment de finançament amb el qual s'ha arribat en acord amb el Govern central.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.

Proposta de resolució 4.271.

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Al llarg del debat que portem en esta continuació de política general, hem escoltat algunes intervencions que en un to molt semblant a una xerrada o quasi quasi a una espècie d'homilia, ens han recordat que venir ací a esta tribuna —amb la intenció de qui ho recordava— a fer demagògia perquè es demanen coses que són impossibles d'acomplir. O que es ve ací —il·lusos de nosaltres— a despertar falses expectatives. Crec que en est moment són unes paraules que difícilment van a poder-se repetir des del grup que sustenta el Govern. Ja que esta proposta, que en estos moments presentem per al seu debat, si no s'aprova fàcilment, la falta de suport a eixa proposta podria representar que eixes actituds que es denuncien respecte als altres, alguns les fan com a pròpies.

Esta proposició pretén una cosa molt clara, molt concreta, i molt difícilment interpretable, com és la construcció de l'Hospital Comarcal d'Alzira, un hospital comarcal que cobrisca les necessitats de tres comarques importants de la Comunitat Valenciana, com és la Ribera Alta, la Ribera Baixa i la Valldigna, zona on aproximadament, hi ha més o menys dos-cents trenta mil habitants, i que presenten eixes tres zones, eixes tres comarques, una carència important quant al nombre

de llits per mil habitants, xifrant-se en estadístiques oficials de la pròpia conselleria de Sanitat, en 0'75 llits per mil habitants.

Ja esta proposta de hui va ser objecte, en el seu moment, d'una esmena del nostre grup parlamentari al debat pressupostari. I ho fonamentaven en esta raó de la carència d'assistència hospitalària per a estes comarques, en eix baix índex de la quantitat de llits per mil habitants, i al mateix temps també que est hospital comarcal vindria a substituir l'actual Hospital Municipal d'Alzira, que totes les seues senyories convindran, amb el nostre grup parlamentari, que és un hospital totalment obsolet per als servicis i els objectius que, des de la conselleria, es proposen a través del Servei Valencià de Salut.

I en aquell debat d'aquella proposta, llavors, malgrat que havien hagut per el mes d'abril, fins i tot el mes de maig, promeses en el sentit que la construcció de l'hospital d'Alzira anava a ser eminent, i anava a ser imminent, perquè no hi havia cap possibilitat que això no fóra així; unes promeses, que jo no sé si seran, com en la plàtica, demagògia, o alçar falses expectatives, però unes promeses que es feren per l'actual alcalde d'Alzira, per l'actual conseller de sanitat, i per l'actual president de la Generalitat, a pesar d'això, la nostra esmena va ser rebutjada, i s'adduïren com a raons que, a pesar que coincidien en la línia política de la voluntat de l'esmena, doncs no hi havia temps material en eix debat, en eixa aprovació de la Llei de Pressuposts per a acabar de concretar els estudis pertinents, i per una altra banda, tampoc no hi havia temps material per a aplegar a solucionar uns problemes d'índole urbanística, que s'havien produït en l'Ajuntament d'Alzira.

Doncs bé, si llavors no hi havia temps, perquè estàvem a finals d'any, i la Llei de Pressuposts s'havia d'aprovar, per manament legal, abans que finalitzara l'any 91, ara en esta proposició el que pretenem és plasmar, concretitzar, eixa coincidència que es va dir, per part del grup majoritari que sustenta el govern, que es tenia en l'objectiu de la nostra esmena, i és, com diu la proposta: «Les Corts Valencianes consideren prioritari la construcció d'un hospital comarcal a Alzira.»

I com també s'adduïa en eixes raons per al seu vot negatiu, que feia falta temps per a acabar de llimar eixes disfuncions que s'havien produït entre la conselleria de Sanitat i l'Ajuntament d'Alzira, ara els donem tot el temps; tenen tot l'any 92, i per això la segona part de la proposició diu que: «...dins dels projectes de l'assistència especialitzada del Servei Valencià de Salut, per a l'any 92 es contemple la construcció d'est hospital.»

Per tant, creem que no hi haurà problema en esta ocasió, ja que han desaparegut aquelles traves que es deien en el seu moment per a poder-la aprovar. Creem que no hi haurà cap inconvenient perquè esta proposta, en esta ocasió, sí reba la votació unànime de tota la Cambra.

Moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyora Armengol...

La senyora de Armengol Criado:

Señorías, yo creo, como muy bien ha dicho el diputado señor Héctor Villalba, que la necesidad de la construcción de un hospital comarcal en la Ribera es una necesidad que todos reconocemos. La prueba de ello es que nuestro programa electoral vino con el compromiso de realizar esta obra, a lo largo de la próxima legislatura —quiero recordarle que una legislatura, en esta comunidad y en el Estado, es de cuatro

años— y así es el compromiso también, como lo ha dicho, tanto el Presidente de la Generalidad en su discurso de investidura, como lo ha manifestado en varias ocasiones el Conseller de Sanidad y Consumo.

Por lo tanto, creo que debe quedar claro que un compromiso electoral es un compromiso a cuatro años, y que por lo tanto, delante de nosotros tenemos esos cuatro años para poder realizar el hospital comarcal de la Ribera; compromiso que, por supuesto, y no le quepa la menor duda, vamos absolutamente a cumplir, estrictamente y al pie de la letra. Eso, por una parte.

Por otra parte, yo creo que las elecciones se realizaron el 26 de mayo; creo que el gobierno, de alguna forma, se formaría a principios de julio, e inmediatamente se puso, tanto el gobierno valenciano como el Ayuntamiento de Alzira, se puso en funcionamiento para dar ya cumplimiento a ese compromiso electoral que, repito, tenemos cuatro años para cumplir.

Las trabas que en su momento, se dijeron, o se manifestaron, en el debate de Presupuestos... debate de Presupuestos que, creo recordar, se ha hecho hace escasamente un mes. No se crea que hace seis meses que se han debatido los presupuestos; hace escasamente un mes. Creo que usted sabe cómo funciona generalmente la Administración.

Pues tengo que decirle y reiterarle, y así lo sabe usted, porque supongo que habrá hablado con los compañeros de su grupo municipal de Unión Valenciana del Ayuntamiento de Alzira, en estos momentos, esas trabas y esos problemas urbanísticos siguen en pie, y están en vías de solución, y creo que esa vía de solución la tiene absolutamente asumida, por supuesto, el Ayuntamiento de Alzira, y el Gobierno de la Generalidad, que cumple sus compromisos, diga lo que diga usted, que cumple sus compromisos en cuanto esté solucionado ese problema urbanístico, por supuesto que, en seguida, empezará la maquinaria para que se realicen los proyectos oportunos, y para que la obra del hospital comarcal de la Ribera sea una realidad lo más rápidamente posible.

Por lo tanto, vamos a decir que no, pero vamos a decir que no por una razón muy sencilla: porque usted sabe, de sobra, que se están realizando las gestiones para que un proyecto de la Generalidad, un compromiso electoral del Partido Socialista del País Valenciano, sea un hecho.

Yo creo que eso lo sabe usted de sobra, que por supuesto, eso es un proyecto que hemos asumido y que vamos a realizar, y que por lo tanto, es demagógico, porque usted lo sabe, el volver a pedir una cosa cuyas gestiones se están realizando, y que además usted sabe de sobra que está en el ánimo del alcalde de Alzira, del Grupo Socialista de Alzira, del Grupo Socialista de estas Cortes Valencianas y de su gobierno, llevar a cabo ese compromiso electoral que, por supuesto, vamos a cumplir.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Armengol.
Senyor Villalba...

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Senyora diputada, la veritat és que queda... no sorprenent, perquè estem molt acostumats a sentir-ho de vostés: «Estem d'acord amb tot, però anem a votar que no, perquè anem a fer-ho.» Tot va a fer-se. Quasi totes les propostes de resolució que fins ara hem presentat, l'argumentació fonamental ha estat: «Està molt bé. Tenen raó en allò que diuen, però votem que no, perquè va a fer-se.»

Si vosté ara parla de quatre anys que té una legislatura, haurà de repassar un poc les declaracions que feren qui llavors era candidat a l'alcaldia, qui era candidat a la Presidència de la Generalitat, i que hui són alcalde i president, fins i tot qui era

i és conseller de Sanitat, que no parlaven d'una promesa electoral per a la legislatura. Es parlava concretament, so pena que, una vegada més, siga una mala interpretació de la premsa, que també és un argument que ja hem sentit altres vegades, es parlava que, eixa voluntat anava a plasmar-se en els pressuposts del 92. Per això nosaltres presentarem l'esmena, i per això ara tornem a parlar del 92, no de tota la legislatura. I això és qüestió de repassar les hemeroteques, i veurà vosté com no són paraules nostres, sinó que són paraules de membres del seu grup parlamentari, i del seu govern.

No es tracta que nosaltres vinguem ací a dir el que vulguem; es tracta que venim ací a recordar allò que vostés han volgut dir, i en un moment d'una pre-campanya electoral.

Per tant, el que no entenem des del nostre grup parlamentari és: si l'Ajuntament d'Alzira vol, que és del Partit Socialista; si la conselleria vol, que és del Partit Socialista; si el president de la Generalitat vol, que és del Partit Socialista... ¿Per què no s'han eliminat eixes traves?

Diu vosté que està en vies de solució. I diu vosté que pot repassar el diari de sessions, que en cap moment ha parlat de l'Hospital Comarcal d'Alzira, o en Alzira. Ha parlat de la Ribera. I tots sabem que algunes de les conversacions que ací no sabem el que diuen, però que ho sabrem d'ací un moment, però altres conversacions que sí que són públiques, ja no parlen des del seu partit, o des de la Presidència de la Generalitat, ja no parlen de l'Hospital Comarcal de la Ribera en Alzira, ja parlen en Algemesí. També és la Ribera Alta; també seria un hospital comarcal. També en Algemesí hi ha una majoria municipal del Partit Socialista. Llavors, si pareixia que anava tot molt bé, si vosté en cap moment de la seua intervenció ha parlat de l'hospital d'Alzira, i ja han hagut quelcom més que contactes amb l'Ajuntament d'Algemesí per a tenir eixos terrenys, que pareix ser que des de l'Ajuntament d'Alzira són molt complicats d'obtenir, quelcom pot passar en eixa relació fluïda entre la conselleria de Sanitat i l'Ajuntament d'Alzira. I no ens correspon a nosaltres aclarir-ho, perquè per a això són dues institucions que estan governades pel mateix Partit Socialista.

Per tant, nosaltres seguim pensant que, a pesar del que vosté ha manifestat, que està d'acord amb la filosofia de la proposta, malgrat que vosté ha dit que voten que no, estant d'acord amb tot, i malgrat que vosté canvia el 92 per la tercera legislatura, amb la qual cosa guanya tres anys, el que pensem és que, per una disfuncionalitat d'enteniment entre dues institucions que tenen la mateixa responsabilitat de govern, la del seu partit, doncs que els qui van a quedar-se retardats quant a l'aplicació d'eixos servicis, que vostés saben que són molt necessaris per a la comarca, per a les tres comarques, van a ser els habitants.

Per tant, jo pense, des del nostre grup pensem, que unes promeses electorals d'iniciar imminentment eixa construcció; d'unes promeses electorals que hi havia un acord fonamental entre l'ajuntament i la conselleria; des d'eixes promeses imminents que l'hospital es farà, però ja no es diu si es farà a Alzira o no es farà a Alzira, jo crec que hauria de tenir vosté la valentia suficient d'explicar si hi ha alguna cosa més enllà de problemes sols urbanístics, o sols tècnics, en l'Ajuntament d'Alzira. Perquè, si no és així, no tindrem més remei que dir-los que s'apliquen el sermó d'est matí quant a allò de la demagògia i de crear falses expectatives, amb promeses que no es poden complir.

Res més, i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyora Armengol...

La senyora de Armengol Criado:

Bien, señor Villalba, lo de inmediatamente se lo ha puesto usted en su boca; sí, sí, no haga así. Se lo ha puesto usted en su boca, por una razón muy sencilla, porque, vuelvo a insistir, es que eso es una promesa electoral, una promesa electoral, un compromiso de la Generalidad para cuatro años.

Usted sabe de sobra, y ahí le puedo negar rotundamente lo que usted pretende —que aquí hay una disfuncionalidad entre el ayuntamiento de Alzira y la Generalitat—, no hay ningún tipo de disfuncionalidad, y usted lo sabe, hay un perfecto entendimiento. Lo que pasa ahí es que hay problemas urbanísticos de competencia estrictamente municipal que se tienen que subsanar y que una vez se hayan subsanado, pues por supuesto pondremos en funcionamiento la construcción del hospital de Alzira, que nosotros llamamos hospital comarcal. ¿Pasa algo? No pasa nada. Hospital comarcal. Y yo, cuando he hablado del tema de Alzira, creo que he hablado de un pueblo muy determinado, porque aquí en mi intervención, que yo sepa, he hablado de que había un problema con el ayuntamiento de Alzira en cuanto a la cesión de terreno, y lo llamo hospital comarcal de La Ribera. Y no vaya por ahí pensando cosas extrañas ni pensando nada.

Si hay otro ayuntamiento que quiere hacer una cesión, pues muy bien. ¿O no puede hacerlo? Claro que puede hacerlo. Pero en estos momentos se está en negociación con un determinado ayuntamiento. Un compromiso con un determinado ayuntamiento, compromiso que tiene el ayuntamiento que resolver lo más rápidamente posible y, una vez en conocimiento con nosotros, pues por supuesto nosotros nos ponemos a funcionar.

Por lo tanto, vuelvo a insistir, usted sabe de sobra que su proposición o su propuesta de resolución no aporta nada nuevo. Se están haciendo las gestiones. Lo que pasa es que, como siempre, quieren capitalizar cosas que no tienen por qué capitalizar. ¿Por qué? Porque eso es un plan de asistencia hospitalaria que tiene diseñado desde hace tiempo la Generalitat, que según las prioridades que establece la Generalitat se está realizando y que en estos momentos está prácticamente concluido, y estará concluido —seguramente habrá que ampliar a lo mejor en alguna zona más—, pero que está prácticamente concluido con el hospital comarcal de La Ribera. Lo que pasa es que a ustedes les sabe muy mal. Y yo qué quiere que le diga si les sabe muy mal. Les sabe muy mal que tengamos las ideas, y les sabe muy mal que apliquemos esas ideas, y les sabe muy mal que hagamos las cosas que las estamos haciendo bien. Es el único problema que tienen.

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Armengol.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 35 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, es rebutja aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució...

El senyor Botella primer. El senyor Botella té la paraula.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

El Grup d'Esquerra Unida ha votat favorablement aquesta proposta de resolució; i no podia ser d'altra manera perquè aquest no és un tema nou, és un tema que ve plantejant-se en aquestes Corts des de fa anys.

Ja en la primera legislatura, a l'any 83, aquest diputat que

els parla va presentar una proposta de resolució, una proposició no de llei que en aquells moments el que plantejava era la transformació i ampliació de l'actual hospital municipal d'Alzira per tal de donar un millor servei al respecte. Allò va ser rebutjat després d'un llarg debat, jo crec que en algunes ocasions acalorat, però amistosos debats amb el propi conseller de Sanitat.

Després en l'any 87, després de la campanya electoral en què tots els grups parlamentaris es comprometien, o almenys prometien, en aquells moments la construcció d'un nou hospital a la comarca de La Ribera, i en concret en Alzira, immediatament en els primers debats d'aquestes Corts d'aquella legislatura, de la legislatura passada, també el Grup d'Esquerra Unida va presentar una altra proposició no de llei perquè efectivament es construïra eix hospital.

I he de dir que Esquerra Unida no ha canviat d'opinió; la mantenia en l'any 83, en el 87, en el 91, i continuem mantenint la mateixa posició. Jo m'alegre que altres grups hagen canviat d'opinió, perquè en l'any 87, quan el grup majoritari no tenia la majoria absoluta, aquest grup parlamentari d'Esquerra Unida es va quedar sol defensant la construcció de l'hospital d'Alzira. I he de dir que potser no s'haguera construït, encara que s'haguera aprovat, perquè ja tenim experiència de l'incompliment de resolucions en aquestes Corts. Però de tota manera haguera quedat constància que tots els grups estàvem majoritàriament per la construcció d'aquest hospital.

Hui, de nou, pareix ser que hi ha una promesa que efectivament en aquesta legislatura va a complir-se el tema, i nosaltres estem contents que això siga així. Però de tota manera no voldríem que es quedara novament en una promesa electoral. Fins i tot he de dir que nosaltres tal vegada haguérem votat en contra d'aquesta proposta en aquesta ocasió després del debat de pressupostos del 92. Però, mirant la proposta de resolució, tenint en compte que ha hagut un acord de finançament de les comunitats autònomes on nosaltres anem a rebre nou mil milions de pessetes, considerem que, d'aquí, una part s'hauria de tenir en compte per a la conselleria de Sanitat, i en aquest cas concret pel tema de l'hospital d'Alzira.

I, per tant, considerem que aquest és un tema important a contemplar, sobretot perquè a més a més l'augment en inversions reals de la conselleria de Sanitat en els pressupostos de l'any 92 ha estat zero, i per tant seria important que, encara que siga en el tema d'Alzira, un tema ja vell i històric en aquestes Corts, doncs fóra l'augment que se li donara a la conselleria de Sanitat al respecte.

Per aquestes raons hem votat favorablement aquesta proposta. I, en definitiva, encara que haja eixit derrotada, el que sí esperem és que en aquesta legislatura, finalment, eixes promeses electorals es complisquen i no hàgem de, en una altra, tornar a plantejar el tema de l'hospital d'Alzira.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Sanchis Perales.

El senyor Sanchis Perales:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.
Nosaltres hem votat que sí per diverses raons.

La primera perquè ja ho proposàrem en el debat de pressupostos del 92, i no ha ocorregut cap esdeveniment que ens haja fet canviar d'opinió.

En segon lloc perquè el poble demana a la comarca d'Alzira, i precisament a Alzira, la instal·lació d'aquest hospital perquè, com vosté sap, el que ha hagut fins ara ha complit com ha pogut malament les seues funcions.

L'ajuntament d'Alzira per unanimitat, amb els vots del partit socialista, ha votat que vol l'hospital a Alzira i ha proposat ja uns terrenys que, al meu entendre —i vosté també que coneix el lloc sabrà que és veritat— estan en un lloc lliure de les riuades i de les pantanades i comunicats per l'autopista.

Per tant, les declaracions que es van fent... El senyor Villalba ha dit que ha sentit —i és veritat, jo també— que ha hagut insinuacions per part del conseller que no se sap encara on es va a fer l'hospital i que, a més a més, no estava decidit cert on s'anava a fer. De fer-se a Alzira, vosté sap que quan hi haja una riuada o una pantanada l'eixida a l'autopista la tenen bloquejada. Per tant el punt on es va a fer a Alzira és el punt ideal.

La senyora que m'ha precedit en l'ús de la paraula, senyora de Armengol, també ha dit que no s'ha fet encara perquè hi ha dificultats en l'adquisició dels terrenys o alguna cosa així. Jo també estic assabentat d'això, i el nostre grup està fent tot el possible i està ajudant el Partit Socialista a Alzira per tal que aquest assumpte se solvente, i porta molt bon camí.

Per tant, per aquestes raons, el nostre partit també creu que fan falta llits —com tots vostés saben— en aquesta zona, llits hospitalaris, i s'ha fet. Per si açò fóra poc, les declaracions..., clar, açò de parlar l'últim doncs passa que moltes coses ja s'han dit, però s'haurien de repetir. El president va dir en la campanya pre-electoral que, no en els quatre anys com ací s'ha dit, sinó que en el pressupost del 92 es contemplaria la construcció de l'hospital. Nosaltres férem una esmena en el debat de pressupostos, que va ser rebutjada, i nosaltres diem que es completara; votarem a favor de l'esmena d'Unió Valenciana, però la nostra era més clara, perquè nosaltres dèiem que es fera, no exactament per al 92. I ara ens diu que sí, que serà en aquests quatre anys. Serà o no serà?

Després de tot açò, després que el senyor president i vosté mateix, senyor conseller, han dit que sí que es va a fer l'hospital comarcal a Alzira, el Partit Socialista en les votacions ho ha negat ja tres vegades. Sí, han negat que es faça i han votat que no; perquè si volgueren que es fera, primer, ho haguera posat en el pressupost del 92; segon, haguera votat que sí a la moció d'Unió Valenciana i a la nostra; i ara hui també. Doncs tres vegades ha negat ja amb els seus vots que vol fer l'hospital allí. Per tant, no sabem a què atendre's.

Com que tenim por que no es faça, perquè com ja anem coneixent durant deu anys el que vostés diuen i el que vostés fan, doncs estem molt dolguts i desesperançats perquè es faça l'hospital comarcal d'Alzira.

Res més. Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Sanchis.
Proposta de resolució 4.272.
Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

La proposta de resolució que anem a debatre és sobre el tema dels abocaments incontrolats de residus sòlids, que efectivament crec que consistix en aquests moments una preocupació de tota la societat o, almenys, del nostre grup parlamentari. Que efectivament aquests abocaments incontrolats cada dia són més nombrosos en la geografia valenciana i que, com tots saben, són causa de greus problemes medioambientals, es poden produir focus d'infecció amb els consegüents problemes sanitaris, incendis, etcètera.

I efectivament en juny de 1991, és a dir l'any passat, el servei de Qualitat Ambiental, d'allò que era l'antiga Agència de Medi Ambient, elaborà un informe —que a més es va fer públic— que deia que el fem generat pel 35% de la població de

la província de València, en aquest cas concret, es disposa en abocaments incontrolats, la majoria ubicats en llocs que no reuniten, efectivament, allò que comentàvem, les característiques d'impermeabilitat sanitària requerides per la legislació.

Aquest problema no és específic evidentment de la província de València, i aquests problemes són iguals o pitjors en les altres dues províncies.

En resum, aquest informe venia a dir que en el conjunt de la Comunitat Valenciana només el 31% de la població, del fem que produïx eixa població, té el seu abocament controlat, front al 69% que no té les instal·lacions adequades per a l'eliminació d'eixos residus sòlids urbans.

Creem que la situació des d'aquest informe —en juny del 91— fins al moment no ha variat substancialment, possiblement es poden haver fet algun tipus d'accions, però que no han vingut a pal·liar en la seua majoria aquest problema, que creem important des de diversos punts de vista.

Efectivament per estes raons, fonamentalment, és perquè presentem esta proposta de resolució perquè creem que s'ha d'aprovar una proposta en est sentit, per tal de clausurar i eliminar tota la sèrie d'abocaments incontrolats que hi ha a la Comunitat Valenciana, a les 3 províncies, i procedint-se com nosaltres indiquem amb caràcter d'urgència perquè considerem que és una cosa urgent del que ja s'ha parlat en altres ocasions en estes Corts i que ens agradaria no haver de tornar a parlar, perquè es crearen al mateix temps com una mida alternativa a la clausura d'estos abocaments els suficients centres de transformació, depuració i reciclatge d'eixos residus sòlids.

Creem que la proposta és clara, és un tema que està d'actualitat sempre i que, per tant, pensem que davant de la sensibilització de tota la societat i crec que també dels grups d'esta Cambra, podrà comptar amb un suport majoritari este tema concret que ara plantegem.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Senyora Ramón-Llin, moltes gràcies.

El senyor Arenas ha demanat la paraula, tanmateix la Mesa té una esmena transaccional que pot llegir, esmena transaccional que naturalment ha estat permesa al seu tràmit per tots els grups parlamentaris i diu el següent: «El Govern valencià instarà els ajuntaments en l'àmbit de les seues competències a la creació de centres de transformació, depuració i reciclatge de residus sòlids, urbans, i el tancament dels abocadors incontrolats, per la qual cosa la Generalitat i les diputacions facilitaran recolzament tècnic i financer.»

Esta és l'esmena transaccional i, pel que veig, si el tràmit és ordenat d'acord amb la tradició de la Cambra, s'haurà de votar. Sembla que el senyor Asensi vol la paraula. Per què, senyor Asensi?

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Para una cuestión de orden.

Independientemente de cuál será la decisión de la Mesa, que siempre actaremos, pero el hecho de que exista una enmienda transaccional y sin embargo un Grupo consuma un turno a favor, creo que deja lugar, si se solicitara, a un turno en contra, aunque después existiera la posibilidad de votar esa transaccional.

Si es así, como ha ocurrido en alguna otra ocasión, el diputado podría solicitar un turno en contra en nuestra opinión.

El senyor vice-president primer:

Sobre aquest aspecte hi han comprensions diferents perquè

estem en el límit de la interpretació reglamentària. Aquesta presidència fa la seua pròpia interpretació i és que es vote això i després cadascú explique el seu vot; entre altres coses perquè qui es posicione sobre aquest text no va a posicionar-se en contra si ha proposat l'esmena transaccional.

Per tant, passem a votació el text de l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada la proposta de resolució en la versió de l'esmena transaccional.

Senyor Arenas ara és la seua oportunitat.

El senyor Arenas Ferriz:

Voy a intervenir para explicar el voto del Grupo Socialista que apoya la propuesta enmendada porque reconduce a la racionalidad a la propuesta inicial del Grupo Nacionalista de Unión Valenciana, que nosotros considerábamos que era totalmente fuera de ley y que olvidaba una vez más la normativa vigente, ya que decía textualmente que «el Gobierno valenciano clausurará todos los vertederos incontrolados». Es decir, le daba la competencia de clausura de los vertederos al Gobierno valenciano.

Se olvidaba, por tanto, que esa competencia de recogida y tratamiento de residuos sólidos está recogida por la Ley de Bases de Régimen Local, la Ley 7/85 en su artículo veinticinco; asimismo el artículo 26.1.a la considera como un servicio mínimo que deben prestar los municipios y no solamente eso, sino que además en el artículo 85 había una expresa reserva de ley para el tema de recogida, tratamiento y aprovechamiento de los residuos de acuerdo con esta citada Ley de Bases.

Sin embargo, pensamos que la enmienda que ha sido asumida por todos los Grupos permite que el Grupo Socialista apoye la voluntad medioambiental de la Cámara que se manifiesta a través de ello. Pensamos que esta enmienda obvia cualquier ingerencia en la competencia municipal y, que es respetuosa totalmente con la autonomía municipal, considera que el problema medioambiental es un problema que debe ser tratado también por la Generalitat de acuerdo con los artículos 26 y 32 de los estatutos, y lo que hace es permitir que la Cámara se manifieste en el apoyo que se va a llevar, en el apoyo del plan cuatrienal de residuos sólidos que la conselleria está llevando adelante.

Por ello, nos parece totalmente adecuado que el Consell pueda impulsar la creación de los centros para que se pueda proceder una vez creados al cierre de los vertederos incontrolados, evitando también la incongruencia de la enmienda citada de la propuesta inicial, en la que primero se hablaba del cierre de los vertederos y luego se hablaba de la creación de los vertederos controlados.

Pensamos, además, que en esta materia es especialmente importante solicitar a la Cámara —que creo que se manifiesta también con esta votación— un especial esfuerzo de consenso para tratar de conseguir una mayor responsabilización de los ciudadanos en esta materia.

Creemos que en este campo se deben evitar situaciones que en ocasiones se han producido, donde grupos municipales aquí representados, después de apoyar determinadas propuestas de creación de vertederos, cuando ha llegado el problema porque ha habido contestación ciudadana, se han olvidado totalmente de los acuerdos tomados y han tomado una postura —a mi juicio— irracional e irresponsable de no apoyar algo que es un problema de todos nosotros.

Por eso, porque entendemos que la propuesta recoge perfectamente la voluntad socialista de llevar adelante ese cuidado del medio ambiente, apoyamos la propuesta.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Proposta de resolució 4.273. Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente.

Señorías.

Presentamos esta propuesta de resolución que atañe a la autovía en construcción Valencia-Madrid y a cierto aspecto sobre su futuro tránsito, que ya conocen sus señorías por el texto.

En realidad, este tema es viejo, manido, por decirlo así, pero claro, la oposición no puede cansarse, no puede vacilar en estos aspectos de la autovía por varias razones. Vamos a ver si centramos la cuestiones de una forma serena y objetiva. El Gobierno del Estado no ha favorecido especialmente a la ciudad de Valencia y a gran parte de su provincia, y por supuesto a la de Castellón —me refiero a la provincia—, en la cuestión de la autovía entre Madrid y Valencia o Valencia y Madrid. El trazado de la autovía, que es un desarrollo y mejora de la Nacional III, en principio era incompleto como saben sus señorías. El tramo Caudete-Honrubia aproximadamente quedaba fuera de proyecto por razones de su propio origen y trazado, buscando apoyo viario de la autovía en la construcción también de una autovía en el tramo Alicante y Valencia hacia Madrid por Albacete.

Posteriormente y ante —vamos a decir— la presión social, tal vez, o una reconsideración del propio ministerio, pero indudablemente los estamentos valencianos hicieron mucho al respecto, se decidió transformar la Nacional III toda ella en una autovía. Ya critiqué en su día, hablando de estos temas, que esto no era de recibo. Una obra de esta importancia, con una inversión de esta importancia, que se tengan dudas en cuanto a lo que se ha de hacer desde el principio, es criticable, por eso se critica ahora y lo criticaré siempre. Esta vacilación denota un criterio de trazado poco estudiado y a la postre improvisado. Cosas como esta son de poco recibo.

El caso es que en estas fechas, en las actuales, el Ministerio de Obras Públicas no ha resuelto la cuestión, lo cual es lógico; al fin y al cabo el pasado día 13 de enero —creo, aproximadamente, no importa día arriba o día abajo— se terminó el plazo de alegaciones abierto por el propio ministerio a sus sugerencias al respecto. Y es curioso, la indefinición del propio ministerio es curiosa; nada menos que ha presentado 5 trazados posibles de esa autovía entre las poblaciones antes señaladas. Es muy fácil hacer una crítica a los técnicos, yo no lo haré porque también lo soy, comprendo las dificultades, pero lo que no entiendo es esta dispersión en la propuesta. Indudablemente, hay razones políticas que son de lo que yo vengo a hablar aquí, no de razones técnicas, que hacen que esta cuestión los propios técnicos tomen decisiones o hagan propuestas tan variadas y tan poco coherentes entre sí.

Podíamos entrar, por tanto, en consideraciones sobre cuál de los 5 trazados es el más conveniente, podríamos incluso comentar las iniciativas de cierto grupo empresarial valenciano respecto a la alternativa de una autopista, pero este no es el objeto de esta cuestión. Lo que deseamos saber cuanto antes, si es posible, es cuál es la opción elegida por el Gobierno y a qué esta prisa porque el asunto se está politizando, señores diputados, politizándose de una manera escandalosa. Sólo hay que coger los recortes de prensa, que supongo que por lo abundantes ya empiezan a ser fiables, en donde aparece un día diciéndose que la solución sur —me refiero geográficamente— es la que va a adoptar el Gobierno; otras veces se dice que puede ser una vía paralela a la actual, etcétera, etcétera. Pero lo curioso es que estos días una persona que tiene un cargo importante en el Gobierno de la nación, que es don Virgilio

Zapatero, se descuelga en unas manifestaciones públicas diciendo que él considera lo más oportuno que la autovía pase lo más próximo que se pueda a Cuenca. Yo no censuro esto porque en toda España se trazaron los ferrocarriles simplemente por cacicadas de los diputados, que todos prometían que en el pueblo donde salía diputado evidentemente pasaba el tren. Y don Virgilio Zapatero está en una situación semejante y, claro, a esto le sale el señor presidente de la Comunidad de Castilla-La Mancha diciendo que le parece maravilloso, porque la parte norte de su comunidad tendrá una autovía de acceso, de incomunicación en dos ciudades importantes, como es Valencia y Madrid y, digamos, la redimirá de alguna manera de un trazado de carreteras un poco obsoleto o poco actual.

Bueno, ¿qué decimos los valencianos? Miren ustedes, señores, yo no vengo a proponer que se haga la solución sur, o la solución norte, o que pase por Cuenca, o que no pase por Cuenca. ¡Allá los políticos que carguen con esa responsabilidad! Si son unos manipuladores, que manipulen lo que quieran.

Está fuera, por supuesto, de mi grupo parlamentario, y de mi propia opción como diputado en estas Cortes manipular absolutamente nada. Lo que vengo es a que, unánimemente, estas Cortes exijan al gobierno una contestación. ¿Qué trazado? Y claro, una contestación razonada, razonada, porque estas cosas se razonan por algún motivo. Y esto en cuanto a la primera propuesta que trae la propuesta de resolución.

Y ahora, yo tengo que hablar un poco, y me gustaría entrar un poco en plan chistoso, o gracioso, cuando se dice aquí que pedimos, por favor, que esa autovía no sea de peaje; y ustedes me pueden decir: «Nadie ha dicho que va a ser de peaje.» Mire usted, nadie ha dicho que va a ser de peaje, pero el señor ministro de Obras Públicas hace manifestaciones muy preocupantes, porque habla de peajes. No habla de algo así, no. ¡De peajes! Y otras veces habla de ciertos impuestos a los automovilistas; no sé si a los que pasen por la autopista, o impuestos en general. No lo sé. No he llegado a comprender exactamente cuál era la idea del señor ministro.

Y aquí mantenemos una serenidad absoluta, estamos impávidos, y tal vez se me dan las razones que se me han dado esta tarde, o esta mañana: que no entramos en cuestiones que son competencias de otras áreas del gobierno. Muy bien, no entren ustedes. No entren ustedes, y se encontrarán yendo a Madrid por Cuenca, porque ya advierto mi opinión personal, que podemos contrastar en otro foro, de que es una mala solución, sobre todo porque está forzada políticamente, y no se considera el tránsito de lo que se llama la vía andaluza, entre Cataluña y Andalucía, por la parte más llana de la zona de La Mancha, o de las provincias de Cuenca y Albacete, y un día nos encontraremos también con unas autovías de peaje. O podemos encontrarlas.

Yo no me invento nada, porque no acostumbro a mentir aquí, ni en absoluto, desde esta tribuna.

Señores diputados, la propuesta es muy clara: que el gobierno decida razonadamente, cuanto antes, qué solución le va a dar a eso, y que se prevenga que, cualquier solución que se dé en esa autovía, no sea de peaje, porque así se ha amenazado, entendiéndolo la amenaza como una manifestación pública del señor Borrell, que nadie negará.

Nada más, y muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Senyor Nebot...

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Molt Excel·lent President, senyories.

Estem davant d'un clàssic d'esta legislatura; en poc de temps esta és la quinta vegada que ve el tema a les Corts, i com una bona simfonia, es repeteix. Cada vegada hi ha un moviment nou, a gust de l'interpret, que va introduint algunes modificacions en la partitura original.

I la partitura original li la puc contestar amb la resposta que es va donar quan les Corts vam aprovar una proposta de resolució per unanimitat de tots els grups de la cambra, en la qual s'instava el govern de la nació en la necessitat de la acabament de les obres de l'autovia València-Madrid, i s'hi incloïa el tram de Caudete-Honrubia, tram que li vaig clarificar a vosté que estava contemplat en el Plan de Desarrollo Regional del Regne d'Espanya, que estava presentat i aprovat per les comunitats europees. Dit pla era de l'any 1989 a 1993. Allí estava ficat el tema de Caudete-Honrubia.

Fet aquest aclariment a esta variant a la proposta de resolució que vostés presenten, si la finalitat d'esta proposta és agilitar per a instar al Ministeri d'Obres Públiques i Transports, entenem que la proposta de resolució és innecessària. Doncs vostés saben que, recentment, ha finalitzat el període d'informació pública sobre els possibles traçats i el tram de tancament de l'autopista entre Caudete de las Fuentes i Honrubia. En dit període, la Generalitat ha presentat les seues al·legacions; en est sentit, després d'est tràmit, creiem que el ministeri valorarà les al·legacions presentades, i decidirà el traçat concret del tram de tancament de l'autovia.

Per tant, i sense perjudici que el govern valencià és el primer interessat en la ràpida decissió del ministeri, entenem que és suficientment important perquè tots... no s'adopti d'una manera precipitada, sinó sopesant de manera adequada les diferents parts interessades i les conseqüències de les al·legacions proposades.

I així ho vam dir nosaltres en les propostes de resolució, i així està fent-ho el govern de la Generalitat. El tema del peatge és una de les variacions noves, com possiblement d'ací una temporada també es pot demanar que perquè no l'autovia estiga il·luminada. També és una idea brillant, i millor encara seria per a tots els valencians que l'autovia conste en un projecte d'il·luminació total.

En el tema del peatge, considerem que es tracta d'una qüestió global, que afecta la financiació de les infraestructures en general, i així ho ha dit el ministre responsable del ram.

Vull dir-li també que, ja en aquell dia, li vaig fer menció que, en declaracions del ministre Borrell, ell feia referència que no era convenient que s'alarmara l'opinió pública sobre decisions que encara no s'havien pres. En eixes estem, i donem-li temps al temps, que l'autovia està en vies de solució.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Crespo...

El senyor Crespo Samper:

Senyor president, senyories, senyor Nebot:

Ha traïdo usted una respuesta tipo, porque esperaba usted un debate tipo. Yo también lo hubiera hecho, se lo digo, porque esto empieza a ser aburrido. Pero esto empieza a ser ya más interesante de lo que usted imagina en su respuesta.

En primer lugar, la propuesta sobre el trazado al que usted ha hecho mención, y se lo agradezco, fue una propuesta de este diputado, o sea, del Grupo de Unión Valenciana, que fue aprobada en comisión; por tanto, el interés lo demostramos nosotros, no ustedes. Ustedes apoyaron, y se lo agradezco.

Pero claro, usted ahora habla de algo que es terrible; dice: «Yo ya sé por dónde va a ir la autopista, porque hay un plan que

está aprobado, y se ha de hacer así.» Y deja usted, como se suele decir, en calzoncillos, a dos ministros del gobierno de la nación, y de su propio partido político; y deja usted en calzoncillos al señor Virgilio Zapatero, que se manifiesta diciendo que desea que esa autovía vaya por Cuenca, y hace buen valedor, como viejo cacique de estas cuestiones, porque claro, sabe usted, señor Nebot, que el señor Virgilio Zapatero es de Cuenca, lo cual no es un insulto para nadie, pero tiene intereses, por lo visto, allí; entonces, sería mucho peor.

Y por otra parte, desautoriza usted públicamente al señor Borrell, diciendo que bien, que eso no es una amenaza; eso es que dice el señor Borrell que las autovías pueden ser de peaje; entonces, usted podía haber salido aquí y decir: «Es mejor que el señor Borrell esté callado, por la sencilla razón de que está alarmando a toda una posibilidad de usuarios de esas autovías...» que todo el mundo había pensado, y ustedes lo han manifestado aquí, en su propia ideología de las autovías, que preferían una vía libre, aunque más modesta, que no una vía de peaje, como tradicionalmente se achaca a las autopistas.

Mire usted, señor Nebot, esto no se sostiene. Ustedes no tienen contestación ninguna válida, ni técnicamente, de por qué estas vacilaciones, y por qué estos desafueros del trazado, y por qué históricamente no se ha sabido qué hacer con eso, ni tienen ustedes, ahora en este momento, solución absolutamente cierta de nada.

Porque, si usted está tan seguro, por las razones que fuera, que yo desconozco, de por dónde va a ir la autovía, y que esa autovía no va a ser de peaje, pues usted me lo dice, y yo me quedo tan satisfecho, y además descansaría. Y le hago a usted una promesa formal, y que la hago públicamente: no volvería a hablar del tema.

Pero mientras usted me siga diciendo que esa autovía usted sabe por dónde va, lo cual dudo, y me diga usted que el señor Borrell amenaza, pero simplemente porque no sabe qué hacer por las tardes, cuando se decide a hablar delante de un foro, o sea, me está usted diciendo que mejor que se calle. Y el señor Virgilio Zapatero, bueno, dicen que por su pueblo, o por donde tiene sus parientes, o donde tiene sus intereses, es mejor que pase esta autovía, bueno, pues aquí estamos muy intranquilos.

Mire usted, señor Nebot, y señores diputados, las cosas salen bien o mal, y hay que ser humildes, y hay que ser muy tranquilos, especialmente en estas cuestiones, que no son fáciles de acertar, lo concedo, y lo primero que hay que reconocer desde un grupo político que sustenta la mayoría y al propio gobierno, es decir: «Pues mire usted, señor diputado, tal vez tenga usted razón. Esto no se estudió en su día suficientemente, ha habido indecisiones, incluso el gobierno valenciano ha sido sorprendido por estas declaraciones del señor Borrell; estamos muy interesados en que la autovía pase por arriba o por abajo; hemos hecho la gestión así, o la gestión así...»

Esto es lo que es una buena práctica democrática. Pero usted viene con la práctica democrática vieja, obsoleta, de «lo hacemos todo muy bien, e incluso los que se equivocan saben más que usted.»

Señor Nebot, las cuestiones técnicas se disimulan una vez, se disimulan dos, se disimulan tres, pero lo que es vino es vino, lo que es cerveza es cerveza, y lo que es un desastre de trazado y de gestión, lo estamos viendo todos.

Nada más, y muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Nebot...

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Señor Crespo, su imaginación en cuanto a interpretar mis palabras me deja atónito. Yo no he dicho nada de lo que usted acaba de decir ahí; yo he dicho que el Gobierno de la Generalidad, en tiempo, ha presentado las alegaciones a las propuestas del ministerio; no he dicho que sepa por dónde va el trazado; he dicho que el Gobierno de la Generalidad ha presentado las propuestas, lo mismo que le he dicho a usted que está haciendo continuamente variaciones sobre la misma partitura musical.

Y le he dicho otra vez que lo que pueda decir el señor Borrell es lo que recoge la prensa y lo que yo le dije aquí. Recorte de prensa por recorte de prensa, yo le dije a usted que no se alarmara a la población, hasta que no suceda lo que tenga que suceder, y eso lo dijo el señor Borrell, no lo dije yo. Usted coge el ascua que más le conviene, y yo intento explicarle que lo que usted hace es una variación sobre la misma partitura.

Le he dicho también que el proyecto de Caudete-Honrubia estaba recogido en el Plan de Desarrollo Regional del 89-93; tampoco le he dicho el trazado, pero que la Generalidad, en tiempo y forma, ha presentado las alegaciones que consideraba oportunas, y le he dicho que esperemos que el ministerio decida. Entonces sabremos qué variación o qué trazado se va a elegir.

Nada más, y muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Passem a votar esta proposta de resolució. Comença la votació.

Per trenta-quatre vots a favor, trenta-vuit en contra, i cap abstenció, és rebutjada esta proposta.

Proposta de registre d'entrada quatre mil dos-cents setanta-quatre. Senyor Crespo...

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías, aunque se me acuse de hacer variaciones sobre un mismo tema, no me importa. Anoche estuve oyendo, creo que son siete u ocho, o diez variaciones de un tema de Haydn, de Brahms, muy interesantes por ciento, y precisamente, quien es capaz de hacer variaciones, acaba entendiendo muy bien las partituras. Quien las interpreta siempre con el mismo ritmo, el mismo tempus, pues posiblemente sólo sabe una cuestión.

Con lo cual no estoy alabando mi formación musical, porque es nula, lo reconozco también; simplemente, me gusta escuchar música, no soy un experto. Pero en fin, creo que tengo derecho a eso.

Bien, estamos ante un tema que puede manifestarse, por si se dice que es una variación más, pero que empieza a ser cada vez más preocupante. Y es el tema dels Ports de Morella, y la central térmica de Andorra.

Y traemos una resolución, para que el gobierno valenciano empiece a tomar parte activa en este tema —no veo difícil que ustedes tomen esta parte activa—, en el sentido de solicitar del gobierno central el cierre de esa central. Así de maximalista. Mientras no se arbitren las medidas para evitar la contaminación, que están causando tan graves problemas ecológicos o daños en la comarca dels Ports.

Yo acostumbro a hacer primero un resumen, y perdonen si lo consideran de tipo técnico, pero no es así, es sencillamente explicativo de lo que está sucediendo. Lo que está sucediendo, no es que lo sepa yo, es lo que sabe ya... es «vox pópuli»... incluso hay publicaciones y revistas que hacen tratados bastante fiables de lo que sucede, no sólo en esta térmica, sino en otras.

Señores diputados, la capacidad de los carbones naturales extraídos de la naturaleza en carbono, pues es variable. Y

clásicamente, y para no entrar en ninguna disquisición que sería inoportuna, la antracita, la hulla, el lignito y la turba, tienen de menor a mayor cantidad de azufre en su composición natural. Por lo tanto, quemar turba es mucho más tóxico y más contaminante que quemar antracita.

Desgraciadamente, España —las regiones españolas— no tienen antracita. Prácticamente es un mineral de carbón que no existe en España, existe muy poco. La hulla y el lignito, es más natural. Quemar turba en una central no se le ocurre a nadie. La turba la quemaban los irlandeses en los años del hambre, y bastante hacían con calentarse con turba y comer patatas. Bien. Pues bien, la central de Andorra quema hulla y lignito, porque no hay otra cosa que quemar. Y claro, es lógico que sea contaminante.

Ustedes me pueden decir: es que tienen unas medidas correctoras y tal. Bueno, las medidas correctoras cada vez son más difíciles cuando la incorrección es mayor. Y este es el fondo del problema. Podría hablarles que en la isla de Cerdeña se ha notado ya los efectos de esa disfunción de la térmica. Otros hablan de la parte de la Camarga en Francia. Pero esto son publicaciones de tipo técnico que no vienen a cuento. No sólo se perjudica la comarca dels Ports. Hay otras contaminaciones.

Porque el efecto de esta contaminación no se hace de tipo horizontal por la atmósfera, sino, por decirlo de alguna manera gráfica y entendible, de tipo parábola. Luego puede haber una región próxima que no tenga esa contaminación, y otra lejanísima y en otro país que se esté contaminando.

Este tema empieza a ser grave. Y empieza a ser grave por dos vertientes. Por esta razón que digo de tipo técnico, que no se le da una solución. Y por otra razón. Porque nos hemos metido como valencianos en un lío jurídico de mucho cuidado. Y aquí, con permiso de ustedes, y no acostumbro a hacerlo, pero traigo unos periódicos que son alarmantes.

Y usted me dirá, ¿es que usted se fía de la prensa? Pues mire usted, yo me fío de la prensa lo mismo que se fían ustedes. Pero no tengo porqué no fiarme. Y aparecen una serie de noticias que empiezan a ser muy preocupantes. El señor fiscal de Castellón solicita un año de cárcel, en el pleito que hay al respecto, al presidente de Endesa por delito ecológico. Y, claro, aparece el fiscal general del Estado, que parece ser le presiona al señor fiscal de Castellón. E incluso el propio fiscal de Castellón discrepa de la decisión de paralizar las acciones legales contra Ensidesa. Bien, leo sólo los titulares porque con eso está dicho todo.

Entonces la confusión empieza a ser ya terrible, señores diputados. No sólo se puede poner en duda si la central de Andorra contamina o no. En mi opinión, y yo no soy un experto, pero algo me he querido preocupar de eso, no tengo dudas al respecto, puedo variar de opinión cuando me lo demuestre. Hasta ahora eso es posible que sea lo contaminante, la contaminación dels Ports no la han achacado a otro agente contaminante. Y ahora entramos ya en una fase muy delicada.

Claro, el sistema jurídico español, que se supone independiente del político, del legislativo; bueno, tiene algunas cuestiones que —a mi juicio, es una opinión personal— son algo obsoletas en una... no en una democracia, sino en un sistema más avanzado, y es la dependencia de las fiscalías del Gobierno del Estado. O sea, esto empieza a ser preocupante que un señor Fiscal General del Estado, pues empieza a decirle a su inferior, métete o no te metas en esta cuestión. Cuando la cuestión o bien es técnica y entonces no se entiende, no se entiende por qué el señor Fiscal del Estado se mete en esto. Porque es una cuestión entre una empresa y una comunidad o una serie de municipios. O bien es política. Y si es política es terrible que el señor Fiscal del Estado, eche —como vulgarmente

se dice en términos toreros— un mantazo para que eso no siga adelante con la dureza que lo ha presentado, si así se entiende como dureza, el señor fiscal de Castellón.

Yo no voy a ser más largo en mi intervención. Esto es una confusión terrible. Aquí pasa algo que empieza a ser anormal. Los cauces jurídicos parece que se están interfiriendo, de alguna manera, no digo de forma ilegal. De ilegalidad no acuso. De alguna manera. Y las causas técnicas jamás se desmienten. Porque si la propia Fiscalía de Castellón propone una sanción a... incluso de tipo personal al presidente de Endesa, habrá indicios de racionalidad. Porque si no lo hubiera pues, estaríamos aún ante un disparate jurídico fenomenal, que evidentemente aquí sería muy difícil de no saltar y decir que ha habido algo absolutamente irreal. O el señor fiscal de Castellón ha perdido el «oremus» en esta cuestión.

Yo creo que nadie ha perdido el «oremus» aquí, ni siquiera yo con todos los respetos. Cuando insisto una vez más, que hay que hacer una opción valiente, hay que solicitar, aunque ustedes crean que esto es vejatorio o que no es propio de su opción de gobierno. A mí solicitar, y cuando creo que tengo razón no me duele nunca, porque además el ejercicio de la solicitud, es el ejercicio de mi libertad. Y cuando no solicito de aquello que creo que tengo razón, que creo que tengo razón, estoy haciendo un uso, un uso muy poco digno de mi propia libertad. Y si hablo en términos políticos de la propia libertad que le conceden a las comunidades autónomas nuestra Constitución, si podemos solicitar, solicitemos.

Nada más, señor presidente. Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Roca.

El senyor Roca i Albert:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

El Grup Socialista va a votar en contra de la resolució del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, que demana el tancament de la central tèrmica d'Andorra. I com molt bé deia el senyor Crespo, molts són els qui parlen, però pocs jo crec que són els qui ho entenen.

És un tema de per si, complicat. Perquè en principi ningú no pot demostrar exactament el que està passant allí. Tots d'alguna manera sospitem que allí existeix una contaminació. Però el que passa que fins la data i desgraciadament, és molt difícil d'alguna manera demostrar clarament que la contaminació la produeix la central tèrmica d'Andorra.

I encara que, bé, pareix que tots o a alguns els agradaria que fóra així, però és que científicament és, ara com ara, indemostrable. Perquè per una banda, doncs, uns diuen una cosa, hi ha informes contradictoris sobre això. I clar, en aquest moment no hi ha res. I per aclarir aquest tema la conselleria de Medi Ambient, a través del Centre d'Estudis Ambientals del Mediterrani. Ha iniciat un estudi per aconseguir una xarxa de vigilància més àmplia, una xarxa que no només arribi fins els 30 kilòmetres de la central, sinó que arribi si pot ser fins el Mediterrani. I deixa manera s'evitaran els cims d'emissió, que pareix que en definitiva i en condicions atmosfèriques desfavorables, són els que possiblement puguin causar la contaminació en alguns punts concrets.

També, la conselleria a través del Centre d'Estudis Ambientals del Mediterrani, està portant altres estudis per a valorar la possible importància que altres contaminants de tipus oxidant puguin també tenir alguna cosa a veure amb aquesta contaminació. I per altra banda, jo li he de dir que aquest estiu en companyia dels alcaldes de la comarca, vaig

estar visitant la central tèrmica d'Andorra. I allí es veu clarament com les mesures correctores estan posades en marxa. Allí es veu perfectament com en la xemeneia central existeixen uns electrofiltres, que ja estan funcionant. I allí vam veure com està el parc de llavat de carbons en marxa, un parc que ha costat vora els 5.000 milions de pessetes.

Després es combina també el carbó autòcton d'allí de la zona, es combina amb l'hulla i el gas quan la contaminació és alta. I després s'està investigant en la central d'Escatron, sobre una nova tècnica que es diu *lecho fluidizado*. I jo crec que és aquest el camí a seguir. O siga, és profunditzar en les mesures correctores. És, de moment, l'únic camí a seguir. I per això que creiem que és eix el camí a seguir, doncs de moment, demanar el tancament de la central creiem que és inadequat.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Roca.
Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president.
Senyories.
Senyor Roca.

Li agraiïc molt les referències que em dona, que no desconeixia totalment. I comprenc el seu entusiasme quan en la central d'Andorra analitzen el fum que ix pel fumeral i li diuen: «Mire, no contamina.»

Bé. Això és... una forma molt elegant de dir mitja veritat. L'efecte de contaminació pot no produir-se en el fumeral a l'eixida. Però clar, ¿vosté sap a quina altura apleguen els fums de la central d'Andorra? Doncs hi ha un problema de tipus químic —que no m'estendré perquè jo no sóc qui, però curios lector sí— que quan aplega a uns llocs on l'aire no és exactament el del fumeral, sinó que té un altre tipus de composició, i en l'oxigen de l'aire, el que passa és que es produeix la contaminació. I d'ací el fet paraigües o parabòlic que jo li deia.

Ix el fum en una situació perfecta o admissible, i quan arriba a un altre ambient —perquè aplega a més de 10.000 metres d'alçària— es produeix una altra qüestió. Per a posar-li una comparança, el fet que en els pols de la terra, es comença a dir que la capa d'ozó, està caient, no és perquè en els pols hi haja fumerals, o hi haja fàbriques, que poden estar a Amèrica o a la conca del Rin. El fet és parabòlic. ¿On es dona eixa sensació, científicament comprovada, que l'ozó disminueix? En els pols, diga'm vosté en els pols quin treball hi ha o quina contaminació es produeix en la vertical. Eixa trampa la coneixem tots.

I els senyors tècnics de la central d'Andorra també, clar que ho saben, si ho sé jo. I ho sap qualsevol químic que tinga l'amabilitat de llegir-se o l'atenció un llibre d'ecologia i de contaminació pels fets del sofre quan aplegue a eixa altura.

Mire, jo no vaig a portar ací una discussió tècnica, però hi ha un fet que és per ara incontestable. No estava la central tèrmica d'Andorra, i els Ports, no dic jo que foren un paradís, però un tros de la nostra terra, doncs com una muntanya en tot allò que té el Maestrat natural de per si.

Està la central tèrmica d'Andorra i comencen a notar-se algunes coses. I sap vosté que es nota molt clar que per una conca de cert riu i quan en el poble de Morella es diu: «ja es veu el fumet» —i el fumet és perquè bufa l'aire des de la central— comença a veure's eixa contaminació. I les genebres la cara que presenten cara a la central és la que està contaminada, la que presenta en altre lloc no ho és. I no, amb això no dic que siga la prova fonamental. Però és sospitós, absolutament sospitós, que siga eixa central la que contamine.

Per tant, la proposta que posem nosaltres no és que tanquen

la central, sinó dir: «creiem que la contaminació és la central d'Andorra—implícitament—i desitgem que el govern prengui una decisió perquè tanque eixa central». Perquè nosaltres, si poguérem tancar-la, supose que l'hauríem tancat. Però clar, està sempre el problema de sempre, vostés reconsideren certes qüestions —que no vaig a comentar ací perquè són de tots sabudes— i no s'animen a fer una gestió valenta, decidida, de donar un colp d'atenció al govern, dels sentiments d'un grup de valencians que estan en eixes muntanyes i veuen que el que sempre han vist cada volta ho veuen pitjor, i que estan en una situació, no dic econòmica, ni dic de falta de recursos, sinó que veuen que l'entorn d'ells s'està deteriorant.

I això és evident. I els alcaldes d'allí uns diran blanc i altres diran negre, i un enginyer dirà una cosa i altre dirà una altra. I jo no vaig a tenir ací la paraula màgica per a dir: «jo sé el que passa allí». Però sí que sé una cosa en termes polítics, que de fet alguna cosa ha de veure la central d'Andorra, perquè sinó, vosté sap la quantitat de voltes que han fet depuracions d'eixos fums que tiren? No eixirà la central en eix sistema. Clar, vosté em dirà: «cada dia s'inventa una cosa». Clar que cada dia s'inventa una cosa, però cada dia els Ports de Morella van enrre, i per molt que s'invente, per molt que s'invente, les coses no van bé. I clar, a mi m'agradaria decisions polítiques, decisions valentes, opinions clares sobre açò.

I no m'ha parlat vosté res —i amb açò acabe— del embolic jurídic o fiscal, i això comença ja a ser un riu que porta pedres. Y, *cuando el río suena, agua lleva*. I no és que jo faça culpable a ningú, ni faça un perjudici de ningú, però les notícies són alarmants. Hi ha una intervenció de la fiscalia general de l'Estat que recomana al fiscal de Castelló, que no es pose tan fort en eix tema.

Mire, si el fiscal no es posa fort, si vostés passen de la qüestió, nosaltres no anem a passar. I si Brahms —i el disc el tinc en casa— pot fer vuit variacions sobre un tema de Haidin, a la millor nosaltres arribem a setze.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Roca.

El senyor Roca i Albert:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyor Crespo, en aquest tema jo crec que només hi ha dos camins a seguir, i són, per una part, o aprofundir les mesures correctores —que nosaltres creiem que és el més correcte— o tancar la central. Si tanquem la central, que en allò que pareix que el seu grup està més d'acord, jo voldria saber què és el que farem amb eixos treballadors? Perquè, clar, eixos treballadors són persones, i perquè no siguen valencians, són de Terol i també tenen uns drets que jo supose que s'ha de tenir en compte.

Per altra banda, jo voldria saber que dirà el Partit Regionalista Aragonés, un partit que és com vostés, o paregut, i que fins la data no ha dit res; a ells els va la mar de bé i ells el tancament no el demanen. Jo crec que, ja que vostés tenen encontres amb ells, ens farien un bon favor si parlaren amb ells i demanaren que ells mateixos demanen el tancament.

I, per altra banda, en els temes jurídics que vosté estava dient. Jo el que li he de dir és que el que hagen de fer jutges, que ho facen; i no anem a ficar-nos en eixa tasca i en eixa feina que no és cosa nostra, i hem de ser respectuosos. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Roca.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 30 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció, es rebutjada la proposta de resolució.

Senyor Vives.

El senyor Vives Borrás:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Aquest tema, que és un tema, com molt diu el portaveu del grup socialista, ranci, vell. Perquè creiem que poques coses més es poden dir de les que s'han dit ací durant deu anys, perquè crec que és el tema més vell tenim en aquestes Corts. Crec que és un tema perquè tots vostés, i molt especialment tots vostés, es pregunten què fan uns xics com vostés en un lloc com aquest. I que s'ho pregunten per una senzilla raó, perquè crec que els responsables polítics són vostés, i crec que ja és hora, d'una vegada per totes, que un tema que afecta a la nostra Comunitat vostés estiguen en capçalera...

El senyor vice-president primer:

Senyor Vives, senyor Vives. Portem ja quasi dos dies de debat i sap vosté que li toca fer ara.

El senyor Vives Borrás:

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

D'acord.

El senyor Vives Borrás:

Aleshores el meu grup ha votat que sí perquè creiem que és una cosa que està clara, que és —la proposta de resolució ho diu—: «El Govern valencià instarà i exigirà del Govern central el tancament de la central tèrmica d'Andorra mentre no s'arbitren mesures per a evitar la contaminació que està causant tan greus danys ecològics en la comarca dels Ports.»

I crec que és una cosa coherent haver fet l'activa per passiva; que siga la pròpia central la que tanque i la que haja de demostrar d'una vegada per totes que ella no contamina. En compte de ser moltes institucions les que hi ha volent demostrar que això està contaminant, que això està causant un mal molt greu a amples terres de la Comunitat, que siga la central la que diga: «nosaltres tenim aquests estudis, tenim aquestes proves, i en aquestes proves i en aquests estudis no contaminarem». Però mentre eixes proves no estiguen, que la central estiga tancada, que ja està bé de sofrir les conseqüències d'uns altres.

Crec que és una cosa molt important que d'una vegada per totes es s'aclessa. I el que no pot ser al cap d'ací deu anys que portem en aquest tema és que aquest tema estiga encara venint ací dia a dia, setmana a setmana i legislatura per legislatura sense haver-se solucionat.

Crec que és molt greu, molt greu, que en aquesta conselleria que tenim de Medi Ambient u exigeix informacions i diu: «una granja de Bellús condemnada a un any de presó»; i quan la fiscalia de Castelló demane un any de presó per al director general d'Endesa, qui isca un senyor, que és el fiscal general del regne —que, en compte de fiscal general del regne, pareix que siga fiscal general d'algun partit polític— ha defensar que no s'encause a eix home, quan ell és el principal responsable del que està ocorrent.

El nostre grup ha votat que sí perquè creiem que d'una vegada per totes aquest tema s'ha acabar i ja no valen tants draps calents com algú ha volgut donar.

Creiem que si aquest fiscal general, en la diligència que ha actuat per a poder, per a evitar que es processe el director d'Endesa, haguera actuat en la mateixa diligència per a evitar

la contaminació, avui no parlàrem d'aquest tema i avui aquest problema estaria solucionat d'una vegada per totes.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Vives.

Senyor Asensi, per a què vol la paraula?

El senyor Asensi Sabater:

Para una cuestión de orden, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Quina qüestió d'ordre?

El senyor Asensi Sabater:

Muy sencilla. Aceptamos, como es natural, siempre, como grupo, cualquier decisión de la Mesa. Pero como resulta que se utilizan con frecuencia los turnos de explicación de voto para abrir de nuevo una réplica posible hacia el grupo socialista, porque se remiten a él, mi grupo tiene naturalmente que pedir, cada vez que esto ocurra, la palabra, y me creo con derecho suficiente para que se la conceda al presidente y replicar los argumentos del señor diputado.

El senyor vice-president primer:

Senyor Asensi, dins de les dificultats que porta aquest tipus de debat, perquè efectivament és un torn en què la presidència ha iniciat des del primer moment i ha impedit la contradicció entre ell, aquesta presidència està fent esforços per evitar que això s'origini. Ho aconseguix en la mida que pot. Nosaltres, tots, hem de col·laborar perquè el debat siga lleugeret i que no es complique més la vida.

Senyor Asensi, ocupe el seu escó.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

De tota manera aquesta presidència vol advertir, una vegada més, i crec que és una ocasió per a fer-ho, que els torns per a explicació són torns d'explicació de vot. Hem fet un conveni entre tots, un conveni, una interpretació perquè aquest debat és un debat molt especial, no està recollit singularment en el Reglament perquè les explicacions de vot siguen això. Ja sé que és molt fàcil conculcar l'acord, l'acord tàcit entre nosaltres.

Aquesta presidència cada vegada serà més rígida perquè no es pot relaxar, perquè açò podria ser interminable.

Senyories, se suspén el ple que continuarà a les set menys 5 minuts.

(Se suspén la sessió a les 18 hores i 40 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 19 hores i 7 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Continúa la sessió.

Per a la defensa de la proposta de resolució 4.275, té la paraula el senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Señoras y señores diputados.

Con esta propuesta de resolución planteamos aquí y pedimos una mayor financiación para la formación profesional. En aras a la brevedad de la intervención no vamos a repetir aquí las carencias y necesidades de la formación profesional en nuestra Comunidad, ya que las cifras y estadísticas las dio el portavoz

de nuestro grupo en su intervención del pasado día doce porque aquí sólo queremos resaltar la importancia y necesidad de la formación profesional; necesidad que nuestro grupo vienen defendiendo continuamente de forma reiterada...

El senyor president:

Senyor Rodríguez, senyor Rodríguez...

Senyor Artagoitia, tiene la palabra.

El senyor Artagoitia Calabuig:

... que nuestro grupo viene defendiendo de forma continuada, viendo más y mejores centros de formación profesional, con menos ratio de alumnos por profesor y mayor conexión con las empresas para las prácticas y la elaboración de los programas de estudio, para evitar lo que ocurre en la enseñanza de materias en formación profesional que se suelen enseñar cosas que después están obsoletas en el mundo del trabajo.

Y éste es uno de los problemas que ya señalaba en mi anterior intervención como necesario para dar soluciones a los problemas de tipo industrial, donde las empresas suelen estar faltos de cuadros medios suficientemente formados.

Como ya dije en el debate de presupuestos, faltaban fondos para la formación profesional, al igual que también dije que desgraciadamente se le hurtaría el debate de la aplicación de los fondos que se iban a recibir como mayores transferencias para el presente ejercicio, algo más de 9.000 millones de pesetas. Y eso es lo que intenta en parte evitar esta propuesta, que defina una prioridad de nuestro grupo intentando igualmente obtener la definición del gobierno en esta Cámara con claridad de, si está a favor de la formación profesional, cuál ese programa para la FP y cuánto quiere destinar de formación adicional a esta materia que ya tuvo una modificación en los presupuestos, en el punto 9, del apartado 1), del artículo 37 de la ley de Presupuestos para este ejercicio. Y que no quede en una mera indicación de que los fondos adicionales obtenidos irán fundamentalmente a servicios sociales y formación profesional, como se reconoció en el debate por el presidente de la Generalitat.

Esta propuesta no sólo la venimos defendiendo nosotros, sino que, como he dicho, de forma expresa la defendió también el presidente de la Generalitat Valenciana en sus intervenciones pasadas, tanto en el debate de investidura, donde expresamente reconoció la necesidad y el grave déficit que tenemos en formación profesional, como cuando habló de la necesidad de la formación en su intervención del pasado día 12; por lo tanto no creo que aquí nadie le enmiende la plana, ni tampoco a lo dicho por el señor Nabás esta mañana cuando hablábamos de la segunda universidad.

Al fin y al cabo lo que traemos aquí está en esa línea de colaboración, como grupo de la oposición, que planteó nuestro portavoz en el debate del pasado día 12, donde ya argumentó la defensa de estas necesidades y las carencias de la formación profesional.

Esperamos que sea votado a favor.

Nada más y muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Artagoitia.

Pasamos a votación la propuesta de Unión Valenciana. Comienza la votación.

Votos a favor, 24; en contra, 45, queda rechazada la propuesta de resolución.

Para explicación de voto, señor Nabás.

Advierto una cosa: la explicación de voto es de menor a mayor. Quiero decir que, el que no la ha pedido, no la tiene. Señor Nabás.

¿Desea algún Grupo intervenir en explicación de voto?
(Remors.)

No hi ha cap de desordre. Sí, sí, però és que jo no veig el desordre enlloc. Doncs, explique-ho vosté.

El senyor Villalba Chirivella:

Considere que sobre la base de la resolució de la presidència que regula est debat.... (inoible) ... l'explicació de vots aquells que no tinguen ocasió d'intervenir en el debat, i considera el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana que el Grup Socialista s'ha oposat i per tant havia d'haver utilitzat el torn en contra, no l'explicació de vot.

El senyor president:

Senyor Villalba, sega's que va a sentir la resposta.

Mire vosté, la resolució de presidència el que diu és que el president pot —cosa que vol dir que és possible o no— donar un torn en contra. Com és el criteri de la presidència no donar ja torn en contra, anem a l'explicació de vots a la vista del que jo entenc que és un abús que s'està produint per a utilització de l'explicació de vot.

Per tant, el que vulga explicar el vot té ocasió. Si hi havia alguna distracció en aquest tema, la resta de Grups si volen explicar el vot de menor a major tenen la paraula per a explicar-ho.

Senyor Nabás té la paraula.

El senyor Nabás Orenga:

El Grup Socialista ha votat en contra d'aquesta proposta de resolució perquè formalment la considerem inadequada, el nou sistema de financiació ha de regular-se a través de crèdits extraordinaris que és la llei...

El senyor president:

Per favor, senyor Nabás. Jo pregue que presten atenció a l'orador.

Senyor Nabás, té la paraula.

El senyor Nabás Orenga:

Dic que hem votat en contra —si algun diputat no ho ha pogut escoltar— perquè formalment és inadequada la proposta per dues raons: primera, perquè el nou sistema de financiació i els possibles nous ingressos com a conseqüència d'allò ha de regular-se d'acord amb la Llei de la Hisenda Pública; segon, perquè mai seran suficients els recursos que es destinen a la millora de la Formació Professional i, entenem, que des de la Generalitat s'estan fent i és la política de la Generalitat, del Consell de la Generalitat, tots els esforços pressupostàriament necessaris per a millorar eixa Formació Professional. I està aquí el desenvolupament de la LOGSE, està els impulsos a noves especialitats i graus en la Formació Professional i la voluntat política expressada no solament pel Grup Parlamentari, sinó pel propi Govern de la Generalitat.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a la següent proposta de resolució, també del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, 4.276. Té la paraula el senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

Esta proposta de resolució que portem ara és un detall que dins del que estem parlant estos dies pot ser que no tinga molta importància, però possiblement per com de prop està de València o pel fet històric que el barranc que al.ludim en la

proposta de resolució ha fet moltes desfetes, estem preocupats per la seua situació.

Creiem que seria convenient que per part del Govern valencià s'acostara al Govern de l'Estat —supose que ho estan fent— amb més diligència per a complir el que s'ha previst en eix barranc, que és la neteja, l'aconduïment i, fer una solució acomodada.

Poc més he de dir i no vaig a abusar de l'amabilitat de les seues senyories sobre açò perquè es podia fer una història de les desfetes que ha tingut el barranc de Carraixet. Es podia parlar que eix barranc ha estat en cert moment qüestionant per una raó de viaris i de carreteres que s'havien de fer als costats o no s'havien de fer, podíem parlar de la mota com té les aigües, fins i tot, podíem parlar d'una cosa que és més greu —crec en el meu concepte, puc equivocar-me—, que és la desembocadura que té el barranc respecte a la mar Mediterrània, que està en una situació pràcticament molt perillosa. Encara que he de dir que evidentment en les zones de platja del mar Mediterrani a la nostra Comunitat, fer barrancs que desaigüen amb facilitat costa més perquè cal fer esculleres, les esculleres després diuen que les arenes les porten cap ací i cap allà, tot és una complicació. Però hem nascut ací i hem de donar solucions a les qüestions d'ací.

Jo supose que vostés tindran una bona contestació per a oposar-se o per a entrar pel camí que jo propose, no importa. El que la resolució d'esta proposta m'agradaria que fóra en el sentit, com és natural, del que el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana demana, però si no fóra així tampoc em preocupa molt perquè això una vegada o una altra s'ha de fer, perquè deixar-ho així abandonat no té cap trellat.

Si vostés ajornen esta qüestió, la deixen per a més tard, doncs, no m'agrada tant. Crec que hi ha un perill, especialment a octubre quan entrem a l'hivern per les pluges. Ara no és el moment, i sobretot és un tema que el seu traçat agarra diversos pobles molt típics i molt consubstancials al que és la població valenciana de l'Horta. Crec que fa falta treballar i, per suposat, estem disposats a treballar junts —a nosaltres no ens importen estes qüestions— en la resolució d'eix problema. S'ha dit moltes vegades que és el Govern que no aporta encara, que hi ha un termini més endavant, tot això és possible, però el barranc de Carraixet és una amenaça. Si hui se'n fa ressò la premsa o vostés mateixa prenen una situació de consciència d'esta qüestió, doncs, jo els quedaré molt agraïts, i molt més agraït naturalment, no en nom meu que no represente res, sinó el que represente és una inquietud de moltes persones si s'aprovara esta proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Passem a votació la proposta de resolució d'Unió Valenciana.

Comença la votació.

Vots a favor, 26; en contra, 44; cap abstenció.

Algun Grup desitja explicar el vot?

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Breument per a dir-li que hem votat que no perquè senzillament el Ministeri d'Obres Públiques ja ha solucionat l'obra, i per tant garanteix la seua financiació.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Proposta de resolució 4.277 del Grup Parlamentari

Nacionalista d'Unió Valenciana. Per a la seua paraula té la defensa el senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

La proposta de resolució que presenta el nostre Grup Parlamentari pretén que el Govern valencià articule i presente a aquestes Corts Valencianes, en el termini de 3 mesos, un programa a nivell estatal i internacional de l'idioma valencià. En esta mateixa proposta pretenem que s'insti al Senat perquè arbitre les mides necessàries per a la seua utilització.

En la línia de defensa de l'idioma valencià que ja hem fet en una anterior proposta de resolució en què hem intentat que per part del Govern valencià es respecte i es faça respectar l'Estatut d'Autonomia i concretament el seu article seté, presentem aquesta nova proposta de resolució. Pretenem que el Govern valencià duga a terme una política de difusió de l'idioma valencià, de la llengua valenciana, donant-li una projecció internacional. Creiem que al Govern valencià li falta iniciativa i que podia haver pres exemple de com des d'altres comunitats els seus governs fan polítiques carregades de forta projecció internacional, i apostant per una clara i inequívoca defensa i difusió de la llengua.

Estem demanant, senyores i senyors diputats, que en conseqüència les actuacions en matèria lingüística del Govern valencià no se circumscriuen únicament a l'àmbit territorial de la nostra Comunitat Valenciana, del nostre Regne de València.

Ben al contrari entenem que han d'aprofitar-se totes les circumstàncies, tots els esdeveniments per a aconseguir expandir el nostre idioma valencià tant a la resta de l'Estat espanyol com a l'estranger, en tots els fòrums internacionals on podem tenir la possibilitat de fer conèixer la nostra llengua.

Notícies com que la Generalitat diu per boca del director general de política lingüística que no ha donat temps de muntar un estant valencià en el saló de llengües, cultures i de llibres en versió original Expo Llengües '92 de París, són les notícies que confirmen la política que creiem que cal desterrar. Eixa falta de vocació per fer conèixer la nostra llengua valenciana, de donar-li l'oportuna projecció internacional és el que al nostre judici cal canviar.

No és suficient que es diga que un cap de departament de coordinació lingüística vaja a l'exposició o participe en un debat que, a més a més, va versar sobre un nou impuls en el procés de normalització lingüística i que, a més, està organitzat per la Generalitat Catalana en col·laboració amb el Govern balear. Açò no només no és suficient, a més no és convenient i al nostre criteri no ha d'anar. El que no té explicació és que a estes altures encara s'estiguen mantenint contactes amb el Ministeri d'Exteriors perquè en pròxims certàmens la Comunitat Valenciana pugua comptar amb un apartat específicament valencià.

En definitiva, mentre la Generalitat catalana, per ficar un exemple, tindrà el seu estant, la nostra Comunitat no estarà present. En est exemple recent tenim una prova palpable de les diferents sensibilitats davant un mateix fet, desaprovechar circumstàncies que permeten difondre l'idioma valencià a la resta de l'Estat espanyol i fora d'Espanya, creiem que és lamentable. El Consell hauria de comptar amb un programa a nivell nacional i internacional per a l'idioma valencià.

En estos moments, senyores i senyors diputats, s'està discutint una reforma en el reglament del Senat, una reforma que podria tenir com a resultat el reconeixement d'un mínim en funció de les representacions de les comunitats autònomes. Es discuteix la utilització dels diferents idiomes i

se sembla que s'admetrà que els presidents de les autonomies puguen utilitzar en les seues compareixences la llengua de la corresponent comunitat.

El nostre Grup entén que s'hauria d'instar al Senat perquè es preguen les mesures necessàries per a la utilització de l'idioma valencià.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta defensada pel senyor Giner.

Comença la votació.

Vots a favor, 6; en contra, 45; abstencions, 18.

La senyora Marcos té la paraula per explicar el seu vot. El vot del seu grup, perdó.

La senyora Marcos Martí:

Molt breument. Solament per manifestar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat en contra d'aquesta proposta, perquè si sembla greu fer el ridícul a nivell casolà, fer el ridícul davant les instàncies internacionals és com a mínim molt més dolent.

Gràcies.

El senyor president:

Senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Lo más brevemente posible para explicar el voto de mi grupo parlamentario en el sentido de su abstención. Dos consideraciones.

La propuesta de resolución presentada por el Grupo Nacionalista Unión Valenciana dice: «que el Gobierno valenciano articule y presente en estas Cortes, en el plazo de tres meses, un programa a nivel estatal internacional del idioma valencià».

Nuestro grupo en principio ni se opone ni se opondrá nunca a programas de ese tipo que relancen el valenciano como lengua oficial de esta comunidad.

Ahora bien, en este sentido subrayar que dicho programa, que tendría que desarrollar en su caso la conselleria de Cultura, debería de tener dos vertientes distintas: por una parte, el que el valenciano como tal estuviese presente en los certámenes internacionales pertinentes; pero, sobre todo, que el valenciano estuviera presente en el ámbito básico que como lengua culta le corresponde, que es justamente el ámbito universitario.

En consecuencia esta extensión del valenciano, desde el punto de vista internacional y nacional, sólo podría producirse desde el ámbito que les enuncio. Esto es, con conciertos con las universidades valencianas españolas, y me permito sugerir, europeas y americanas al respecto.

En segundo lugar, su propuesta de instar al Senado para que arbitre las medidas necesarias para su utilización, bueno, solamente una consideración. Y es que, como el señor Giner ha dicho hace un minuto, hay pendiente una reforma del Senado que está en trámite de tal reforma. Y, en consecuencia, el Grupo Parlamentario Popular estima lo más conveniente y pragmático esperar en cualquier caso los resultados de esa reforma.

Por otra parte, entendemos que el valenciano como lengua tiene un nivel de oficialidad circunscrito a la Comunidad Valenciana según reza el Estatuto. Y, consiguientemente, nuestro grupo estima que posiblemente creará mayores problemas de carácter y de orden especialmente pragmático, esto que ustedes proponen con respecto al Senado.

En cualquier caso no vamos a pronunciarnos con respecto a la creación de ese mini senado, por la sencilla razón que todavía y en cualquier caso es un trámite parlamentario.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Calomarde.
Señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Nos oponemos a esta propuesta de resolución por los siguientes motivos.

En la primera parte de la propuesta, y sin entrar a analizar lo que podría suponer un plan o la petición de un plan que yo creo nadie lo está demandando. Puesto que la propia Generalitat, a través de su departamento de la dirección general de Política Lingüística, está realizando ya de hecho, pues una serie de actuaciones en el ámbito internacional y también en el ámbito español, que se concretan en las siguientes cuestiones:

Primero. Presencia del valenciano en libros y literatura en valenciano en los foros internacionales: Frankfurt, Bolonia, Buenos Aires; exposiciones como Tirant Lo Blanc, en el Alguer, Perpignan, Amsterdam, Dallas, Utrech, París, etcétera. Cursos de enseñanza y posibilidad de acreditarse ante las juntas calificadoras para valencianos fuera de la Comunidad Valenciana, es algo que se está realizando con toda normalidad y sin ninguna alaraca, sino como cosa de actividad normal de la Administración valenciana. La Generalitat está en contacto con todas las agrupaciones lingüísticas europeas adheridas a la CEE, con intercambio de acciones conjuntas, etcétera. Todos sabemos como se denominan en las sociedades europeas, se ha hecho alusión aquí, pues el tema de la lengua que nos concierne. Ayudas a la traducción del valenciano a otras lenguas. Todo esto son actuaciones realizadas que no consideramos conveniente que se agrupen en un plan.

En cuanto a la segunda parte de esta propuesta de proposición, creemos que es algo absolutamente descabellado. Porque consideramos que todo lo que concierne a una cámara parlamentaria, como es el caso del Senado, entra dentro de lo que son sus competencias propias.

Si se está produciendo en estos momentos una reforma en el Senado español, como de todos es conocido, creo que una mínima sensibilidad por parte nuestra nos obliga a dejar que sea la propia cámara del Senado la que lleve a cabo su reforma, tanto en ese tema de las lenguas como en cualquier otro.

De igual modo que nos parecería bastante abusivo que una Cámara parlamentaria de cualquier autonomía o del propio Parlamento del Estado se ingiriera en lo que podrían ser competencias propias de la nuestra.

En consecuencia, por lo descabellado y absurdo de esa propuesta, nos oponemos totalmente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Asensi.
Propuesta de resolución 4.278, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana.
La senyora Ramón-Llin té la paraula.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

El debat d'esta pròxima proposta sobre un tema que ja s'ha debatut també com a proposta de resolució a conseqüència d'altres debats de l'estat de la comunitat. Efectivament açò ve des del setembre del 89 que presentàrem aquella primera proposta de resolució que obligava al Consell a presentar a estes Corts Valencianes un projecte de llei de comarcalització

de la Comunitat Valenciana dins de l'anualitat 89/90. I aquella primera proposta de resolució va comptar amb el recolzament unànime d'esta Cambra.

Posteriorment en el següent debat d'octubre del 90, i davant de l'incompliment d'esta proposta de resolució, perquè efectivament eixe projecte de llei no s'havia presentat, vam fer una altra proposta en este mateix sentit tornant a incidir en el mateix tema perquè es fera esta llei de comarcalització.

En aquella ocasió, efectivament, ja no comptàrem amb el recolzament del Grup Parlamentari Socialista. I ara hem tornat a plantejar esta iniciativa, però d'una forma diferent.

Efectivament, com per aquella línia clara i directa d'exigir al Consell que presentara este projecte de llei, pensem que no hi havia ninguna intenció de fer-ho. Hem pensat que hi havia una altra fórmula per la qual no podrien plantejar-se obstacles per part dels grups parlamentaris a recolzar esta proposta.

Efectivament la proposta que presentem a votació i a debat diu: «que les Corts Valencianes manifesten la seua voluntat d'iniciar el procés de comarcalització de la Comunitat Valenciana—entenem esta primera frase com una declaració d'intencions—. En est sentit—i continua esta proposta—insten al Govern valencià per tal que potèncie al màxim la creació i funcionament de les mancomunitats de municipis, com a punt de partida per arribar amb posterioritat a un consens que faça possible una llei de comarcalització de la Comunitat Valenciana durant esta tercera legislatura, desenrotllant així l'article 46 de l'Estatut d'Autonomia».

Efectivament, nosaltres hem volgut manifestar amb esta proposta, i volem que així ho entenguen tots els grups, que és un tema tant important que no ha de capitalitzar ningú, i que indubtablement no pretenem això. És tan important que ha de ser des de la mateixa base, des del mateix sentit dels municipis i, efectivament, producte d'un consens.

En el debat que tinguérem la setmana passada el president Lerna al contestar al nostre portaveu, al senyor Villalba, quant al tema puntual de la comarcalització que així va expressar, discrepava o no confiava en la nostra bona voluntat en este tema dient que nosaltres s'anàvem a oposar, si eixe procés s'iniciava, s'anàvem a oposar des dels propis ajuntaments a què es creara la delimitació comarcal, a ficar problemes i a discutir si un poble o un altre perteneixia a alguna altra comarca.

La veritat és que res més lluny de la nostra intenció, ni de la intenció en el nostre discurs, ni en la nostra proposta. I, efectivament, ací està reflexat que la intenció nostra és arribar per una via segura, per una via efectivament de consens i per una via de sensibilitat i que els pobles senten la comarca a la que van a perteneixer.

Per tant, jo crec que amb aquest text que presentem no poden haver les mateixes discrepàncies que hi hagueren en anteriors debats, en anteriors propostes de resolució. Perquè, efectivament, la via de consens, la via és que tots els municipis sàpiguen què és el que van a tenir i quins beneficis van a tenir.

Creiem que és una qüestió molt clara i que, efectivament, no és un tema per fer una guerra, ni que plantegem açò d'una forma hipòcrita per després, quan el Govern comence des dels municipis o des de les nostres possibilitats polítiques, començar a oposar-se a tot perquè si.

I crec que la demostració més fefaent de la nostra bona voluntat i del nostre interès en que la comunitat es puga vertebrar en un futur pròxim en comarques, està en el text d'esta proposta que esperem, des del Grup d'Unió Valenciana, es puga recolzar per la majoria o amb la unanimitat de tota esta Cambra.

I que a partir d'ara el debat que es tinga sobre la comarcalització siga ja sobre una base legal, sobre una base d'un projecte de llei sobre el que ja puguem plantear les discrepàncies i les inquietuds de cada un dels grups polítics.

Per tant, pensem que és un tema important en la vertebració de futur d'esta comunitat. I crec que així ho entendran tots els grups, perquè així ho han manifestat en diverses ocasions, incluint el president de la Generalitat que en moltes ocasions ha dit que això seria una realitat.

Esperant la confiança de tots els grups, res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem a votació la proposta de defensa pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana.

Comença la votació.

Vots a favor, 29; en contra, 44. Queda rebutjada la proposta.

Algun grup desitja explicar el vot?

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Mi grupo ha votado en contra de esta propuesta de resolución por las siguientes razones:

Primero, porque consideramos que esta es una propuesta que no se deduce de lo que ha sido, por parte del presidente del Consell, el debate que inició con ocasión del estado de la comunidad.

En segundo lugar, porque consideramos que es una propuesta que no está entre las prioridades de este Gobierno, porque a su vez no es una demanda que hoy plantee la sociedad.

En tercer lugar, porque estamos por verificar y experimentar hasta que punto los esfuerzos por lograr una mayor mancomunidad de servicios es un esfuerzo que realmente tiene sus resultados.

Y, en cuarto lugar, junto con todo ello, sin despreciar la posibilidad que en el futuro se pueda instalar, porque consideramos que en estos momentos sería introducir una administración intermedia que encarecería, en definitiva, en estos momentos lo que serían los presupuestos públicos.

En consecuencia, nos hemos opuesto a esta propuesta de resolución.

El senyor president:

Muchas gracias.

Propuesta de resolución 4.281, del Grupo Parlamentario Popular.

Señor Maluenda, tiene la palabra.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Aquesta proposta de resolució sol·licita que el Govern valencià, que el Consell de la Generalitat presente davant la Mesa de les Corts Valencianes, en el termini màxim de 90 dies, un projecte de llei que regule la iniciativa legislativa popular que preveu l'article 87 de la Constitució Espanyola i que també es contempla en l'article 14 del nostre Estatut d'Autonomia.

Entén el Grup Parlamentari Popular, al que honre representar en aquest moment, que és necessari que el cos electoral de la Comunitat Valenciana tinga la possibilitat de presentar iniciatives parlamentàries que, d'aconseguir amb la tramitació parlamentària el recolzament de la Cambra la presa en consideració, pogueren ser traslladats a comissió i debatudes mitjançant la presentació de les pertinents esmenes.

I entenem que donada la configuració actual de la Cambra és el grup parlamentari majoritari, el grup que sustenta al govern, aquell que té majoria absoluta, el que hauria de possibilitar esta participació que marca la Constitució i reconeix

l'Estatut d'Autonomia, en favor de ciutadans de la nostra comunitat per tal que puguem presentar eixes iniciatives.

Per tant, senyories, recabem el recolzament de tots els grups parlamentaris i esperem que siga una realitat que el Consell presente eix text legal que estem sol·licitant. I que del debat, de la discussió, de la participació i col·laboració de tots els grups puguem promulgar una llei de la Generalitat que faça possible la possibilitat que el cos electoral puga presentar les seues iniciatives parlamentàries davant la Mesa de les Corts.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Muchas gracias,

Pasemos a votación la propuesta defendida por el senyor Maluenda.

Comienza la votación.

Votos a favor, 22; en contra, 48; abstenciones, 6; queda rechazada la propuesta.

Señor Botella, tiene la palabra.

El senyor Botella Vicent:

Breument, per explicar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida hem votat no a esta proposta de resolució, i ho hem fet per la raó següent. Nosaltres entenem que aquests tipus de lleis són positives si realment tenen un contingut que aprofite perquè aquestes iniciatives realment es puguem portar des de la iniciativa popular, i també des dels ajuntaments que són, lògicament, la institució més propera a ciutadans i a les ciutadanes.

Com tots vostès saben, en la legislatura que ha finalitzat fa poc aquest grup parlamentari va presentar un avantprojecte d'iniciativa popular i dels ajuntaments, que ha estat entrebancat durant molt de temps, fonamentalment per la posició dels dos grups majoritaris d'aquesta Cambra. I que per tant, des d'eixa perspectiva nosaltres considerem que a allò que s'ha d'anar és lògicament a una llei que arregle la iniciativa popular, però també la iniciativa dels ajuntaments.

És per això, per les raons que hem votat contràriament a aquesta proposta.

Moltes gràcies.

(Remors.)

El senyor president:

Senyor Maluenda, jo li done per reproduïdes les mateixes paraules que li he dit al senyor Asensi, que li diré a tots els que han intervingut. (Remors.)

No, no hi ha torn de rèplica. Jo li pregue que se sente, i la senyora Ramón-Llin té la paraula.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Molt breument per a explicar la nostra abstenció a aquesta proposta, perquè efectivament encara que coincidim en el plantejament de fons de la qüestió, i estant d'acord amb que es regule la iniciativa legislativa popular, hem pensat que per a evitar allò que es va produir en la segona legislatura.

Que efectivament, els dos grups majoritaris d'aquesta Cambra van obstaculitzar reiteradament la tramitació d'esta llei, i per a evitar que eixa situació es tornara a produir en un moment donat en aquesta tercera legislatura, pensem que en lloc de plantejar una proposta de resolució. Allò més interessant i important per tal que açò isca abant seria primer tindre unes reunions entre tots els grups, i poder traure abant un text entre tots que ens pareguera correcte, però evitar-se les situacions de l'anterior legislatura, que efectivament va ser produïda pels dos grups majoritaris.

Per això, encara que estant d'acord amb la proposta, però

no en la forma de portar abant esta iniciativa legislativa, ens hem abstés en esta votació.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president.

Per els mateixos motius que anteriorment li he exposat, sol·licite un torn de rèplica a la senyora diputada, perquè entén que en la seua intervenció està, d'alguna forma, afectant a l'honorabilitat d'aquest grup que en cap moment ha bloquejat res en la Cambra.

El senyor president:

Senyor Maluenda.

Per els mateixos motius no té la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Muy brevemente, en primer lugar para recordar que como en otras ocasiones hemos dicho, esto es una, o podía haber sido, debería ser una iniciativa legislativa, que contara con el consenso unánime de la Cámara. Y en ese sentido hay que recordar que en efecto, como decía el señor Botella, hubo ya un intento de que prosperara una proposición de ley por parte de su grupo en la legislatura anterior, y también deben de conocer el resto de los grupos que en esta legislatura se ha trabajado en este sentido.

Si no se ha conseguido, pues, estábamos cerca de conseguirlo, por tanto no nos ha parecido oportuno apoyar la propuesta del Grupo Popular, porque rompía con esta dinámica que se había iniciado, a nuestro juicio, con acierto.

Por tanto, démonos tiempo, como decía la señora Ramón-Llin, démonos tiempo, y posiblemente pueda surgir de la Cámara este consenso que nos permita seguir adelante con esta iniciativa.

Nada más.

El senyor president:

Señor Maluenda. *(Remors.)*

Vamos a suspender por cinco minutos el pleno, y la presidencia no tiene ningún inconveniente en aclarar...

El senyor Maluenda Verdú:

...(inoïble) pels mateixos motius expressats, i donat més que és el Grup Socialista el responsable de què aquell projecte es bloquejara...

El senyor president:

Senyor Maluenda, no té la paraula per la mateixa raons.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Cinc minuts i cride als portaveus, per favor.

Se suspén la sessió.

(Se suspen la sessió a les 19 hores i 45 minuts.)

(Es repren la sessió a les 20 hores i 6 minuts.)

El senyor president:

Il·lustres senyors diputats, continua la sessió amb la defensa de la proposta de resolució 4.282 per part del Grup Parlamentari Popular, i té la paraula el senyor Aparisi.

El senyor Aparisi i Moya:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Una vegada més portem ací a estes Corts un tema que, com es deia este matí, ja comença a ser clàssic en esta Cambra, i ens referim, concretament, al tema de la problemàtica d'IMEPIEL.

Jo pense que encara el portarem alguna vegada més, donat almenys per la lentitud i la certa incapacitat que s'està veent per a resoldre-ho.

Encara no fa un any el nostre president de la Generalitat, el senyor Lerma, deia a la Vall, i vaig a citar textualment el que diu el periòdic, no ho dic jo, «18 de maig de 1991.—estava en castellà, ho llig en castellà— El presidente de la Generalitat se entrevistará con Solchaga. Joan Lerma se compromete a garantizar el futuro de IMEPIEL».

Evidentment el senyor Lerma estava en campanya electoral, perquè si donem un repàs als fets ocorrits des d'aleshores no tenen res a veure amb esta promesa, ni fins l'altre dia el president havia fet un mínim gest en esta direcció.

Hem tingut que esperar a situacions molt desagradables que començaren en la recepció ací a València dels treballadors d'IMEPIEL d'una forma una mica rara, i que han acabat en un dia tris, inolvidable, per al poble de la Vall, i que recordava els moments més durs de repressió i violència als treballadors de la història del poble. Im'atrevisc a dir que un succés desconegut per al poble de la Vall, en un dia, ja li diuen el "7-F", on la policia va prendre la Vall i el seu ajuntament davant l'absència dels seus responsables polítics.

En el debat de l'estat de la comunitat, el senyor Lerma deia en el torn de rèplica, «todos tienen su responsabilidad, y el Gobierno está dispuesto a asumir la suya». Jo dic, senyor Lerma, ací té vosté una responsabilitat, ací té vosté un compromís agafat per vosté mateix a la Vall, acomplisca amb ell i faça que els seus companys ací a Madrid ho assumisquen. I no permetisca que es continue destruint ocupacions a la Vall, i accelere, si és possible, el proccés per a facilitar la creació de nous llocs de treball.

En esta proposició que avui presentem es posa a l'abast del seu govern la possibilitat d'un punt d'eixida per a començar a veure una llum en el problema d'IMEPIEL i de la comarca de la Vall. La lentitud de les solucions no pot portar a res bo. Un govern no ha d'anar a remolc de la situació, sinó posar-se al cap del problema i reivindicar les solucions o les accions adients per a caminar cap a una solució.

Els punts que ací presentem són el resum d'un pla d'actuació ben pensat, però que de segur es pot millorar, i que el Partit Popular posa en consideració buscant l'aprovació de tots els grups i el consens de tota la Cambra.

I no vull que ningú es porte a engany, però tot el pla d'actuació a IMEPIEL i a la Vall passa per un punt que sempre serà el primer per a nosaltres, i és concretament el pas transitori d'IMEPIEL per patrimoni de l'estat, que junt al cobrament de les nòmines que es deuen als treballadors són els elements indiscutibles per a conseguir la pau social necessària per a poder dialogar. Al temps que es compliria per part del patrimoni en la seua responsabilitat subsidiària, i crearia, després d'un aclariment de la situació de l'empresa i dels acords amb els treballadors plasmats en un pla de viabilitat, l'ambient necessari per a que molts empresaris s'interessaren per la inversió en el complex d'IMEPIEL, en tot o en part, en tot o en part.

Perquè a més podem treure profit des de les administracions

de la resta dels terrenys que quedaren sense reprivatitzar. Tenint sol i creant línies d'ajuda per a la inversió en ell podia donar-se una via de solució a Imepiel, creant llocs de treballs en el mateix complex on s'està hui destruint. Estem parlant ací d'activar un ja existent polígon industrial a les mateixes instal·lacions i terrenys d'Imepiel, i això només es pot fer des de la titularitat pública de les mateixes en aquest moment.

Si a partir d'ací accelerem la construcció del polígon industrial promés a la Vall, i del que també hauríem de parlar en algun moment, som capaços d'elaborar un pla industrial per a la Vall i així com dotar al poble d'un centre suficient per a donar resposta a la demanda de formació i reconversió professional de desocupats, i mà d'obra excedent de la comarca i d'altres del voltant, estarem en condicions d'avançar i progressar a la zona.

El pacte que reclamem ací és de veritat un pacte polític, social i econòmic de progrés —ho he dit bé—, de progrés. Si la Cambra així ho veu, esperem l'aprovació de la Cambra. Si el partit socialista, que en definitiva significa la majoria parlamentària, ho rebutja, espere tan sols que presente ací una iniciativa millor, pel contrari haurem de seguir insistint en què la idea de diàleg i pacte només són paraules buides sense cap significat; i el senyor Lerma haurà faltat una vegada més als compromisos que ell mateix s'imposa, que no li'ls hem posat ningú, se'ls imposa ell mateix.

Per acabar també voldria dir que aquest diputat del Grup Parlamentari Popular de les Corts Valencianes considera insuficient l'acord adoptat ahir a Madrid, imposat, sens dubte, a la resta dels grups per la majoria socialista, utilitzant el tòpic «o el que és meu o res».

En tot cas, senyores i senyors diputats, continuarem treballant per un millor acord al respecte. Les propostes concretes de resolució són les següents:

«1. Que el Consell inste al Govern de la nació perquè la direcció general de patrimoni assumisca transitòriament la gestió d'Imepiel i garanteixca el pagament de les nòmines pendents, d'acord amb la seua responsabilitat subsidiària.

2. Que el Consell inste al Govern de la nació perquè confeccione un pla de viabilitat per a l'empresa Imepiel, d'acord amb el comitè d'empresa, i on es contemple tant la situació actual com les possibles situacions de futur i es garantitzen les indemnitzacions en el seu cas, d'acord amb allò que marca l'Estatut dels Treballadors.

3. Que el Consell adopte les mesures oportunes per accelerar al màxim el desenvolupament i posterior promoció del polígon industrial que s'ha promés a la Vall.

4. Que el Consell elabore d'inmediat un pla industrial per a la Vall i la seua comarca, partint de l'estudi de la realitat industrial de la zona i de la seua possible readaptació i relançament en funció de les necessitats actuals de mercat.

5. Que el Consell cree un centre de formació professional ocupacional en la ciutat de la Vall per a donar resposta a la demanda de formació i reconversió professional de desocupats i mà d'obra en excedència, tant en la zona com en les zones properes, i en concret en la zona rural de l'Alt Palància».

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Aparici.

Senyor Fenollosa, per a què vol la paraula?

El senyor Fenollosa Ten:

Per a torn en contra.

El senyor president:

Té la paraula.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Vull primer que tot, en una breu referència, parlar dels fets ocorreguts el dia 7 de febrer a la Vall d'Uixó i dir que els principis de l'estat de dret democràtic que una resolució, presa per unanimitat dels 21 concejals de l'ajuntament de la Vall d'Uixó una setmana abans dels fet del 7 dia, en què es demanava i es condemnava, primer, uns fets passats precisament per haver ocupat uns treballadors de l'empresa Imepiel el saló de plens; eixa resolució deia «que es condemnem els fets atemptatoris contra el normal funcionament de la institució municipal i dels representants públics», i després es feia una crida a la reflexió i a la serenitat.

Torne a dir, els principis de l'estat de dret, la resolució presa per unanimitat del consistori i a més el fet que per algun mitjà de comunicació local es va dir que s'anava eix dia 7 de febrer a assaltar l'edifici de l'ajuntament de la Vall d'Uixó, va fer que es prengueren mesures, per qui entenc des del meu punt de vista de diputat autònom que correspon prendre mesures, que són al governador civil i a l'alcalde d'eixa localitat, a prendre les mesures oportunes perquè s'evitara que en prenguera o assaltara l'ajuntament, i això és el que entenc que els 21 concejals de l'ajuntament de la Vall d'Uixó —dels quals, per alguna raó circumstancial, hi ha dos en aquesta sala— volien.

Atenent-me ja a allò que fa referència a la proposta que ací ha presentat el Partit Popular. En primer lloc, vull dir que s'ha fet referència a unes declaracions que el Partit Popular està per allò que ací es diu «que s'inste al Govern de la nació, per part del Consell, perquè la direcció General de Patrimoni assumisca transitòriament la gestió d'Imepiel».

Ahir en el Congrés dels Diputats s'adoptà una resolució per unanimitat, a proposta del Grup Parlamentari Socialista en el Congrés del Diputats, i com a esmena a la totalitat de tres proposicions no de llei, presentades per Esquerra Unida, pel Centre Democràtic i Social i pel Grup Mixt, que deien eixes esmenes «que s'adopten les mesures encaminades a reasumir de forma transitòria de las Industrias Mediterráneas de la Piel».

I he de dir-li al diputat que m'ha precedit en el torn de la paraula que el diputat del Grup Popular que va intervenir en eix debat, el senyor Escuin Monfort, deia «vamos a apoyar la enmienda del Grupo Socialista porque consideramos que subsume de una forma más adecuada las proposiciones no de ley presentadas por los grupos parlamentarios».

Es a dir, si les propostes que havien presentat els grups parlamentaris en Madrid tenen un text similar al que es proposa en aquesta proposta de resolució, si per part del Grup Socialista es presenta una esmena a la totalitat que tots els grups parlamentaris en el Congrés dels Diputats accepten i si, a més, el representant del Grup Popular, senyor Escuin Monfort, allí deia les frases que acabe de dir. Entenc que ací estem fent o estan fent, millor dit, vostés, els representants del Grup Popular, un doble llenguatge inadequat per a realment estar manifestant a la societat que estan de veritat per una cohesió econòmica i social per contribuir que hi hagen uns plantejaments que ajuden a aclarir dubtes a uns treballadors i a una societat concreta i que estan per afavorir la solució del problema.

I no serà perquè en dues vegades no han anat de la mà d'algun diputat autònom que viu en aquella localitat, una representació del comitè d'empresa d'Imepiel, a parlar en el president nacional del Partit Popular, senyor Aznar, i les conseqüències, que per referències m'han dit, que eix diputat li ha dit després al comitè que no havia apretat prou al senyor Aznar perquè aprovara la proposta que ell volia que feren, la resolució ha estat que el senyor Aznar en Madrid, almenys, on es veu que allí té autoritat —ací és possible que no la tinga, i

a l'inrevés o viceversa—, doncs allí en Madrid no ha fet eixa proposta i, per tant, em permetisc a dir-li això del doble llenguatge i que és inadequat.

Jo, des de la tranquil·litat que crec que hem de contemplar aquesta proposta de resolució, li vaig a dir que entenia que, per eixa lògica que ha d'haver, hauria d'haver sigut retirada després d'haver aprovat en el Congrés dels Diputats el que es va aprovar ahir. Això, en allò que fa referència a una cosa que vostés proposen i que ni tan sols ja cap grup parlamentari en el Congrés dels Diputats, que és on es tenen les competències per instar al Govern de la nació d'una manera més directa, ja estan desestimant això que retorne al patrimoni per tal que la gestione.

I després dir-li que, no obstant això, allò que fa referència als altres tres punts següents, és innecessari que ací es prenguen propostes de resolucions d'allò que qui té la responsabilitat i ha assumit eixa responsabilitat, no de hui ni de fa un mes, sinó de fa ja bastant temps pel que és la promoció, reindustrialització de la Vall i la seua comarca, que és la Generalitat Valenciana, el Consell de la Generalitat Valenciana; doncs tot això ja ho està fent.

Quan ací es parla que s'adopten mesures per al desenvolupament d'un polígon industrial, doncs ha sigut precisament gràcies a la Generalitat Valenciana que, des de fa aproximadament quatre mesos, s'ha iniciat eix procés, que està seguint el seu tràmit normal, des del punt de vista administratiu, prenent-se les resolucions que es prenen en conveni inclusiu, que ja ha estat aprovat pel Consell i va ser pròximament aprovat per l'ajuntament de la Vall d'Uixò, per a continuar el que farà realitat en un pròxim futur eix parc industrial.

Si estem parlant d'un pla industrial per a la Vall d'Uixò i la seua comarca, doncs dir-li que des del Consell de la Generalitat, en col·laboració amb l'ajuntament de la Vall d'Uixò, doncs hi ha posada en marxa una agència de desenvolupament local, que en eixa agència hi ha una participació i ha hagut unes jornades en les que ha hagut participació dels qui han volgut, agents econòmics i socials. Jo lamente que algun representant, o millor dit, que no haguera hagut presència en eixes jornades on s'estava debatint eix pla i eix desenvolupament que s'havia de fer per aquella zona, que no hi haguera representació del Grup Popular que ací està fent aquesta proposta.

I ho he de dir des del coneixement que tinc d'aquelles referències. Si tenim una agència que està debatint entre els agents econòmics i socials quin és el pla a desenvolupar, si tenim un parc industrial en marxa des del procés que hi ha, si a més d'això tenim una escola taller que ve a suplir eixos aspectes que es parla de la formació professional ocupacional, entenc que estan suficientment recollides, posades en pràctica —diria jo— les propostes que ací se'ns fan.

Per totes aquestes raons nosaltres ens anem a oposar a la presa en consideració d'aquesta proposta de resolució i, tanmateix, des de la tranquil·litat i des de la reflexió que m'agradaria fer a tots els diputats d'aquesta Cambra, la responsabilitat es té des de qui té la legitimitat per a portar endavant els compromisos assumits pel Govern municipal de l'ajuntament de la Vall d'Uixò i per la Generalitat Valenciana.

El que fa falta és la tranquil·litat en eixa reflexió, en eix treball continu perquè les coses es facen, tanmateix amb la necessitat que s'estan fent i en la racionalitat amb que s'estan fent, que li sobren protagonismes d'altres que volen aparèixer com els que són els impulsors de la solució d'IMEPIEL i de l'aturn en aquella localitat i en aquella comarca. I que, tanmateix, açò si hi ha corresponsabilitat de tots eixirà avant i l'important és que hi haja tranquil·litat i que es deixe que qui tenen la responsabilitat política per a fer-ho, per la voluntat del poble de la Vall i per la voluntat de la majoria dels ciutadans de la

Comunitat Valenciana, puguen desenvolupar la seua funció i el seu treball.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Senyor Aparici, té la paraula.

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

En primer lloc voldria agrair la brevetat en l'exposició i el to que s'ha intentat mantenir en el debat, sinzerament ho dic, ho voldria agrair.

Però, he deixar en aquest moment per a aclarir un parell de qüestions que, almenys per a mi, que em considere prou autonomista, són fonamentals. A mi això de traure els debats de la Comunitat Valenciana a altres instàncies, doncs, bé, si volem anar per eixe camí, doncs, avant.

Jo, en tot cas, voldria aclarir —perquè possiblement algú desconeix o no ho sap— que Vicent Aparici es parlamentari del Parlament valencià, i que defén les propostes al Parlament valencià i que defén sempre en tot moment el que considera que és el millor per a la Comunitat Valenciana. No sé si és que tenia vosté —que podia ser— la rèplica preparada, però es veu que el final de la meua intervenció no l'ha sentida. Si li dic molt clarament que el que s'aprova en Madrid és el que s'ha aprovat en Madrid, però jo continue estant en desacord amb el que s'ha aprovat en Madrid i que continuaré treballant perquè es puga aprovar una altra cosa distinta.

Mire vosté —com veig que el senyor president se sonriu— vaig a dir-ho d'una altra manera. He dit una altra cosa més, el que s'ha aprovat en Madrid s'ha aprovat en Madrid per la presió del Partit Socialista, per imposar una majoria al Partit Socialista perquè —si no recorde mal— la proposta que es presentava concretament s'instava al Govern a prendre les mesures necessàries perquè IMEPIEL fóra gestionada transitòriament per l'executiu. Eixa era la proposta inicial que es presentava. Clar, si hi ha una majoria i diuen *o la meua transaccional o la meua esmena o res*, doncs, la resta pensen que per a res més val alguna cosa i, així entrem. Això és el que ens passa ací un muntó de vegades. No es riguen vostés que tristament és així.

També volia dir-li una altra cosa. Quan es ve ací a aquesta trona jo considere que no es pot venir en el parlar del diuen, que m'han dit; això no causa bon efecte, ni tampoc es pot venir a parlar d'inexactituds. A vosté se li ha permés parlar en un discurs des de l'ajuntament, se li permet fer un discurs des de fora d'aquesta Comunitat, però hem de centrar-nos en la Comunitat i parlem concretament dels problemes de la Comunitat. El que ací s'ha plantejat són mesures per a intentar resoldre problemes d'aquesta Comunitat i d'una part important d'aquesta Comunitat i, si vosté, el final del seu discurs es conforme realment vosté hauria de votar a favor. El que no entenc és conforme vosté ha acabat el discurs, com pot acabar el discurs de la forma que vosté l'ha acabat i dir que està en contra, perquè de la forma que ha acabat el discurs havien clarament de votar a favor.

En quant al tema que si ací s'entera o no s'entera. Mire vosté, senyor Alcalde, jo en les jornades que vosté comenta li he de dir que possiblement el que no estava era vosté, perquè allí hi havien dos concejals del Partit Popular: Enrique Segarra i Juana Gómez, concretament dos concejals del Partit Popular, probablement estic mal informat jo, ho dubte.

Mire, quan ací parlem —i també en aquest tema vosté s'ha equivocat perquè com ja vol dir que no, no llig bé les propostes— del tema del Polígon Industrial ací no demanem un polígon,

hem demanat que s'accelere el desenvolupament del polígon industrial, que no fa 4 mesos que s'ha promés, ens fa alguns més. Si vol, buscarem els dossiers de premsa i veurem de quines dates data quan el senyor conseller va dir que s'iniciava ja un polígon. Podríem veure també quins acords concrets s'han adoptat en aquest moment per a desenvolupar eixe polígon; on estan els terrenys, quins acords s'han pres, si eixe tema està clar, si iniciem o no iniciem expropiació, etcètera, etcètera.

Per tant, crec que estem encara, sinzerament, estem tots oberts al tema del polígon, i el que ací es demana és accelerar el procés, no iniciar el polígon, no és això el que es demana, és accelerar el procés.

Per tant, jo crec que amb tota honestitat, en aquest tema —que sap molt bé el senyor diputat i sap molt bé el nostre president senyor Lerma— que és un tema que clarament les peticions que comporta havien de ser aprovades, es diu que no simplement pel no, o simplement per no acceptar que en algunes coses, no en totes, però en algunes el Partit Popular va per davant del Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Aparici.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent president.

Té tota la raó del món. Va en alguna cosa molt concreta, és que tanmateix vostés són una gàbia de gríllets, vostés tenen la característica fonamental de no tenir cap tipus de disciplina, de no tenir cap tipus de coherència, que són capaços d'estar dient ací una cosa, en Madrid una altra i, si tanmateix vostés pensen que així els ciutadans d'aquest País, siga Espanya, siga la Comunitat o siga un poble, han de confiar en vostés, estan tanmateix molt equivocats.

Perquè, indubtablement, incoherències moltes. I tantes incoherències que, tanmateix, si un poquet d'incoherència hi haguera només el que representa l'agrupació —no sé si ho diuen vostés així— del Partit Popular en eixe poble de la Vall d'Uixò s'haguera dissolt, perquè resulta que un diputat...

El senyor president:

Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

M'atenc a la qüestió, senyor president. Estic parlant d'una qüestió molt clara.

Si precisament s'argumenta que si el Partit Popular en el Congrés dels Diputats que és on es té competència per a instar al Govern de la Nació en eixe aspecte específic, no és capaç de presentar una proposició no de llei que parle de què el patrimoni torne a gestionar l'empresa IMEPIEL es dissoldrà l'agrupació —o conforme vostés li diguen— del Partit de la Vall d'Uixò, el que havien d'estar fent indubtablement ara és haver-la dissolt, perquè indubtablement eixa haguera estat la coherència...

El senyor president:

Senyor Fenollosa, no cal introduir més temes que ja hi han prou. Acabe.

El senyor Fenollosa Ten:

Pense que només estic introduint elements...

El senyor president:

Estem en torn de rèplica.

El senyor Fenollosa Ten:

Exactament, de coherència o incoherència que ací s'apunten.

Mire, som, tanmateix, tant el Govern autonòmic, Govern de l'Estat, el Govern en eix poble concretament que hi ha, en qui els ciutadans han confiat perquè tracten de resoldre els problemes que tenen, i des del que és la tenacitat en un treball racional, en un treball sense pausa indubtablement, treballant en eixa racionalitat, en eixa coordinació entre els 3 estaments de l'Administració, és conforme farem possible l'anar avant.

Si vostés estan en una actitud positiva, en eixa actitud és conforme nosaltres podem recollir les suggerències que facen. Si estan en una actitud com la que solen demostrar i en una incoherència com la que solen demostrar, és difícil que pugam saber quin és el sentit vertader del Partit Popular quan estem parlant en un Govern local, autonòmic o central, i en les decisions que en eixos llocs es puguen recollir.

Jo crec que són arguments suficients a part dels que altres li han dit, que tot els que vostés proposen o ja està resolt en el Congrés dels Diputats d'una altra manera o ja està posat en marxa per quins tenen la responsabilitat, i indubtablement en aquest cas per la Generalitat Valenciana al Consell que ja està actuant en tots eixos sentits en el ritme i en la tenacitat que correspon, per totes eixes qüestions ens oposem a la presa en consideració d'aquesta proposta de resolució.

El senyor president:

Passem a votació la proposta.

Comença la votació.

Vots favor, 25; en contra, 43; cap abstenció. Queda rebutjada la proposta.

Senyor Botella té la paraula per a explicar el seu vot.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Li havia demanat la paraula abans de la votació per una qüestió d'ordre, perquè...

El senyor president:

Perdone, senyor Botella, no m'ha adonat i ho lamento molt.

El senyor Botella Vicent:

Molt bè, senyor president.

De totes formes, gràcies. Era simplement perquè en l'últim punt de la resolució hi ha una redacció que el senyor diputat del Grup Popular, senyor Aparici, quan ha fet menció a ella ha parlat també que aquest centre de formació ocupacional serviria per a la Vall d'Uixò i ací no apareix. No si és una errada de transcripció o simplement és una cosa que ell ha afegit al respecte, per això volia que es plantejara abans de la votació.

El senyor president:

Senyor Botella, és un problema d'actes.

Senyor Aparici, reconeix l'errada. Que es tinga em compte pels serveis de la Cambra.

Té la paraula el senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unia hem votat favorablement aquesta resolució independentment del que ahir al parlament de l'Estat es votara. I dic independentment, perquè qualsevol proposta de resolució i qualsevol tema que es plantege per tractar de donar solucions a una comarca, tant depauperada en el tema de l'ocupació com és la Vall d'Uixò, jo pense que qualsevol tema és insuficient en aquests moments. Per tant, tot allò que vinga a recolçar

realment la creació d'ocupació i la solució a la problemàtica d'aquesta comarca, benvingut siga al respecte.

I hem de dir que aquest és un tema efectivament que ha vingut en moltes ocasions a aquestes Corts. I nosaltres hem presentat infinitat de propostes al respecte i hem tractat també que les solucions vingueren des d'aquestes pròpies Corts. Jo el que voldria és que aquest tema no haguera de parlar-se mai més, en aquestes Corts, perquè definitivament donàrem solució al tema d'Imepiel i de la Vall d'Uixó. Però jo crec que açò també pot servir com a lliçó per a altres comarques del País Valencià.

Perquè al llarg de les propostes que fem, i en aquesta en concret, plantejem tota una sèrie de mesures que venen condicionades, precisament, perquè els temes van deixant-se morir. I en definitiva, unes vegades les propostes es voten en contra, altres es voten a favor i després no s'acomplixen, i finalment hem d'anar un poc «a salto de mata» en funció dels esdeveniments.

Jo crec que una reflexió que deuríem fer tots els diputats que estem en aquesta Cambra, dels distints grups, i lògicament en primer lloc els qui sustenten el Govern; és que la problemàtica industrial a aquest País Valencià és greu. I que el que cal fer és una anàlisi global de quina és la situació en què ens trobem, quines són les solucions que cal donar. I per tant, que tots els grups parlamentaris puguem comprometre'ns en eix aspecte. I tenir que evitar resolucions d'aquests tipus, que en definitiva el que venen a demostrar és que hem aplegat tard en moltes qüestions, i per tant pensem que des d'eix punt de vista seria important que abordàrem els temes amb major concreció i també veent una realitat més global al respecte.

Per aquestes raons hem votat favorablement aquesta resolució, ja dic, qualsevol tema que vinguera a aportar idees i llums a l'eixida laboral de la Vall d'Uixó, benvinguts siguen al respecte.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Botella.
El senyor Artagoitia, té la paraula.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a explicar el vot del nostre Grup d'Unió Valenciana, el vot afirmatiu. Per una part doncs, subscriure la gran part de les paraules que ha dit el diputat que m'ha precedit. I per afegir que hem votat a favor per coherència amb el que hem vingut defenent en el tema d'Imepiel i la problemàtica de la Vall. No sols est matí sinó al llarg dels debats que ha hagut ací i en les comissions on s'ha tractat el tema.

Al cap i a la fi, el tema d'Imepiel i de la Vall d'Uixó no és més que un tema de sensibilitat per a la problemàtica dels treballadors i de la Valla i de la crisi que hi ha ací. Deiem est matí, i és el mateix que es pot dir ara, que no es pot esperar que l'empresa es trobe en situació de, bé, de... lapsus de RIP que deiem, que estiga morta perquè així s'ha acaba el problema.

Al cap i a la fi, el que plantejava aquestes propostes de resolució del Grup Popular, entronquen també amb algunes propostes que va presentar el nostre grup, que no s'ha pogut tractar ací perquè no van ser admeses i que està en la línia del que hem vingut mantenint, tant ací com va mantenir el nostre diputat amb el Govern a Madrid, l'altre dia en el debat de la comissió corresponent.

Estem d'acord que s'assumisca transitòriament el tema de la gestió de l'empresa. Encara que, com ja vaig dir, i torne a repetir ací i he dit est matí, no estem d'acord en les empreses públiques. Ho vaig dir ja en la comissió i repetisc ací, però sí que estem d'acord que es corregisquen els errors que s'han comés. L'empresa Imepiel es va privatitzar malament, d'una

forma errònia. I la responsabilitat subsidiària que ho va fer, obliga que ho recupere, sanege i la torne a l'empresa privada. Per tant, no és qüestió de malbaratament de diners públics. És qüestió de gastar el que fa falta gastar quan fa falta gastar-ho.

Igualment estem d'acord que es faça un pla de viabilitat, faltava més! Si volem recuperar l'empresa i els llocs de treball s'haurà de fer un pla de viabilitat en què actuen tots els qui tenen alguna cosa a dir ací.

De la mateixa mesura, ho hem dit i ho tornem a repetir, que fa falta el desenvolupament del polígon industrial de la Vall d'Uixó. Normal. El mateix que fa falta que es desenvolupe tota la comarca. Per això, i entronque també amb el que deiem abans. Efectivament el centre de formació professional, és una cosa que abans hem parlat d'ell. No hem tingut el suport necessari. Hi ha diners, que es gasten que per a això estan, en temes que fan falta com és el tema de formació professional de «cuadros medios» necessaris per a la indústria d'esta comunitat.

I pel demés com no anem a entrar en cap tipus més d'argumentació, que crec que est matí hem parlat llarg d'est assumpte. I naturalment en el to de moderació que pensem que han de tenir els debats en esta Cambra, acabem la nostra intervenció dient les raons per les que hem votat a favor del tema est.

El senyor president:

Muchas gracias.
Propuesta de resolución 4.283.
Señor Lamparero, tiene la palabra.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Para justificar la propuesta a la que existe una enmienda transaccional firmada por los portavoces de todos los grupos parlamentarios, en donde lo que se modifica es sobre la propuesta original, que dice: Las Cortes Valencianas instan al Consell para que antes de que dé comienzo el curso 92-93 se implante el registro de personal docente. La transaccional dice: Las Cortes Valencianas instan al Consell para que antes de que finalice el año 1992 se implante el registro de personal docente.

Lo único que hay entre la propuesta original y la transaccional, es marcar una fecha fija. Y en cierto modo para justificar esta propuesta de resolución, yo creo que sería suficiente con leer tres documentos. De un lado lo que dice el artículo 13 de la ley 30/84, que no es de ahora, que es del año 84. Y dice el artículo 13 de la ley 30/84, básica para todas las comunidades autónomas, que las comunidades autónomas constituirán registros de personal.

Y dice que los registros de personal estarán coordinados de todas las administraciones públicas. Y dice también este artículo 13, que en ningún caso. Atención. En ningún caso podrán incluirse en nómina nuevas remuneraciones sin que previamente se haya comunicado al registro de personal correspondiente la resolución o acto por el cual hubieran sido reconocidas.

Ahora entenderán sus señorías, porque la Sindicatura de Cuentas les da semejantes varapalos al Gobierno en todos sus informes. Pues efectivamente, al no estar constituido el registro de personal, no se anotan oportunamente los correspondientes actos administrativos. Y dice la Sindicatura, como ustedes bien conocen, que hay complementos específicos donde no consta documentación acreditativa, existen expedientes donde por no estar no está ni el título de funcionario. En fin. Algunas guindas más que tendremos ocasión en esta Cámara seguramente de discutir en algún momento.

El segundo documento es el artículo 27 de la ley de la Función Pública Valenciana, que es del 85, no es de ayer, y dice que el registro de personal de la Generalitat Valenciana se inscribirá a todo el personal a su servicio, y se anotarán todos

los actos que afecten a su vida administrativa. Entiende mi grupo, si no entienden otros grupos lo contrario, que el personal docente es personal al servicio de la Generalitat. Creo que debe de ser así. Y después digo que el tercer documento es el informe de la Sindicatura de Cuentas, que año tras año insiste en los mismos términos diciendo que el registro de personal docente al servicio de la Generalitat no ha sido implantado. Lo dice en el ejercicio del 88. Lo dice para el ejercicio del 89. Lo dice para el ejercicio del 90. Y además advierte que hay un retraso muy significativo. Y tanto que lo hay, porque desde la ley 30/84, pues, ha corrido ya el tiempo.

Yo creo que además de estos tres documentos...

El senyor president:

Señor, señor Lamparero. Está defendiendo el acuerdo unánime...

El senyor Lamparero Lázaro:

Estoy defendiendo...

El senyor president:

El acuerdo unánime.

El senyor Lamparero Lázaro:

La propuesta de resolución de mi grupo, y a continuación naturalmente retiraré la propuesta para aceptar la transaccional, señor presidente.... (*Remors*) de la cual he dado lectura para que todo el mundo entienda que no existe mayor diferencia que un cambio de fechas.

Y ahora he guardado silencio...

El senyor president:

No es ese el objeto de su debate un cambio de fechas.

El senyor Lamparero Lázaro:

El objeto de mi debate es defender una propuesta que ha hecho mi grupo y he advertido que existe una transaccional (*remors*) y que entre la propuesta original y la transaccional (*remors*.)

El senyor president:

Sí, pero que quiero decir que...

El senyor Lamparero Lázaro:

Entre la propuesta original y la transaccional, señor presidente, hay muy poca diferencia. Entonces este diputado está defendiendo la propuesta original para entender, entre la propuesta original...

El senyor president:

Siga, siga, sí.

El senyor Lamparero Lázaro:

...y he silenciado, por cuanto que hay señores diputados que están interrumpiendo mi discurso señor presidente (*remors*) Se nota...

El senyor president:

Señor Lamparero, el único que le ha interrumpido ha sido la presidencia, que está facultada para ello. Y que con mucho gusto le devuelve la palabra para que siga usándola según su libre albedrío y criterio.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Insisto que además de estos tres documentos que les acabo de comentar a ustedes, hay otras razones no menos importantes,

no menos importantes. Yo creo que el registro de personal, es el instrumento fundamental. Y sin este instrumento, es difícil que se pueda entender algo que se llama gestión de personal. La pregunta que hago en voz alta en esta Cámara es, cómo pueden preverse las necesidades de personal, si se carece de información. Si no se tiene, si no está anotada. Si no está agregada suficientemente, como para poder utilizarla. Cómo puede hacerse política de personal, sin tener este registro de personal.

Pues lo hemos denunciado, y esta propuesta venía un poco también a denunciar esta situación. La política de personal y en el caso de personal docente con mucho más motivo, del Consell se basa muy mucho en la improvisación. Y naturalmente, con esa improvisación es difícil tener una dirección de personal adecuada. Que es de alguna manera de lo que se trata con la implantación de este registro, tener la oportunidad, el conocimiento y la base suficiente para poder adecuar la política de personal a los grandes objetivos que en materia de personal haga esta administración hoy, u otra administración dentro de poco.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Lamparero.

Señor Asensi, para?

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, para intervenir en contra...

El senyor president:

Salga, salga, vamos.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

A la vista de la intervención del señor diputado en la que no ha defendido la transaccional, sino su punto de vista. Y al ser radicalmente en contra nuestra opinión de la suya, nos dirigimos a la mesa con el fin de retirar la transaccional si fuera posible, y poder votar en contra de esta resolución.

(*Remors*.)

El senyor president:

Señor, señor Asensi, lo que su señoría quiere manifestar es que se opone a la tramitación de la transaccional, a la tramitación, no a la transaccional, sino a la tramitación, porque lo que ha firmado su grupo es la tramitación. (*Remors*.)

Que no apoya que se tramite. O sea lo que se vota es la original.

Señor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

... me corresponde un turno de réplica por... (*remors*.)

El senyor president:

No, no, lo único que ha hecho es retirarla, y usted ya ha defendido la suya que...

Bueno, vamos a pasar la votación, señor Lamparero, con su permiso.

Se vota la propuesta original del Grupo Parlamentario Popular.

Comienza la votación.

Votos a favor, 30; en contra, 45; queda rechazada la propuesta.

Si les parece suspendemos el pleno hasta mañana a las nueve y media.

(*Se suspén la sessió a les 20 hores i 55 minuts.*)

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre
 Calle Núm.
 Teléfono Población
 Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

- | | |
|-------------------------------------|----------------|
| 1. Al Boletín y Diario de Sesiones: | 11.750 pesetas |
| 2. Al Boletín Oficial: | 7.000 pesetas |
| 3. Al Diario de Sesiones: | 5.600 pesetas |
| 4. Números sueltos: | 100 pesetas |

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.